

سیدہ پارتہ

(گلدن)

ہر مین پیسے (جرمن)

رجانکار ڈاکٹر بیزن سبھا

سید ہارثہ

(گدار)

ہرمن پیسے (جرمن)

رجائکار: ڈاکٹر بیزن سبا

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

© بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

سید ہارتہ (گدار)	:	کتاب و نام
ہرمن پیسے (جرمن)	:	نڈکار
ڈاکٹر بیزن سبھا	:	رجانک کار
بیرگ بلوچ	:	ڈیزائننگ
نذر بلوچ	:	کمپیوٹر کمپوزنگ
یونائیٹڈ پرنٹرز کوئٹہ	:	چھاپ جاہ
2014ء	:	اولی چھاپ
500	:	دانگ
200/- کلدار	:	نہاد

ISBN: 978-969-9768-31-6

لڑ

تاکدیم	سر حال	اشار
7	پیش لہز	1
9	ہرمن سے	2
10	برہمن عینج	3
18	روچھی صبر و دوار	4
26	گوتم	5
34	چنگ کشی	6
38	کتلا	7
50	مہلوک ع ہوار	8
58	دنیا	9
65	دریا ع لمب	10
73	مید	11
81	اولاد	12
88	اوم	13
93	گووند	14

پیش لبر

”سید ہارتہ“ ناول، ایک مردے ء روحانی سفر ء بابت ء ہر مین پیسے ء 1922 ء
 ہشتہ کنگ، کہ آبدھ ء زما نگ ء وتی جند ء ہجرا ء شوہاز ء انت۔ ناول ء کارست ء نام
 سید ہارتہ انت۔

لبر سید ہارتہ سنسکرت زبان ء گالوارے کہ ایشی ء بزانت، سید + ہارتہ (ازگار
 بوگ) براں ہا مردم کہ آئی ء وتی مول و مراد زرگپت انت۔

اے کتہ ء پلاٹ چاری ء ہفتمی صدی عیسوی ء ہمازما نگ ء ہندوستان ء چپ ء
 چاگرد ء رد ء بندانت کہ سید ہارتہ نامین برہمن زادگے وتی رگس، پت ء مات ء نیکہ کنت ء
 جنگل و گیا باناں وکیل بیت۔ آپکیر ء درویشی زند ء راہ ء گپت بلے آئی ء روحانی مول ء
 مراد پیلونہ بنت۔ گڑا آدنیا ئی عیش ء وشیا ئی تھا کیت بلے انگت ء آئی ء تہہ ء بے تھیری
 برجامانیت۔ اے ڈؤل ء آپدا دریا ء لمب دگہ یک میدے ء کرا زندگوا زینیت۔ اے
 گدار ء تہا دریا ء بابت ء با زین روحانی طاقت ء زانت پد رنگ بوگ انت۔ گدار ء تہا
 آئی ہمراہ ء سنگت گووند ء کرد بے مت انت کہ بازو ہد ء آئی ء ہمراہ انت، بلے وہدیکہ
 جتا بنت، گڑا گووند بدھ ء پگر ء رد ء زندگوا زینیت، بلے سید ہارتہ وتی تجربت ء روحانی
 منزل ء شوہاز ء انت۔ گدار ء تہا مادی دنیا (Materialist) ء روحانی (Spiritual)
 وشی ء آسودگی شری ء بیان کنگ بوگ انت۔

سیری ءِ دشالی، بڑگی، گون، جند ءِ شوہاز، چکت ءِ مہر ءِ بے مہری ءِ دریا ءِ لمب ءِ
 نشکین یک دار ءِ خد اہند، واس دیو، گدار ءِ یک انچین جاھے کارانت کہ ہمودا سد ہارتہ چہ
 یک دریائی مردے ءِ بازین گپ ہیل کنت کہ آئی ءِ را مزین زانتے نیست۔ ایشی ءِ
 ہوار گدار ءِ تہا کلا ءِ کرد ہم خیال ءِ پگر کرزیت کہ آرز ءِ مال ءِ واہکدار انت ءِ گوں
 سد ہارتہ ءِ حُب ءِ مہر کنت، ءِ اے مہر ءِ حاترا سد ہارتہ دنیاوی زندگی ءِ پپاری یے جوڑ بیت
 ءِ زرز ءِ مال ءِ رندا کپیت۔

گڈ سرا سد ہارتہ، گوں وتی دیریکین سنگت گووند ءِ دریا ءِ لمب ءِ کڈک ءِ دُچار
 کپیت ءِ گووند آئی ءِ پیشانی ءِ چلگ ءِ گون لامحدودین وہد ءِ پدوسنگراں گندیت۔ ناول ءِ
 تہا ہندو ءِ بدھ مذہب ءِ پگر وسستامان انت بلے اے یک مردے ءِ یک انچیں راہ ءِ سفر
 انت کہ مرو چکیں مادی دور ءِ پہ ہر مردم ءِ لٹی انت کہ وتی جین ءِ پہک ءِ پلگار دارگ ءِ
 دنیاوی عیش ءِ نوش ءِ گیش نیکی ءِ کارانی نیمگا دگوش غور بکت۔ پے ءِ اے ناول ءِ تہا راسی
 ءِ راستین راہ ءِ درگیجگ ءِ ستا کرزین پنت مان انت۔

☆☆☆

ہرمن ہیسے

ہرمن ہیسے دنیا ءِ قد آورین لہزانتے زانگ بیت۔ آشاعر، دانشور ءِ ناول ہشتہ کنوک ءِ جہت ءِ ہوار انسان دوستی ءِ توارے ہتجہ آرگ بیت۔ آئی ءِ ودی بوہگ ءِ سال۔ 1877 ءِ جرمنی ءِ یک عیسائی پادریانی کہولے ءِ بوت بلے آچہ ہندات ءِ مذہبی بندش ءِ راہ ءِ رسائی خلاف ات، پیشکا سال 1891 ءِ آچہ اسکول ءِ ہست ءِ دگہ نیمگے ءِ درشت۔ پدا آ کتابانی دکانے ءِ نوکر بوت۔ سال 1904 ءِ آئی ءِ اولی ناول کیمن زنڈ چاپ موت۔ آ سال 1911 ءِ ہندوستان ءِ سفر ءِ شنگ۔ ہرمن ہیسے چہ جنگ ءِ نفرت گت، وہدیکہ جرمنی ءِ جنگی گنوکی ءِ حرص وتی آخری حد اں سر بوت ءِ اولی جہانی جنگ ہندات بوت گڑا ہرمن ہیسے ایشی ءِ سک خلاف بوت ءِ ایشی ءِ خلاف ءِ زرمبشت ءِ ہوار بوت ءِ آئی جرمن ءِ شہریت یل گت ءِ سوزر لینڈ ءِ جاہمند بوت کہ ہداتاں زند ءِ گڈی ساعتان جاہ مندات۔ آئی روحانیت ءِ حاتراپت ءِ پول کت ءِ روج در آ تک ءِ ملکانی سفر گت۔ روحانیت ءِ شوہاز، نفسیاتی ہست ءِ ایر ءِ واہگانی پیلوی ءِ سرناگ آئی ءِ ند ءِ سر حال اتنت۔

آئی ءِ ناول (Demian) ءِ سال 1919 ءِ تیوگین یورپ ءِ نام ءِ توار گت ات۔ سال 1922 ءِ ناول، سد ہارتہ چاپ بوت۔

دومی جہانی جنگ ءِ نازی جرمن ءِ آئی ءِ کتابانی سراپابندی ات ءِ سوچک بوتنت۔ سال 1946 ءِ اے مزن نامین ادیب ءِ نوبل داد دیگ موت۔ ایشی ءِ پد ہرمن ہیسے ءِ ناول ہشتہ نہ گت ءِ زند ءِ گڈی روج ءِ سوزر لینڈ ءِ بے توارے ءِ گوازینت کہ ہمودا آئی ءِ سال 1962 اے کوڑہ ءِ یل دات ءِ وتی مدامی ہنکین ءِ ہشت۔

برہمن عینچ

برہمن عینچ سید ہارتہ وتی ہمیل گووند عینچی ء زند ء وش ء برمشنا کین ساعتان
رست ء ورنابوت۔ آئی ء ورنائی ء پد بہارین عمر ماڑی ء ساہگ، دریا ء لمب ء قطارین
یک دارانی ندارگ، انجیر ء کُنر ء درچکانی وشین ساہگ ء گوست۔ کور ء مہز آپ ء جان
شودگ ء امب ء درچکانی چیر ء لعیب ء گوازیان اے عمر چہ کسانى ء بے سائیان تہ مہمگ
وساء سربوت۔ سید ہارتہ ء کیشتر و ہدوتی پت ء کرز ء عالمانی دیوان ء گوست۔ آئی ء وتی
مات ء وشین نازینک یات انت آئی ء پت یک مذہبی سروک ء زانت کارے ات ہر وہد
ء مذہبی گپ ء تران ء عبادتاں مشکول ات۔ ہے وڑ ء سید ہارتہ ء سنگت گووند ہم آئی ء
تب ء میل ء رد ء گوں آئی ء گیان ء مذہبی رسم ء عبادتاں ہوار بوت۔ آئی ء گوں گووند
اے ہیل گت کہ ”اوم“ ء کشگ ء ترز ء پیم چون انت ء چے پیم ء دم کشگ ء دارگی
انت۔ اے ڈول ء آئی ء دیم ء آئی ء دل ء پھلکین واہگ درشان بوہان بوتنت۔ آ اے
ہم زانت کہ وتی ذات ء تہا چے پیم ارواح درگیجگ بیت کہ آہم اے جہان ء چیر اندری
آن جتانہ انت۔

آئی ء پت و ش ء شاکام ات کہ چتور آئی ء بیچ زانت ء شوہاز ء ٹینگ انت ء
 زوت بلائین پنڈت ء عالے بیت ء برہمن راج ء تھا یک نام ء توارے ودی کنت۔ آئی
 ء مات ء دل گلابال ات، وہدیکہ آئی وتی بیچ مزن مری ء مڑا ہداریں وڑے ء مزن بوہگا
 دیست، آئی ء وتی چک ء سرا بھہر بست۔

ہے وڑے وہدے سید ہارتہ میگک ء دمکان گون وتی خو بروہین بالاد ء رھا دگ
 بوت گڑا اور ناہیں جنکانی دل پہ آئی ء عشق ء تلو سگ ء لگت انت۔

بلے درستان گیش آرا گوں گووند مہر ات، گووند پہ دل ء سیک پہ آئی حدوناک
 ات، آئی ء توار، آئی ء نندگ ء پاد آہگ، آئی چمانی دیرگندی، دراہ گووند ء پہ دل دوست
 بوتنت۔ ہرچی گووند ء سید ہارتہ ء تھا دوست بوت، درستاں گیش آئی عقل و زانت، آئی ء
 ارادہ ء پگر ء مہکمگی، گووند دل سیک ات کہ سید ہارتہ ء زانت جہل ء آئی ء فکر سچک انت۔
 آلم ء یک جوانین برہمن یے جوڑ بیت، گووند سدک ات کہ ایدگرانی وڑے دروگ بند،
 لٹ ء پل کنوک، گردوناک، جادو ء بیوپاری ء مکارے نہ بیت۔ گووند وتی دل ء سید ہارتہ ء
 سدک ء بندوک ات ء دلجم ات کہ آوتی زند ء آئی ہمراہ، منوگر، سنگت، سپاہی ء
 کاردار بیت۔

بلے سید ہارتہ ء بہت ء بچار کہ آچہ وت ء وش نہ ات، اے چاگرد ء کہ پہ آئی
 چھی ء کمی نہ ات، بے آرام ء بے تاہیرات، انچش کہ آ بندی جاہ ء انت۔ آئی ء را انجیر ء
 باغ ء وشین ساہگ، گلاب ء پلانی وشبوہان تاہیر نیاتک۔ آئی ء راشپ ء روج ء عبادت
 ء راحت نیست ات۔ سہب ٹیگاہ ء پاکین آپ ء دست ء پادانی شودگ وش نہ
 بوت۔ امبانی ساہگ ء بے تاہیرات۔ انچش کہ آئی ء داب ناتمام انت۔ آپہ دگران وش
 یے ات بلے پہ وت یک غم ء آسے ء وڑے سچک ء ات۔

انچس کہ اے روج ء دریا پہ آئی بدین و اب دیم دینت۔ استال ہم پہ آئی نہ
 وش انت۔ اے بدین و اب کہ آئی ء بے تاہیر کنان انت۔ بکند ءے چہ قربانی ء ایوکیں
 آس ء دوتان پیداک انت یاچہ برہسانی اللہ ہپان کاہنت۔

سد ہارتہ ء تہہ ء بے تماہین بے تاہیری پُشس تیجار ء رُدان ات۔ آئی ء پہ بے
 رعیمائی وتی جذبگ داشت نہ گت انت۔ آئی زانت کہ مات ء پت ء سنگت ء مہروانی پہ
 آئی ابدمانین وش ء مازمان نہ بنت۔ آس پدات کہ عاقلین بہ ہمتان ء پت ء علم ء
 زانت ء مڈی آئی دماغ ء تہا نادینگ ء وسین جہدنگ۔ انچس کہ یک علم ء دریایے آئی
 ء تہا ایریچک بوگ کہ آس رچک بوہان انت بلے آئی ء دماغ ء بازین در ء گنڈ انگت ء
 ہالیگ انت ء آئی ء ارواح بنگ انت۔ آہر روج پاکین آپ ء دتا شودیت بلے انگت ء
 آساپ نہ انت پرچا کہ اے ہشکلین آپے، اے گناہ ء ساٹت نہ کنت۔ دل ء تاہیر
 دات نہ کنت۔ انچو خیرات کہ پہ دیوتا ء بتانی حاترا دیگ بوگ انت۔ ایشان ء فاہدگے
 نیست۔ بکند ءے شرین کارے بلے ایشی ء چے وش رست کنت؟ دیوتا چے بوتگان؟ اے
 ہم پہ وہد ء زمانگی بوگ انت گڑا پہ یشاں خیرات ء قُربانی بنگ گج ء عقلمندی انت۔ اے
 وژین جست وہدے آئی ء دل ء آتکت گڑا نزانتے چون بہ کنت۔ باید انت کہ قُربانی
 پہ ہا ذات ء بہ بیت کہ آبدی انت ء پہ دائم انت۔ مردم ء بدن ء بہر انت ء ہر بنی آدم
 ء تہا ہست انت، بلے اے ذات گج انت؟ اے گوشت ء پوست نہ انت ء نیکہ حیال ء
 مارگ انت۔ گڑا کجا انت آذات؟ زانت کاراں انچس کشنگ، اے ذات ء سر بوگ ء
 راہ کجا انت؟ ارواح ء چون سر بہ بی؟ دگہ راہے است کہ مردم شت بکنت۔ بلے آئی ء
 پیمان کس نیاتک کہ راہے پیش داشت بہ کنت۔ نہ آئی ء پت، نیکہ براہمن راج ء نیکہ
 دانایں مردم، اے جست ء پتہ دیگ ء نزانت کار اتنت۔ گندگ ء آوان ء ہرچی ء

زانت کاری اُت۔ دنیا ۽ ٹہینگ، گپ ۽ بندات، نان ورگ، ہندگ ۽ پادا آہگ، دم کشگ
 بُت ۽ دیوتاہانی کرد، ہرچی بلے ہماجست آئی ۽ دل ۽ گون جنان اُنت کس ایشان جواب
 کنگ ۽ شاہوکار نہ ات پیشکا آئی ۽ دل ۽ آدگہ معلومات ۽ زانت بے معنات، مقدسین
 کتابانی تہہ ۽ آیاتان آئی ۽ راہازین علم ۽ زانت دانگ ات ۽ حاسین دڑے ۽ دید ۽ تہا
 نبشتہ ات کہ تئی ارواح تئی تیوگیں دنیا اُنت۔ انچو نبشتہ ات کہ مردم وہدے واپ کپیت گڑا
 وتی ارواح ۽ بندگ بیت۔ اے آیاتانی تہا زبردست زانت ۽ فکر سرریج اُت۔ انچش کہ
 شہد ۽ تر مپ پہ چکہ محنت ۽ خواری مچ کنگ بیت۔ ہے ڈول ۽ علم ۽ زانت ۽ اے مذی
 کہ برہمن ۽ راج ۽ یکجاہ کنگ اُت، چمان چیر اندر کنگ نبوت۔ بلے بازین پنڈت ۽ گرو
 کہ آواں اے علم درکیتک گت، ایشی ۽ راوتی اندر ۽ محسوس گت بلے آج ۽ اُت انت؟
 ہما مردم کہ آواں واپ ۽ تہا قابو ۽ آورنگ بلے حقین زند ۽ ایشی ۽ گرگ ۽ دستی کنگ ۽ تاں
 گجام حد ۽ سوب مند اتان؟ آئی ۽ نزیکیں مردم آئی ۽ شرفمندیں پت اُت کہ زانت کار،
 گران ۽ سنگینین براہمن راج ۽ باسکاں یکے اُت، پت ۽ زند پاک و کامیاب اُت آئی ۽
 ذات دل پہکی ۽ بے تواری ۽ نمونگ اُت۔ آئی ۽ لہزانی تہا زانت ۽ عقل ۽ وشیں یو آتک
 آئی ۽ جگ چہ شرین لیکہ ۽ فکر اس سرریج اُت، انچو زانت کاری ابید باید اُنت کہ آچہ ونا
 سرجم ۽ لیکہ ۽ ازگار بوتین، انگت ہم ایمن ۽ وش گندگ نیاتک۔ انگت ۽ راہے ۽ شوہاز ۽
 سرگردان ات۔ انگت ۽ آوتی علم ۽ ٹیکیں زرد ۽ ہوشام ۽ پروشگ ۽ عالم ۽ دگہ برہمن
 کماشانی دیوان ۽ ساڑی اُت، اے گپ انگت ۽ لہی اُنت کہ یک مردے پاک ۽ پلگار
 اُنت بلے روچے دورنداوتی گناہاں شودیت، ہر روچ گناہان آپ کنگ ۽ رندا اُنت، ہما
 ارواح (آتما) آئی ۽ جند ۽ تہا موجود اُنت۔ گڑا اے دراہیں عمل ۽ بدل ۽ آپرچا آئی ۽
 شوہازت نہ کنت، آئی ۽ بُن ۽ بیسہ ۽ پرچا نہ پئیت۔ تنا وہدے ایشی ۽ جند تئی دست ۽ نہ

کپت بزاں تو شیخان غ آپ ۽ پد ۽ تچان ۽۔

سد ھارتہ ۽ خیال ہمیش اتنت، ہمیشکا آ بے تاہیرات ۽ دگہ بچے باور نہ بوت آئی
۽ شن ۽ ہوشام نہ پرشت آئی ۽ دل ۽ ڈکھ درمان نہ بوت، آئی ہر وہد ۽ ہمے حبر دل ۽
داشنگ ات کہ حقیقت ۽ برہما (۽) نام (ستیا) انت ۽ ہر کس ۽ ایشی ۽ علم، در برت بزاں
آئی ۽ مزین جاگہ ۽ دتا سرگت۔ بلے اے منزل ۽ رسگ ارزان نہ ات ۽ تنیکت ۽
ہرچی کہ علم ۽ زانت ۽ کوہیں کلات آئی ۽ دیم ۽ گو سنگ انت کس ۽ آئی ۽ را اے راہ ۽
سر بوہگ ۽ شون دات نہ کنگ ات، آنگت ۽ تنیک ات، آئی ۽ ہوشام انگت ۽ ہلاس نہ
ات۔

یک روپے سد ھارتہ وتی سنگت گووند ۽ گشت۔

”برو آں برگد (۽) ۽ درچک ۽ ساگے ۽

عبادت کناں، لہتمیں دانک واوم ۽ صفت (خبد) وانان

”اوم کمانگ..... روح تیر

برہمانشنگ

بجن ۽ بے کیار ۽.....

وہدے آوانی عبادت ۽ وہد سرجم بوت گڑا گووند سد ھارتہ ۽ ٹوپنت کہ برو آں،
بریگاہ بوتگ نون لوگ ۽ وہد انت بلے آئی دیست کہ سد ھارتہ انجین پگرے ۽ تہازیر آپ
انت کہ در آہگ ۽ پیم ۽ نہ انت، آئی ۽ چم دوریں ہندے ۽ سک انت۔ لکک دنانانی
شم ۽ گئیگ، آانچش بے گمان ات پورا چہ اے دنیا ۽ شنگ دگہ جہانے ۽ سرانت،
وہدے آچہ وتی خیالی دنیا ۽ جہہ برات گڑا آئی گوں گووند درائینت، منی دوست من
پکیرانی ہمراہی ۽ رواں جوگی یے جوڑبان۔

آئی یک رندے لہتین پکیر دیت کہ چه میگک ء منوست انت۔ لاگر ء بارگ، نہ
 چیر ء ورنہ، آوانی جان ء بڈھ زاہر انت۔ کسانین چر کے ء آوانی بدن بے پردگی ء داشنگ
 ات۔ آوتی چند ء ذات ء دنیا ء بیگواہ انت۔ زوراکین واہگانی رکینوگ ء روج ء بے
 رحمیں برانزانی چیر ء روان انت۔ وہدیکہ گووند ء آئی ء دپ ء چشین دانکے اشکت کہ آئی
 چدان روگ ء فقیری زندے گوازینگ ء فیصلہ کنگ۔ آپیچارگ ابہ بوت بلے آئی ء
 راوتی سنگت ء دیم ء مہکمین ارادگ ء جملکش ساپ گندگ آتک آئی زانت کہ سد ہارتہ
 اے فیصلہ لئی ء آخری انت آنوں دارگ نہ بیت بلے پداہم آجست گت۔

”بلے سد ہارتہ تراپت پخشی اجازت دنت“

سد ہارتہ ء پتہ نہ دات بلے آئی ء چارگ ء وڑ ء پیم وت تیوگیں ارادگاں پد ر
 کنگ ء ات۔ گووند، ہم چه آئی ء فیصلہ ء دگر بوت نہ بوت، ”گووند وہد ء حراب مکن باندا
 گور بام ء ماچدان در کپاں، نون دگہ گتے نہ لوئی“

سد ہارتہ وتی پت ء بان ء شت آنگرد ء سرائنگ ء عبادتے ء مشغول ات.....
 سد ہارتہ، آئی ء پشت ء اوشتات تناوہدے کہ وت سماکت ء جت ء لکت بکش سد ہارتہ
 توچے گشگ لوٹے؟

”ابا من چه تئی لوگ ء در آہگ ء فقیرانی رم ء زند گوازینگ ء فیصلہ کنگ۔ من
 جوگی یے جوڑ بوہگ لوٹاں۔ اُمیت انت کہ منی عارتین پت پرے حبر ء دلرنج نہ بیت۔

برہمن بے توار بوت، آئی ء زبان ء لبزے نہ کش ات ڈن ء زبیداریں
 استالانی شپے ات، تہ دیر ء بان ء تہا مردی توارے، نہ چیز کائے بوت، آئی ء پت بے
 توارے ء بے حرکتی تگرد ء سرائندوک ات، یک شرین ساعتے ء پد آئی درائنت۔

”برہمن ء دپ ء ترند حبر درنیت بلے چه تئی گپاں من ء سک ارمان بیت۔

دگہ برے چشیں حردپ ء نہ کش ئے.....“

پت پادا آ تک بلے آئی ء دست بندوک اتنت ء اوشتاگ ات۔

نوں توچے لوٹئے؟“ پت ء درائینت،

سد ہارتہ پتہ دات ”توزائے پرچا؟“

آئی پت پہ زہرکنگی در آ تک ء پنادانی سراتچک بوت۔

یک ساعتے ء پدوہدے آئی ء پت پادا آ تک ء گندیت کہ سد ہارتہ انگت ء وتی

جاہ ء اوشتوک انت بان تہارانت ء ڈن ء استالانی روژنائی ء ابید بے تواری انت، آپدا

رؤت پناد ء سراوہسیت بلے آئی ء واب نہیت، دوکلاک ء پد پدا کیت چاریت تہ سچ

انگت ء ہما وڑ ء اوشتاگ دست بندوک انت ء سرے جھل انت۔ پت ء دل انت

پریشان بیت، چون بکنت بلے پدارؤت ء وہسیت بلے چک دوستین چی یے۔ پدا وابے

نہیت گڑاشپ ء گڈی پاس ء روج ء بام ء ساری دوارکیت تہ گندیت کہ سد ہارتہ

انگت ء ہما وڑ ء دراج ء دراج اوشتاگ نوں آئی ء را اوپارنہ رؤت ء گشیت ”سد ہارتہ! تو

پرچا اوشتاگے؟“

”توزائے بابا“

”ہو! توہے وڑ ء بوشت تا نکہ روج در بیت، نیم روج ء روز رد بہ بیت“

”من اوشتاں ودارکنان“

”تو دم برے“ سد ہارتہ

”بلے“

”تو واب کپئے سد ہارتہ“

”نہ کیان“

تئی جندر میریت

”بلے“

”تو وتی پت ء حبر ء ناجر ءے؟“

”اے خیال ء مل کن“

سُہب بوت روج ء برمش گت۔ پت ء چارت کہ آئی ء پاد کے بے ہائی انت
بلے آئی ء دیم ء چچ دم برگ ء بے والی ء نشان نیست۔

نوں آئی ء پت ء مارت کہ نوں اے بچ آئی ء رگز ء نہ بندیت۔ آئی وتی پت ء
اے لوگ ء جاگہہ مل کنگ انت۔ پت ء بچ ء کوپگ ء دست ایر گت۔ ”تو جنگل ء
روئے، فقیرے بے، برؤ..... منی نیمگا ترارضا انت، بلے اگاں تئی دل پرشت گڑا و اتر کن
تئی لوگ انت، من ہم چه تو چیزے ہیل کنیں..... برووتی مات ء اجازت بگر ء حالے
بدے کہ تو گجارو گائے..... انوں من رواں کہ سُہب ء عبادت ء وہد انت۔

آئی وتی دست بچ ء کوپگ ء چست گت ء رہادگ بوت، سد ہارتہ ء پہ روگ ء
گام چست گت انت بلے آئی ء پاد تثر ات انت آئی ء وتی جنء راچہ کپگ ء داشت۔
پت ء پادانی دیم ء جہل بوت ء مات ء حال دینگ ء شت، آوہدے چه میگ ء در روان
ات۔ گڑاچہ گڈی لوگ ء مردے آئی ء کش ء ہوار بوت۔ اے گو وند ات۔

تو آتک ءے، سد ہارتہ ء پہ بچکندے گشت۔

”ہو!“ گو وند گشت.....

روچگی صبر و دار

دو مینان تہ روچ و برکت و سفر کت تان کہ آ پکیر و جنگلی جو گیانی ہند و سر بوتنت، و ہدے آوان دستبندی کت گڑا پکیر ان آوتی گل و تہا ہوار کتنت۔ اے پیم و ہدے آر ہادگ اتنت گڑا سید ہارتہ و تی شرین چچ کش ات و ہرہ کارین برہمن یے و را بخشات انت و تی بدن و سرا ایوکا چادر و چر کے پشت گپت، آئی روچک دارگ بناکت و گرا سکین ورگ و چرگ بندکت۔

آئی تیوگیس ماہ و روچک داشت، اے وڑ و آئی و بدن و گوشت یلہ دات و سک و لاگر بوت، بلے آئی و چھانی و اب گیشتر پھتہ تر بوتنت، آئی و ناخن مزن و زنوک و ریش دراج بوہان بوتنت، آئی و زند و ہر ڈولیس رنگ و دروشم دیسگ ات۔ جنین و زالبولان نہ چارت، مہلوک و تی زند و کاراں دلگوش ات۔ پیاری گوں تجارت و۔ راجکار شکاران، برہمن و تی فصلانی دلگوش، ماس گوں زہگانی رودینگ و، مہر و دیوانگ گوں مہر، مردم پہ و تی مردکین مردماں پڑسیگ و ہر یک انسانے و تی دزگنیاں دلگوش ات بلے سید ہارتہ و دل و اے دراہ دروگیس ندرگ اتنت، ایسانی چشین قدرے نہ ات، وئی و جلوہ ناکہ احساس و مارشت و دعا انت۔ ہرچی روت فنا بیت، دنیا و تام تہلی انت۔ زند ڈکھے۔ سید ہارتہ و یک مقصدے ات کہ آچہ ہرچی و ہالیگ بہ بیت گون و شن و واہگ،

واب ۽ ارمان، وڻي ۽ غم ۽ هر چي ۽ آئي ۽ دل ڏور بروٽ، آئي ۽ هستي ۽ غم مه بنت، آ ڇه
 دنيا ئي تماھ ۽ مارگ ۽ ڏور به بيت ۽ وڻي ۽ تها وڻي بماريت۔ اے آئي زند ۽ مرادات
 وهدے ڪه دراهين واھگ ڪشگ بنت گرا مردم ۽ ذات ۽ باطن ۽ تها هاسگڏي چيز دست
 ڪپيت ۽ هميش چيراندريں راز ۽ طلب گار آت۔ سد بهارت روج ۽ برانزاني ديماوشتا ۽
 هما وهد ۽ تانڪه آئي ۽ راشن ۽ گون ۽ هلا هوش نه ڪرت ڏور نياتڪ، آهور ۽ سرا هم بے تواري
 اوشتا تاں هما وهدے ڪه آپ ڇه آئي ۽ مودان اير رپچان تيوگين بدن ۽ ترڪنان پاڊاں
 چڪران نه بوتنت۔ آئي ۽ برف، سردی گرمي برداشت ڪت برے آڪڻگاني سراوشتا
 ڪه آواني تحين سُرڪ آئي ۽ بدن ۽ لکت انت ۽ آحون رپچان بوت ۽ هے وڙ ۽ آئي وڻي
 ساھ ۽ دارگ ۽ دم ڪشگ ۽ انچين تجربت ڪت ڪه آئي وڻي دل ۽ دريگان ۽ مارگ بنا ڪت
 ۽ اے وڙ ۽ آئي ۽ دل ۽ دريگ ڪه حسابي کم بوبان بوتنت۔

ڇه درستان پير ترين پکير (ساد هو) اے علم ۽ زانت ۽ دربرگ ۽ آئي ۽ وڻي بدن
 ۽ تها وڙ وڙين تجربت ديست۔ برے آماهيگ دارين مرگے جوڙ بوت ۽ مرگ ۽ وڙ امرت
 ۽ شت۔ برے آچش مرگين توگے ۽ ڏونڊ ۽ بوت ڪه امرت ۽ زر ۽ لمب ۽ آئي جون
 گنو وڊگے ڏونڊ وارين ساھ داران چيلت ۽ وارت ۽ پڊا آئي هُشڪين هڏپشت ڪت ڪه آئي
 تيوگين جون حاڪ ۽ گوات ۽ بهر جوڙ بوت۔

آئي وڻي هوش، يات داشت ۽ مارشت دراه گشت ۽ ڪل ڪنتت، آ ڇه وڻي جند ۽
 ذات ۽ درڪپت ۽ دگه دگه صورت ۽ دروشمان بدل بوبان بوت۔ برے جانور، برے جون
 ۽ لاش، برے دار، آپ، سنگ جوڙ بوبان پڊا وڻي ذات ۽ تها ۽ وارتڪ۔ برے ماه ۽
 برے روج، ۽ انچو برے چيزے جوڙ بوت بلے گڏ سرا پڊا هما مردم جوڙ بوت ۽ پڊا آئي ۽
 شتن ۽ گون ۽ سا بوت ۽ آ وڻي اے واھگان ڪشان ۽ اريجيگ ڪنگ ۽ عمل ۽ همگرنج آت۔

سید ہارتہ چہ پکیراں بازین پنت در برتنت۔ وتی ہستی ایرجیگ کنگ، وتی منشاء
 درد غم ۽ مارگ ۽ ایشان ۽ قابو ۽ آرگ ۽ گون ۽ شق ۽ سراقا بونگ، آاے دراہیں عملاں
 گوست ۽ وتی دل ۽ دارگ ۽ سوب مند بوت، ایشی ۽ ابید آ بازین براں وت ۽ رانچش
 لیکت کہ آ نیست انت۔ آئی ۽ ذات بیگواہ بونگ۔ اے وڑی بازین براں آئی دیت۔
 آبرے جانور ۽ برے سنگے جوڑ بوت۔ بلے یک ساعتے آ تک کہ آپدا وتی جند جوڑ بوت۔
 پدا ہما سید ہارتہ ۽ ہما زند ۽ مارگ۔ اے دراہیں عمل ۽ تہا آئی ہمراہ گووندات کہ آئی
 فرمانبرداری ۽ ہما ہداری ۽ سیادی نہ پرشت۔ دوینانی نیامجی ۽ گپ ۽ تران پہ مشکل
 بوت۔ برے برے آپہ وتی ۽ استادانی حاترا پنڈگ ۽ لونگ ۽ میگاں شنت۔

یک روچے آئی ۽ چہ گووند جست گت:

”تئی جی خیال انت..... ماوتی سفر ۽ دیمروی کنگ کہ نا؟“

گووند پتہ دات، ہو! ما بازا ہیل کنگ ۽ انگت ۽ دربرگی انت بلے تو زوت بلا ہیں
 پیرے جوڑ بے۔ تو زوت ہیل گران ۽۔ ٹوہیں سادہو ۽ تئی تو سیپ کنگ، کہ روچے
 کیت تو سک مزن بے:

”بلے منی دل ۽ ماہاک ۽ پُر ہیل کنگ اے پکیرانی دیوان ۽ مئے مراد پیلو نہ

بوٹکنت۔ ایشانی مجلس ۽ بدل ۽ مردم جواریانی مجلس یا کہبگانی دیوان ۽ شرتر ہیل کنت۔“

گووند درآینت ”چشمین گپ مکن، اے ڈولیس کم زاتانی دیوان ۽ مردم گون ۽

شن، گیان، دم ۽ وہمال کجا ہیل کت کنت؟“

سید ہارتہ دلجمین وڑے ۽ تران ۽ لکت۔

”اے گپ ۽ مکن کہ ما گیان ہیل کنگ شیوار بوتگیں دم ۽ دارگ ۽ ورگ ۽

وردن ۽ دور بوتگیں۔ اے ہج نہ انت، ایوکا چہ وتی ذات ۽ جہگ ۽ دور بوہگ ۽ نیون

انت، اے ڈؤل ۽ گوکانی گوال شیران وارت یادہکان ناریل ۽ آپاں وارت ۽ دمانے ۽
 تاہیر گپت، آوتی غماں بکندے بیہال بکنت ۽ دم سارت بہ بیت، بلے اے تاہیر ۽
 دزکپگ دائم ۽ ابدمان نہ انت۔ بکندے زند ۽ تہلیان بے حال بکنت، بلکنہ آہے ناریل
 ۽ آپاں چوش شراب تنکیت ۽ ارواح آرام گپت، انچش کہ گووند ۽ سد ہارتہ وتی عبادت ۽
 شپ نندی ۽ وتی بدن ۽ تہاراحت محسوس کنت۔

گووند پتہ دات، توپہ سد ہارتہ ۽ گوال ۽ پیریں پکیر (سادہو) ۽ اے شرابی ۽ گوال
 ۽ مثال ۽ دات نہ کنتے۔ شرابی وہدے نشہ ۽ تہا انت بکندے چہ وتی غمان بیہال ۽ مست
 انت بلے وہدے ہوش ۽ کیت گڑا پداوتی ہستیں دنیا ۽ گندگ ۽ ہما جا گہہ ۽ بوتگ ہمودا
 گامے دیمانہ روت، آئی ۽ رانہ زانتے رسیت نیکہ دانش ۽ عقلے؟ ہما مرد انت کہ بوتگ۔

سد ہارتہ ۽ لٹفانی نرا بچکندے شنگ بوت، من شراب ۽ بارو ۽ سر پد نہ اول
 پرچا کہ پھیر نہ وارنگ بلے ہے زاناں کہ سد ہارتہ اتیکس عبادت ۽ پداگت ۽ ہما مرد
 انت، دگہ چشمن بدلی یے نہ گنداں ایوکا کے نفسی ایکی..... پرچا کہ زانت ۽ زانت کاری
 منی چمان دور انت، انچش کہ مات ۽ لاپ ۽ ٹنگ..... چچ نہ زانت، گووند من ہے
 سر پد ہاں۔

یک رندے وہدے آگول گووند ۽ وتی استاد و پیرانی حاترا پند مور ۽ درکپت گڑا
 آئی ۽ چہ گووند جت گت، ”بچار گووند ماہک ۽ خد اداء شپ ۽ روج حساب کنگ ۽ ایں
 وتی دل ۽ بچار، مئے علم گیش نبوتگ ماہلم ۽ نیمگا رہادگ نہیں..... ایوکا سر بتگ ۽ یہ
 دیمیں۔“

گووند گشت ”ماہازہیل کنگ ۽ انگت ۽ اے زانت ۽ سفر دیما روان انت مئے
 راہ تچک نہ انت چپ ۽ چوٹ انت بلے ماوتی منزل ۽ رہادگیں“..... سد ہارتہ جت

گفت: ”تئی دل ۽ پیر تریں گرد ۽ عمر چے بیت؟“

”ہے شت سال“

گڑا سید ہارتہ دزائینت ”بچار شت سال ۽ اے مرد ۽ راعالی نہ رستگ، پدا ہفتاد ۽ ہشتاد سال بیت، گامے دیمانہ جنت، ماہم انچھی پیر بان بلے مئے دست ۽ جی نیت ۽ اینکہ عبادت، روچگی جفاکشی مئے ہج درد ۽ دوانہ بیت، اے مرد ۽ کہ زحمے نہ جنگ مئے ہم ہے حال بیت، مئے روج پہ پُت ۽ خد اغوزانت اے دراہ بے فاندگیں گیان ۽ مُتجار انت۔ پمیشا دگہ زندیں علیے نیست ۽ ایوکا نیون ۽ وہد ۽ تیلانک دیگ انت پمیشکا اے وتارا تاوان دیگ ۽ انت ۽ چہ اصلیں چیز ۽ منزل ۽ بازگستا انت، آہان وتی راستین دگ شوہارت نہ کنگ ۽ ماہم ہے کور میسی ۽ رند ۽ تچانیں۔“

”خد ۽ بہ ٹرس، چشین ردین گپ دپ ۽ میار اینکس بلاہیں سادہو، براہمن ۽ عالمین مردمانی بارو ۽ اے ڈوولین گپ شر نہ انت اے الم ۽ راستین راہے درگیبجنت۔“

بلے سید ہارتہ ۽ آئی ۽ گپ کمار نہ کت ”بچار گووند! من ایشانی کور کشک ۽ شکت نہ کناں۔ من آئی ۽ جواب دانگ، من ۽ دگہ وں نیست، تو زوت گندے تئی سنگت ایشان یلہ دنت ۽ دگہ راہے روت ایشانی راہ منی علم ۽ شوہازگ ۽ تنگی ۽ ہلاس کت نہ کت۔ من ۽ وتی جستانی پتہ دست کپگ ۽ نہ انت۔ منی دل ۽ ہرچی جُستے ہست کس ایشان جواب ادات نہ کت، اے عالمان جُست ۽ فاندگ نیست، شر ترأت کہ مردم ۽ آڑے ۽ را اے جُست بکتین انت، گووند مردم ۽ تہہ ۽ ارواح ۽ تہا علم انت، چیزانی تہانہ انت۔ ہما ارواح کہ منی، تئی ۽ ہرچی ۽ جبین ۽ ہست انت، علم ہمیش انت، ہے ہجآر انت ۽ اے زانت ۽ دژمن وت ساچین وت گڑین عالم انت۔“

سید ہارتہ وتی سنگت ۽ پُشیں گپاں مہ کش، من ۽ وں نہ بنت، من راستی ۽

لوٹے گڑا اے کہاں مہ جن۔ اے ڈول ء برہمن ء زانت کار، پیر ء پکیرانی چے عزت
پشت کپیت۔ اے ٹوہیں مردماں تو نام ء دپ کنگائے۔ گڑا سب ہارتہ پاکی ء پلگاری یے
چے بہایت۔ کئے پاک بیت ء مردمانی گراں بہائی گار بیت۔

سب ہارتہ گووند ء کپانی جواب نہ دات، آدل ء خیال کنگ ء ات کہ ماہما چیزاں
پہک ء پلگار لیکیں چہ ایشان جی پشت کپیت۔ اے نیامجی ء آواں سے سال جو گیانی ہندء
ٹو ازینت بلے ہے وہاں یک گپے، ہر نیمگا گول ڈاہ ء شور ء شنگ ء تالان بوہان بوت
ء ہر کسی دپ ء تالان ات کہ مردے در آتکے کہ نامے گوتم انت۔

اے مردے ٹوہیں نام ء عزتے، ایشی ء لوگ ء جاگہ نیست۔ آئی ء وتی ذات ء
تہا دنیا ء دراہیں غم ء اندہ دزگیر کنگ انت۔

آئی ء راجن نیست، ء پوشاک نئے پکیرانی انت۔ آؤرگے، آگردیت ء تبلیغ
کت ء آئی ء کش ء گور ء روج پہ روج مریدانی رگ یے کہ گیش بوہان انت، مردم چہ
آئی ء علم ء زانت ء انچش اثر انداز انت کہ آئی ء چپ ء چاگرد ء مور ء ریچان انت کہ
پہ چرپین جی ء دررچکت۔ بلاہیں خاندانی میر ء ورنا آئی ء مرید جوڑ بوہان انت۔ آئی ء
کتہ ء احوال چاریمگ ء مشہور ات۔ اے پیم ء آئی ء جار ء احوال زوت چارکنڈ ء
تالان بوت ء مردم چہ دور دور ء آئی ء گندگ ء لاک بستہ بوتنت ء لہتیں پہ شک ء لہتیں پہ
بے باوری۔ اے وڑ ء گوتم بدھ ء بارو ء حال اشکنگ ء مردم آئی ء چارگ ء قطار در قطار
درکت انت۔ مہلوک ء کشت کہ آئی ء علم ء ٹوہیں چانگے دزکپتگ، آئی بارو ء وڑوڑیں
گپ ء بیان بوت کہ آدانا یے، پدے جنم یے وا تر بوتگ، آئی ء شیطان بتگ۔ دیوتا آئی ء
گرفت ء انت، پدے زندے گیان جنت، سکئیں عالم ء مزن زانت کارے، بلے ہا مردماں
کہ آئی ء سرائشک کت آیاں وڑوڑیں دروگ آئی ء سرا بست کہ آرہینت۔ دیوتا ء بیانی

سراکندیت، وتی وہد، پہ عیش ء عیاشی ٹوازیٹنگ۔ دروگ بندیت۔ آجسمانی عشق ء
 عبادت ء نزانہ۔ ہر کسی دپ ء یک گپے ات۔ ہر میٹگ ء شہر، کوچک ء کا پرغ پڑی،
 ہر جاہ ہے مرد ء گپ ء حیر اتنت، آئی ء خلاف ء گپ جنوک بازاتنت ء گپ ء را
 ہواد یوک دسرکن وپرکن بازات، بلے اے گپانی تہا مہلوک ء نوکیں احوالے نوکیں اومیت
 ء بادست یے مارات۔ انچش کہ آئی ء بارو ء دراہیں حیرانی تہا سحر است ات۔ ہے
 ڈو لیس گپ ء گال گووند ء سد ہارتہ ء گوشان کپت انت بلے آوانی حد ء ایل ء گوتم ء
 بارو ء گپ کنگ ء موہ نیست ات پرچا کہ سادہوانی کماش ء دیما گوتم ء نام ء گرگ بلاہیں
 جڑے ات، آئی ہے گشت کہ اے مرد پیش ء جوگی بوتگ، جتگ ء شتگ دنیا ء زیب ء
 زینت ء مزگے گپنگ ء نون آتکہ من بلاہیں پیر ء مُرشدے آں۔ یک روچے گووند کہ چہ
 برہمنانی میٹگ ء تر ء تابے ء پدواتر آتگک ات ”گوں سد ہارتہ ء درآینت نے کہ
 مردچی من مردے ء مہمان بوتگوں، آئی ء چک چہ ہما ہند ء آتگک کہ ہمودا گوتم انت آئی
 وتی گوشان گوتم ء گپ ء تران اشکگ انت۔ آئی ء گپانی اشکگ ء منی دل ء ہل کتگ
 کہ شالامن ء تو ہم برواں ہے بلاہیں مرد ء گپاں وت گوش بداراں۔“

سد ہارتہ گشت ”باز جوان گووند، من ہے خیال کتگ کہ تو ہدا گوں ہے پیریں
 جوگیان کپے۔ سیاہیں ریشان اسپت کئے، بلے راست تو دگہ مردے زاہر بوتے، تو دگہ
 گووندے..... تو شرگشے کہ گوتم ء گپ الم ء گوشدارگ بہ بنت۔“

گووند درآینت ”تو من ء، مسکرا کئے..... شر نہ انت کہ منی دل ء گپاں
 گوشدارگ لوہیت..... تو وت گشتگ کہ چداں چہ مردم درہیت..... ایشانی کر ء مندگ
 ہمنکس گنج انت.....“

پدا سد ہارتہ کندگے جت ”تئی راست انت کہ من انچو گشتگ بلے باریں ایشی ء

تعلیم ء گپاآنی تہا فائدے گے بیت کہ نا.....“۔

گووند ء پتہ دات ”من تئی منت واراں کہ تو راضی بوتگئے بلے اے گپ ء
پرچا کئے کہ نف بیت کہ نہ بیت۔ یک برے گپاں گوش بدار گڑا بکش۔ تنے و ہدی تو مرد
ء جند نہ دیستگ۔

سید ہارتہ ”ہو! گووند اے مرد ء لکھ منت کہ آئی ء نام ء برکت ء چداں مئے جان
چٹیت چاراں چے نف ء چے نقص“۔

ہے روچاں آوان وتی چداں درکپگ ء احوال پیریں جوگی ء دات ء موہ گرگ
لوٹ بلے پیر مرد سک نارضا بوت ء آوان ء ہکل دات.....۔

گووند لہرزگ بوت بلے سید ہارتہ آئی ء راستلا دات کہ بچار من اے پیریں
ناکو ء چتور جہل ء جناں۔ توچج مہ گش۔ پدا آ پیریں جوگی (سادہو) ء دیم پہ دیگی اوشتات
ء آئی ء چمانی تہا چاران آئی ء نظرے گپت۔ آئی ء دلے سحرکت ء وتی قابو ء آورت
ئے۔ پیریں مردک بے ترک ء توار بوت۔ آپ ء گنگ بوت ء سید ہارتہ ء گپاآنی محتاج
بوت، ہرچی کہ آئی گشت، آلا چارات کہ بہ منیت، ء پہ مک ملگ آوان ء اجازت ئے
دات کہ وتی نوکیں سفر ء سرگپت بکنت، اے ڈولا ء آ پیر مرد ء دیما کہ جہل بوتنت ء
رہادگ بوتنت۔ راہ ء گووند درآینت، ”سید ہارتہ من زاننگ ات کہ اے مرد منیت بلے تو
کمال گت ترا بلا ہیں علمے گون۔ بزاں تو دگہ کو و ہداد ء بہ نشین ئے۔ گڑا آپ ء سرا پہ
پادتنگ ئے“۔

سید ہارتہ درآینت ”من ء آپ گواز کنگی نہ انت، بل ئے اے پیر مرد پہ جیلہ
وتی دلاں وش کنت“۔

گوتم

سواتھی شہر ۽ نام ات۔ اد ۽ ہر مردم گوتم ۽ مرید ات۔ ہر لوگ ۽ گوتم ۽ مریدانی
چکول خالی نہ شت۔ شہر ۽ نزدیک ۽ گوتم ۽ لڑھ ۽ داشنگ ات ۽ اے جاگہہ یک امیر ۽
بیوپاری اتھہ پندیکا نامین مردے ۽ گوتم ۽ مرید جوڑ بوہان ۽ آئی ۽ پہ سوغات بخشاگ
ات۔ آواں سواتھی ۽ شہر ۽ نام چہ مہلوک ۽ دپ ۽ اشنگ ات ۽ دوہین وہدے شہر ۽
پٹرت انت گڑا یک گے ۽ اوشتات انت۔ آواں ۽ ورگ ۽ بانجی یے رست گڑا ہا لوگ
بانک ۽ آواں احوال گپت کہ:

”تھاگت بدھ کجا داشنگ؟ ماے مرد ۽ تعلیم ۽ گوشدارگ ۽ چہ دور ۽
آ تلکین۔“ ذال ۽ پتہ دات ”اوجنگل ۽ جوگیان، شتا راتین جاگہہ ۽ سر بوتگ ات،
تھاگت پندیکا ۽ باغ ۽ انت۔ باغ ۽ نام جٹھان انت۔ مہلوک مور ۽ مدگ انت بلے پہ
درستان جاگہہ ۽ بند ۽ بست انت۔“

”باز مہربانی بانک..... بے تو بکس کہ اے مرد تو وتی دیدگاں

دستگ چون این؟“

زال ء جواب پر ترینت ”ہو! باز بران“۔

آبے تواری ء کشکاں نکوزیت، جوگی ء پوشاک ءے پوشنگ..... بے تواری ء

لوگانی دپ ء کیت ء پیالہ ء شہاریت و ہدے پر کنگ بیت گڑا و اتر کنت۔

گووند ء زال ء گپاں سحر کنگ ات بے سد ہارتہ آٹوہنت کہ بیارواں بے و ہد

بوہان انت، آوان ء باگ ء راہ ء درگیج ء ہج میمین جنجال نہ بوت پرچا کہ مرید ء

جوگی ہماراہ پہ رُمب روان اتنت۔ آوان پہ وت ء شپ گوازینگ ء زوت جاہے اڈکت

ء تاں سہب ء ہمدانشت انت۔ و ہدے روج در آتک ء سہب بوت گڑا آوان مہلوک ء

لشکرے دیست کہ تیوگیں شپ ء ہے باگ ء گوازینگ ات۔ زردین پوشاک ء تھا

جوگیانی یک خچی یے ات کہ شپ اش گوازینگ ات۔

لہتیں مردم ذرچکانی چیر ء وتی عبادت ء دلگوش اتنت، جاگہہ جاگہے بحث ء

تران ات، اے باگ سرجمی ء یک بینگے ات کہ مکسکانی انیئر ء آشر ء سراز رنگ ات۔

کیشتر مرید ء جوگی وتی وتی پنڈگ ء گرگ ء در روان بوتنت ایشان یک و ہدے نان

وارت ء سہب ء نان ء پنڈگ ء شت انت۔

آواں دیست کہ بدھ ء ہم یک پیالہ چست کنگ۔ جوگی ء پوشاک ء یک

لکس مردے ء پیم ء بے تواری ء رھاگ ات۔ آئی ء وتی پیالہ دستا ات۔ سد ہارتہ ء

آرازوت ہجہ آورت۔ آئی گووند ء پیش داشت، ”بچار آانت بدھ کہ روگانٹ“ گووند

پہ دل کشی چار ات کہ اے مردیگ ء ایند کہ جوگیانی خاصین تپاوتے نیست ات، دوہیں

آئی ء رندگیری ء رھاگ بوتنت۔ بدھ پہ ”بے تواری روان ات، آئی ء ایمنی جلكشکان

ات۔ نہ پریشانی ء نہ دشمنی..... انچس کہ آوتی دل ء بچکند ان انت۔ آروان ات پہ ایمنی،
 بے تمہائی، دل ء تہا کندان ء، لس فقیر ء جو گیانی پیم ء چم ء جہل، دست پہ طلب ء
 شہار نہ ات۔ پہ ایمنی چیزے دل ء یات کنان رہا دگ ات آئی ء تہا بے تواری ء ایمنی ء
 جلسکے پڈرات ہماروژناہی کہ کدی نہ مریت۔ دوہیں آئی ء پدگیراں روان اتنت۔
 ”مردچی ما آئی ء جند ء لوزاں گوشداراں“۔

گووند گشت سد ہارتہ ہیچ پتہ نہ دات، آئی ء رابدہ ء تہا نوکیں گتے ء اومیت ء
 ارمان نہ ات، بازیں گپ آئی ء چہ مہلوک ء زبان ء اشکگ اتنت۔ آئی ء راچشیں
 نوکیں حبرے ء گمان نہ ات۔ بلے آپہ دلجی گوتم ء چارگ ء ات۔ آئی ء سرکوچک، دست
 کہ چست نہ بوتنت، بلے آئی ء مارا ات کہ اے مرد ء تہا علم ء ہزرا نگ انت۔ آئی ء گپ
 راست اتنت، ساہ ء پہ راستی کشیت ء آئی ء زند ء بند بوہگ راستی انت۔ سد ہارتہ ء تنی
 ودے ہیچ مردے ء چشیں احترام نہ داتگ ات، پرے مرد ء آئی ء دل جہہ جنان
 ات۔ آئی ء رندا گراں داتر باگ ء آتکاں آہاں دیت کہ گوتم سک کم ورگ وارت
 ہمیںچک کہ جھگلیں مرگ ء لاپ ء بروبر..... پدا آمب ء درچک چیر ء یک ء تہنا نشت،
 بیگاہ ء مردمانی مچی بوت گوتم ء بیان بناگت آئی ء داعظ ء تہا ڈکھ ء گپ ات ء چہ ایشتی ء
 وت ء رکینگ ء راہ چہ ات۔ آئی ء گشت کہ دنیا ڈکھ انت زندغم ء سرریچ انت بلے
 اے رنج ء ہلاج ہمیش انت کہ بدھ ء ہمراہ بہ بخت۔ آزم ء جہلیں تواری گپ ء ات
 آئی ء چار نکات ء تعلیم دات ء ہشتین راہ پیش داشت، مثال دیان بوت گیان ء وار ء باز
 رندان گشان بوت۔ آئی ء تواری دل ء تہا ایر روان شت، انچس کہ آزمان ء روژناہیں
 استال ء روشنائی.....

ودے آئی ء وتی گپ ہلاس کت گڑاچہ دیوان ء کے پادا آتک ء آئی ء دیما

اوشتات ۽ دز بندی ۽ لگت کہ آئی ۽ راوتی گل ۽ ہوار بکت۔ گڑا بدھ آوان ۽ قبول کنان ۽
 درائینت کہ شتاگپ ۽ سرپد بوتگ ات ہمیشکا شماراوتی سزپ ۽ ہوار کنگ بیت، بیات
 ایمنی ۽ راہ ۽ رنج ۽ ہلاس بکنیں..... گووند ہم دیم ۽ کنزیت ۽ آئی ۽ راہم ہے کاروان ۽
 قبول کنگ بوت۔ پداوہدے آئی سد ہارتہ ۽ درخواست کت کہ آہم ہے راہ بہت ۽ بدھ ۽
 منوگراں وتا ہوار بہ گیجیت۔ گون گووند ۽ دپ ۽ دانکانی اشنگ ۽ سد ہارتہ چہہ سر ات،
 آئی ۽ گووند ۽ دیماچم سک دات انت۔ پداشرین وڑے ۽ گپ ۽ لگت، ”گووند تو منی
 سنگت ۽ ہمراہ ۽، تو منی رند گیری کنگ بلے مروچی مناوشی بوت کہ تو توتی دل ۽ پسلا
 کنگ ۽ یک گامے جنگ۔ منی گمان نہ بوتگ بلے تو توتی راہ گچین کنگ سک بازشرنگ،
 تو توتی مرضی ۽ منشا ۽ آرات ۽ ہمیشکا تو مردی کارے کت۔ تو توتی منزل دیتگ۔
 گووند ۽ گپ ۽ پہ سرجی ۽ نہ اشت ۽ اشتاپ کاری درائینت، ”گڑا تو ہم بکش کہ بدھ ۽
 دستا سوگند ورے“ سد ہارتہ آئی ۽ کوپگ ۽ دست ایر کنان ۽ گشت، منی دُعا ۽ نیکن واہگ تنی
 ہمراہ انت سوین باتے۔“

نوں گووند مارت کہ آئی ۽ دوست آئی ۽ ہمراہداری ۽ کنگ ۽ نہ انت گڑا آئی ۽
 گلو تکیان گپت، بلے سد ہارتہ آئی ۽ راستلا دات۔ ”گووند دل ۽ ڈڈکن بدھ ۽ مریدی ۽
 تو ہرچی لوگ، جاگہ مات پت سنگت ۽ ہمراہ، مال ۽ متاہ ہرچی ہر شے یل کنگ ۽ ہے
 آئی ۽ منشا ۽ مراد انت تراہم ہے واہگ بوتگ۔ باندامن وتی راہ ۽ روان“۔ شپ ۽ تاں
 دیر ۽ آید ۽ اود ۽ سرگردگ ۽ پدوپتاں بلے واب شنگ ات ۽ اے ڈول ۽ گووند پدا آئی ۽
 راہرست کہ آبکشیت کہ پرچا گوتم ۽ تعلیم ۽ قبول نہ کنت ۽ آئی ۽ راہ ۽ گچین نہ کت۔

بلے سد ہارتہ ۽ آئی ۽ راہرستہ دات کہ ”بچار گووند۔ بدھ ۽ تعلیم زانت ۽ کشک
 چک انت بلے تو منایل دے من وتی راہ ۽ رواں۔ من نہ کشان کہ آئی تعلیم ۽ تہا نقص ۽

بذی انت۔“

سُہب ۽ مہلا گوتم ۽ حلقہ ۽ خاص ۽ یک پکیرے جا رہے ہیں ان ات کہ ہر کس ۽ بدھ
۽ راہ گچین کنگ، پیالہ وارنگ ۽ مرید بوئگ گڑا آتی پوشاک ۽ بدل بکت ۽ خاصیں
جوگی ۽ پوشاک بکت گڑا گووند ۽ گیر آئی وتی جوگی ۽ پوشاک پوشت ۽ وتی کسانی ۽
سنگت امبازاں ڈرت۔

سد ہارتہ یک فکرے ۽ آماج ات۔ آباگ ۽ اے دیم پہ دیم ترات گڑا آئی ۽
راگوتم یک گنڈے ۽ دُچارکت سد ہارتہ آئی ۽ راپیش سلام بوت آئی ۽ دیما ایمنی ۽
مہروانی ات گڑا سد ہارتہ دیما کنزان ۽ دستبندی کت کہ آچہ آئی لہتیں حمر بخت گرگ
لوئیت گڑا بدھ راضی بوت.....

سد ہارتہ دراہنت ”اے واجہ! من ۽ یک دگہ سگتے چہ دور ۽ تنی نام ۽ تواری ۽
آنگگاں۔ بلے منی سنگت ۽ تنی اطاعت ۽ راہ قبول کنگ بلے من انگہ نا..... من دیما روگ
لوئاں۔“

”تنی منشا“ بدھ ۽ پتہ دات۔

”من لوئاں کہ شمنے خدمت ۽ چیزے عرض بکناں اگہ منی گپاں شامبدنہ برات
پرچا کہ منی واہگ انت کہ چداروگ ۽ ساری گوں شام چیزے گپ ۽ حمر بہ بیت۔ اگہ شام
کے دیر ۽ حاترا منی گپاں گوشدارگ بلوٹے؟“ بدھ پہ بے تواری راضی بوت۔

سد ہارتہ دراہنت ”واجہیں بدھ، شمنے تعلیم ۽ تہا یک حمرے مناسک دوست
بوئگ کہ شمنے حمر تچک انت ۽ گوں دلیل ۽ انت۔ تو ثابت کئے کہ دنیا یک ردے ۽ روان
ات کڑی پہ کڑی نہ پر دوشوک، ازپن تا ابد کہ ایشانی تہا ہرچی ۽ سیادی گوں اسباب ۽ آوانی
آسر ۽ انت.....“

کس ء اے گپ سچک نہ کنگ بلے تئی تعلیم ء تھا اے حبر ء ہر کس فہمیت ء چوش
 شیشگ ء پہک انت۔ اے نہ اتفاقات انت نا کہ دیوتاہانی منشا۔ شر بہ بیت یابدی، زندگی
 ء جندوشی ء رنج انت۔ بلے یقینی اے دراہ انجش انت، بلے دنیا ء یکی دراہیں واقعہ ء
 جاورانی سیادی یک پیم ء روان انت۔ دراہیں اسباب بہ بنت کہ بوہگ ء نہ بوہگ اے
 دراہیں زانت ء فکر تئی تعلیم ء تہا پد ر بیت، بلے ولجہ تئی تعلیم ء تھا اے یکوئی جاہے نہ جاہے
 پُرشیت ء ایشی ء تہا پروشے، ٹنگے ودی بیت، ء ہے پروشگ ء اے دنیا ء یکی ء تہا
 چیزے داخل بیت کہ آنوکیں چیزے، اے نوکیں حبر نوکیں گلوہ کہ پیشتر انبوگ۔ اُج تئی
 تعلیم ء گندگ بوہگ ء انت ء آ انت چہ دنیا ء برز تر بوہگ ء سدک منوگر (ہکتی
 عقیدہ)۔ من گنداں چہ ہے چیز ء ابدی عالمگیریں عقیدہ ء سدک پُرشنت ء چند چند
 بنت۔ ”من اے حبر جت بلے اگہ شمارا دوست نہ بوت گرا دلگران مہ بحت۔“

گوتم بے توارات پدا آئی پہ مہروانی ء سنگینی گپ ہند ات کرت ”اے برہمن ء
 پُنگ تو منی حبر پہ دل ایکی ء جوانی گوشد اشگ انت ء ترا نقص ء کمی گندگ آتگ۔
 تو فکر کنگ بلے پدا ہم من ترا کشاں ہر مردم ء وتی پگرے۔ وتی حساب ء حبراں
 مان کنت بلے من ترا پوہ کناں کہ گوتم ء پنت پہ بازیں مردماں شر ء پہ لہتین ء سک شر نہ
 بنت بلے شامز انت کہ گوتم ایوکا چہ رنج ء نجات ء تعلیم انت ء بس چد ء دیم ہج۔

ورناہیں سد ہارتہ پتہ دات ”ولجہ منی مول ء مراد اے نہ انت کہ من شمنے لہزانی
 بزانت ء سرا بحث کنگ لوٹین۔ شمارا است کش ات“ من ء ہج نزوری یے گندگ ء نیت
 من ء شک نیت۔ شام واقعی ٹوہیں مردم ات۔ شام بدھ ء جند ات ء شمارا اے جاہ، اے
 مزینں درجہ پہ بازیں جہد ء جہار سنگ اے پہ وپٹکین داب ء ہر کس پہ دیم ء بحت ء نہ
 انت۔ مہاتما بدھ ء تعلیم ء وتی گرانیں معنائ مقصدے ہست ات کہ مردم گوں نیکیں

کاران زندہ بگوا زینت ء چہ بدی ء بہ رکیت۔

اے درجہ ء مقام ہزار ء لکھاں مردمانی تھا شمارا دز کچنگ۔ منی فہم ء ہے گپ
نشنگ و ہدیکہ شمنے تعلیم گوشداشتنگ۔ من شمنے زانت شمنے سدک ء عقیدہ ء جتا کنگ ء نہ
اوں نہ دگہ معلم ء عالمانی راہاں جتا گشاں البتہ منی واہگ انت کہ وتی مقصد ء ایوکا
سربوت بکنان، یک ء تہنا، من ء شمنے گندگ ء باز وشی رستگ۔ بدھ ء چم نزا آتک انت
چہ آئی ء دلجی پد رأت۔

”منی دُعا انت کہ تئی فکر ردمہ بیت، بدھ ء پہ آئی وتی واہگ درشانت انت۔
تو وتی مقصد ء راہ ء بگر۔ بلے تو بچار کہ اے دراہیں مردم منی براس، منی ہمراہ کہ دراہیناں
اے راہ گچین کنگ ء سادہ ہو جوڑ بوتگ انت تئی دل ء ایشانی حاتراہوس ء رنکانی دنیا شرتر
انت کہ ہے زند کہ آوان ء چہ حس ء تماہ ء دورداریت۔

سد ہارتہ ء پہ برزیں توارے پتہ نہ دات۔ منی دل ء کدی اے نیاتکہ کہ اے
مردم چہ وتی راہ ء کسر بہ کپنت ء بدی ء کاراں دز بگر کنت۔ من ء ایند کہ مردمانی زندگیانی
پہسلہ کنگ ء اختیار نیست۔ من ایوکا وتی جند ء ذات ء حبر ء کنگا اوں۔ منی جند ء پہسلہ
انت کہ کجام راہ شر ء کجام گندگ۔ ماسادہ و ذات ء آجوتی ء پٹ ء لوٹ کنان۔

واجہ! اگہ من تئی ہمراہی بزور تیں گڑا من ء ہے ترس ات کہ اے ایوکی دل وِلی
نہ انت۔ من تراردات نہ کنان۔ منی دل ء سکون انت..... اگہ من تئی پد بہ گپتیس
بکندے منی ذات زندگ روان یوت، تئی تعلیم دل ء پُترت انت ء شمنے مہر ء ایند کہ
مُریدانی مہر منی ہرچی بوتگ ات۔

پدا بدھ ء آرخست کرت ء اے دانک گشت انت کہ ”اے ورننا ہریاری چہ وتی
دستایل نہ کئے۔ وتارا گیش زانت کار بہ کن۔ بدھ شت بلے آئی ء کورکین بچکند سد ہارتہ

۽ دل ۽ نقش بوت۔ آئی حیا ل کت که تنیگه، آئی چشیں مردے نہ دیستگ که اے پیم ۽ بہ
 گریت ۽ بچکنڈگ زند بگوازینت۔ اے ڈؤل آجو، صاف دل، معصوم ۽ چه تہی رازاں
 سر رتچین مردم، آئی کدی نہ دیستگ ات۔ اگہ اے مرد ۽ وتی ذات ۽ سراقا بوکتگ گڑامن
 ہم کت کنان من انچین مردے دیستگ که آئی ۽ سر جہل کتگ۔ بلے دگہ کسے ۽ اے چم ۽
 سر جہل نہ بنت۔ دگہ کسے ۽ تعلیم اثر نہ کنت، انچو کہ ایشی نہ گت۔ بدھ ۽ یک چیزے چه
 من بُرت بلے ایشی بدل دگہ طاقتے دات۔ آئی منی ہمراہ سنگت بُرت که ہمائی دائم پتمن
 یقین کت بلے ایشی ۽ بدل ۽ آئی منی جند، منے ۽ سد ہارتہ مناد اتگ۔

چلگ کشی

سید ہارتہ ء گوتم ء ہنکین مل گت، آوارواروتی حیالانی تہا یک نوکیں جہانے
آبات کنان ء رہادگ بوت، آئی ء مارتت کہ مردم وتی فکر ء تہک ء علم ٹہیت ء ہے علم
حق ء پُہنگ بوہان بیت۔ آئی ء فکر گت کہ آنوں ورنایے نہ ات بلکہ کالمین مردے۔
آنچش مارگ ء ات کہ چہ اے جاہ ء درکپگ ء پد آئی ء وتی تیوگیں ذات مل کنگ ء
یک نوکیں چہر گے جگ ہماڈ ء وہدے ماروتی پوست ء چگل دنت ء یک وارے پداورنا
بیت۔ آنوں گوں ہماٹوہیں عالم ء دانا ء نیادے کرتگ ات کہ آئی ء راشتر ء دانا ء پاک
ء پلگاریں مردے حیاں کنگ بوت ء نون سید ہارتہ آئی ء راہم پشت جگ ات ء وتی
منزل ء نیمگا رہادگ ات۔

آئی ء ہے حیاں گت کہ چہ اے مردمانی تعلیم ء کجام جی دربرگ بوت کنت پدا
آئی ء وت وتی دل ء پتو دات کہ آئی ء راوتی جند ء ذات ء شوہاز انت۔ من ایشی ء
فطرت ء کد ء قالب ء بارو ء زانگ لوٹاں۔ ایشی ء سرا قابو کنگ لوٹاں ء ایشی ء گرگ جہل

جنگ لوناں۔ اینچو و ہدء من چہ ایشی ء جنگ ء وتارا چیر دا تک نون ایشی ء را آوار جنگی انت
 راست انت کہ دنیا ء دگہ ہج چیز اینچو منی سرازوراک نبوتگ۔ ایشی ء ابید کہ من زندگوں،
 ایوکوں وتی ڈؤل ء اوں۔ چہ دگراں جتا اوں۔ من سد ہارتہ اوں۔ من ء دنیا ء دگہ چیزانی
 بابت ء اینچو مالومات نیست کہ من وتی جند سد ہارتہ ء بابت ء زانیں۔ اے حیالانی تہا
 آناگت ء اوشتات ء پد نوکیں فکرے آئی ء را امبازاں زرت۔ آایش ات کہ آوتی جند ء
 بابت ء پرچاہی نہ زانت۔ ایشی ء سبب ایشنت کہ آئی ء دائم وت ء را در آمدے ء کچ ء کیلو
 دا تک۔ چہ وتی جند ء تنگک وتارا شوہازگ ء نیمگا دلگوشے گور نہ دا تک۔ آئی برہما، آتما
 شوہازتگ انت۔ بلے وتی جند ء رانچ دڑیں درجگ ء ارزشتے نہ دا تک۔ البتہ شر ہمیش
 انت کہ اے باطن نامالوم انت، ہمیشی ء شوہازگ النی انت کہ ہرچی ء بجاہ انت، ہے زند
 انت ہستی انت ء ارواح انت بلے گوں اے خیال ء آہگ ء سد ہارتہ ء لٹناں بچکند گے
 تالان بوت۔ انچس کہ آئی ء را وتی راز مالوم بوت۔ آتیز رواجی ء گیش کنان بوت ء گوں
 وشمیں مارشتے ء وتی درگیجگ ء مارگ ء بازوش بوت..... انچس کہ آئی ء مالوم بوتگ ات کہ
 چے کنگلی انت۔

ہو! آئی گینسارتے کشت ات، نون من سد ہارتہ ء یل نہ کنناں۔ ہمیشی ء پد ء
 رنداں گراں۔ من وتی فکران آتما ء اے دنیا ء رنجان برباد نہ کنناں۔ من وتارا چیا گار ء
 بیگواہی ء بدیاں۔ نون من دگ وید ء اتھروید ء دُمب ء نہ تچاں۔ نون من وتی جند ء
 شاگردباں چہ وتی جند ء ہیل کنناں کہ سد ہارتہ ء تہا ء چی راز ء اسرار کڈ انت،

آئی ء چاریں گنڈاں چم شانک دانت، دنیا ء نیمگا یک چے چارت۔ چون
 ڈؤلدار انت بلے در آمد، نامالوم ء رازاں سرریج..... ادے سبزیں رنگ، زردیں رنگ،
 آسمان، زر، جنگل ء کوہتگ۔ دراہ ڈؤلدار ہیلواہ ناک ٹر سناک ء سحر ناک انت ء ایشانی

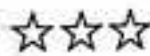
میانجی ء سید ہارتہ انت کہ آئی ء چہ واپ ء بُست کنگ۔ نوں اے رنگ برنگی دنیا آئی ء وتی
 عکس ء تالان کنگ ء ات۔ اے جادو نہ ات، اے زاہری دنیا ء بے معنا ہیں دروشم نہ
 انت کہ چہ آئی برہمن کدی مہر نہ گت، پرچا کہ آوان ء وتی ذات دوست ات۔ دریا بہ
 بیت کہ جنگل، سبزین زربہ بیت آ دنیا ء رنگ ء تماہ..... ایشانی معنا ء حقیقت چیزانی تھا
 چیرانت..... اگر سید ہارتہ بہ بیت اے دنیا ء نقش ہرچی ء تھا رازے ہست انت۔

من اینچو و ہد ء کور ء گزے بوتگوں کہ دنیا ء کتاب اے رنگ ء نہ ونگ۔ من
 زاہر ء دنیا ء وتی چمانی دیم ء دروگیس آپے کُشنگ۔ و ہدے مردم کہ چیزے پہ حُب ء
 واہگ دربارت گز اچہ آئی ء حروف و اعراباں نفرت نہ کنت۔ بلکہ گوں ہرچی ء مہر کنان ء
 آئی پہ دل ء ستک و انیت۔ بلے نوں من ء دنیا ء رنگانی حقیقت پد ر بوتگ۔ بزاں من
 نوں چشمیں و امین مردے ء وڑ ء جہہ سرنگاں ء منی زندانوں بندات بوتگ۔ آوتی راہ ء
 روان ات اناگت ء آ جاگے ء اوشتات انچش کہ مارے ء گندگ مردم گزویت ء
 اوشتیت۔ یک برے آئی ء حیاں آتک کہ وائر لوگ ء پت ء رک ء بروت بلے یک
 چیزے ء آئی ء را داشت کہ آنوں پیش ء مردم نہ انت نا آجوگی، نہ کہ پکیر ء برہمن۔
 آیک نڈیتگیں مردے نوں پدا وائر آزند ء تھا لوگ ء بدل ء نوکیں سید ہارتہ راہ ء
 زوران ء وتی شوہاز ء رہادگ بیت۔ سید ہارتہ تاں دیر و ہد ء ایوک ء بے ترک اوشتاگ
 ات۔ آہے حیاں ء کپنگ ات کہ آ باز ایوک انت انچش کہ مرگے یا خر گوشے۔ آئی ء
 باز و ہد پہ بے بندری گوازینت، بلے کدی ہم آئی ء را چشمیں حیاں نیاتک۔ آوتی خاندانی
 پت ء بچ ات۔ بلے چہ مروچی ء آئی ء اے ٹوک ذات ء مزن رگندی پشت مرگ کنگ
 ات۔ آئی ء دگہ برادری، زبان ء نسل ء بہرے جوڑ بوگی نہ ات ء نیکہ آئی ء مرید ء
 سادہ جوڑ بوگ ء ارماناں دل گیر کنگ ات۔ آئی ء دوست گو وندشت گوتم ء مرید بوت

نوں آئی ء پوشاک ننگ ء پادا آگہ ہما مریدانی ڈول ء بوتگ کہ گوتم ء چپ ء چاگرد ء
شپ ء روچ چکروران انت۔ بلے آپہ کہ ہارتہ ات۔ آئی ء زند ء کس شریدار نہ
ات۔ کئی ہم زبان ات۔

آوشتاگ ات انچش کہ چاریں نیمگ ء آسمان، برف ء استال آئی ء سرا اُرش
کنان انت بلے آپہ ثابت قدمی اوشتوک انت۔ اے آئی ء جہہ سرگ ء پادا آگہ ء
دورات۔ آزوت رہادگ بوت روان بوت پہ اشتاپی گاماں چست کنان ات۔

آئی ء منزل وتی لوگ ء پت ء مات ء نہ ات بلکنہ آئی ء نوکیں راہے گچنگ ء
پُشت ء چک ء نہ جت.....

گملا

سید ہارتہؑ زندہ رنگؑ دروشمانی تھا ہرچیؑ گوں دلؑ جہلانکیؑ
ندارگ کت۔ روجؑ در آہگؑ بدگ..... شپؑ تہاریؑ استلانی ترپگؑ کلکشؑ
نشانؑ ماہکانیؑ براہؑ درچکؑ جنگلؑ ساہدارؑ زمین دزمانؑ آزمانؑ کوہؑ تلارؑ سنجؑ پلن
دریاءؑ سہبؑ سمینؑ مَرگانی و شیں تواری..... اے دراہ دائمی ہست اتنت۔ ہزارانی کساس
ؑ..... اے دریاتاں ہزار سالان ہست انت وتی دروشمؑ برجانت۔ ماہؑ روجؑ روشنائی
تاں بن ازلؑ ہست انت۔ بلے انوں سید ہارتہ پوہ بوتگ ات کہ اے چکس اریش دار
اتؑ پیرا آئیؑ گمان ایشانی میرگانہ شگ ات۔ پیرا آئیؑ را ایشانی سرا پیسھ نہ بوتگ
اتؑ آپہ شکؑ گمان ایشاں چاران اتؑ آئیؑ راندیتگ چیزانی سِدک ات بلے انوں
آئیؑ ہوش برج بوتگ ات کہ ہرچی ہست آئیؑ پذر بوہان انت۔ اے پیمؑ دنیا

ڈولدارات۔ دنیا راستی آئی ء زاہر بوتگ ات، تچکا تچک ء ساپ ء سادگ..... انچش
کہ تپلین زہگ ء وڑء.....

ماہ استال ء جلوہ، کوہ ء دیارانی براہ، تظار ء میدانانی شاندار، پھول ء بالوانی
ڈولدار چینکس زہدار ات، یک نیمگے روج ء ترندی، جنگلانی ساہگ ء سارتی، درچک
ء بوچانی رنگ ء بو..... زرع جہلانگی ء ایشی ء سربرء قطارین یکدار..... جنگلاں ساہدارانی
درک ء دور ء دشین توار۔ سد ہارتہ ہر قدرت ء ندارگ دیست آئی ء میس ء گرانڈ ء
ہواری دیست ء پدا گورمانی تہا ماہیگانی ہم ندارگ کرت آنت کہ پہ وتی لاپ ء چون روان
آنت ء آوانی شکار ء گوٹگین ٹوہیں ماہیگ حونوار ء وڑء شول وراں اتنت۔ آئی ماریت
کدی ہم آئی اے ڈولین چیزانی بارو ء فکرے پر نہ بوتگ۔ البتہ اے دراہیں چیز چہ ازل
ء بوتت انت بلے آئی ء چکین چمان دیست نہ کنگ ات۔

آراہ ء سفر ء وہداں ہماروچان یات کنان ات کہ بدھ ء دیوان ء چون بوت ء
گووند آئی ء ہمراہ داری مل گت۔ آئی ء ہر دمان ء یک یک لہزیات آہان بوت۔ آوت
حیران ات کہ آئی ء دپ ء بدھ ء اے ڈولیس گپ چتور درکپت انت ء اے ڈولیس ہستی
یے ء آئی ء دپ ء انچیں گپ در آتکت کہ آئی ء کدی ایشانی بارو ء ہچ آگا ہی نیست
ات۔ آسرپد بوت کہ اے آئی ء تہہ ء ذات ء کمال ء طاقت ات کہ آئی ء گپ
در آتکت ء اے آئی ء تجربت ء ذات ء مارشت ات، کہ آئی ء وتی دل ء حبر درشان
کتکت ہچ رعیا ء رونہ گت۔ آئی ء اصلیں قدرت آئی ذات ات کہ اے چہ آئی ء بدن ء
پیلوی ء بدل ء دگر ات ء ہے وڑء ہچی آئی ء ذات ء بروبر نہ ات۔ آئی مارگ ء حواس
خمسہ بہ بنت کہ آئی ء در برتگیس علم ء زانت۔ حیاں ء مارگ دوہیں شرین چیز آنت۔ اے
دوہینان ء یک چم ء چارگ لوٹیت۔ یکے دومی ء پارسنگ ء گیش مہ بیت۔ بروبر اتول ء

کچ کنگی اُنت۔ پرے حاترا مردم ہما چیز ء شوہاز کنت کہ آئی ء تہہ ء حاکم آئی ء حکم بدنت۔ وتی نروان ء وہداں گوتم مزنیں درچک ء بُنڈ ء بُن ء پرچانشت؟ اے یک توارے ات کہ چہ آئی ء تہا چست بوت ء آ ہمیشی ء حکم ء ہدانشت۔ وتی جسمانی ناتوانی، قربانی، نان ورگ ء اب ء آرام ء حیرات ء اسنات ء منہہ وار نہ بُوت۔ نہ کہ دگہ ڈنی، خارج ء گشتن ء پدا بلکنہ وتی جنڈ ء توارے گوش داشت ء اے الم ات۔

شپ ء آ ایک مپدے ء یکدار ء سوارات کہ اناگت ء اب کپت۔ آئی ء اب ء گووند آ تک کہ جوگیانی پوشاک ء ات۔ آ گوشگ ء ات کہ تو پرچامن ء یل کت ء شتے، آئی اناگت ء گووند ء امبازاں زرت بلے وہدے آ گووند ء بغل کت گڑا آئی ء مارت کہ آ جنین آدم یے ء آئی ء گور ء گودان اُنت ء آ پدا شیر میچک ء لگ ات۔ اے شیر سک وش تام اتنت انچش کہ ایشانی تہا دنیا ء دراہیں مہلوک ء پلانی تام ء وشبومان کنگ بوتگ ات، ایشی ء تہا زالبول ء بو ء مردین ء تام ء نشہ مان ات وہدے سہب ء آچہ اب ء پاد آ تک گڑا آئی ء دریا ء آپ تچان ات ء چپ ء چاگرد ء مرغانی توار ات آئی ء یکدار ء ناخدا ء راگت کہ آئی ء را دریا ء دومی لمب ء ایر بہ گیجیت۔

”اے زرباز جلوہ دنت“ آئی گشت..... ”ہو!“ ناخدا ء پہ وشیں دلے پتہ

دات۔

”اے دنیا ء ہرچی ء منا دوست تریبت۔ من ہمیشی ء تہا رستگ ء مزن بوتگان ء منی رہشون ہمیش انت مردم چہ زر ء ہم چیزے دربارت“۔

”تو شرین مردے نئے، من اے کپ ء سر کنگ ء باز منت۔ اپسوز کہ منی کر ء ہچی نیست کہ ترادات بکناں۔ تو گندے من پکیر بے در ء بے مالے آن“۔

”ہو من زانت..... من اُج تو اُج نہ لوٹان، زند ء دیے دراہین۔ دگہ دندے“۔

”تو اے ڈو لیس اومیت کشے؟“ سد ہارتہ ء پُرت۔

”ہو..... اے درونت من چہ زر ء در برتگ ہرچی و اتر بیت ء کیت، تو ہم الم ء و اتر بے۔ تئی دوستی پمن گنج، وتی حدایانی پمن ہم دُعایے بلوٹ۔“

آدوہیں پچکندان بوتنت، سد ہارتہ ء رامپد ء سنگتی وش بوت۔ اے ہم گووند ء وڑ ء کندیت، اے ہم گووند ء وڑ ادپ کپت۔ پدا اے منی شکر گزار بنت، اگاں بچارے تہ من ایشانی مٹاں باران۔ منی منوک ء دوست بنت پمن مہر کفت۔ راستے کہ مردم چکانی وڑ ء انت۔ پرچا کہ گپاں من انت۔ کم فکر کفت۔ نیمروچ ء آیک میگلے ء سربوت کہ گنوٹدین چک لیب ء مشغول اتنت۔ پکیر ء گندگ ء تیک ء اجلو بوتنت۔

میگ ء دومی نیمگا یک کوری آپے پچک ء ات کہ اود ء آئی ء یک برہنا کیس کاڑے دیست کہ پچ شودگ ء ات۔ آئی خیر ء دُعایے گوں آئی ء راوتی نیمگا دلگوش کنائینت ء بحت کت کہ ٹوہیں بازار ء راہ کجام نیمگا روت۔ گوں اے گپ ء اشنگ ء آپادا تک ء آئی ء کر ء آتک۔ نزدیک تر بوت۔ آڈو لدارات ء آئی ء چمانی تہا کشش ء لٹفانی سراہرین جلسکے ات۔ آئی بحت کت، ”توانان وارنگ۔ جوگی شپ ء جنگل ء ایوک بنت آدانی کر ء زالبول نہ بیت۔ پدا آئی وتی راستیں پاد چست کت ء سد ہارتہ ء راستیں پاد ء سراہر کرت۔ اے ہمارسم ء اشارہ ات کہ وہدے جنکے گون مردین ء سک مہروان بہ بیت ء ایشی ء ”درچک ء سرکپگ“ گشت۔ سد ہارتہ ء بدن ء تہا کرنٹ ء تیزی پیدا بوت۔ یک دمانے آگون ہے زالبول ء سک نزدیک بوت ء آئی ء لٹفاں آچک ات۔ چہ ایشی ء جنک ء دیم ء رنگ ء سہری یے برگشت۔ آئی ء چمانی تہا نوکیں رڑنے ودی بوت۔ سد ہارتہ ء دل ء یک تمناء واہگے ء سرچست کت۔ آئی لوٹت کہ آئی ء امبازان بزوریت بلے چہ تہا توارے ء آراداشت۔

سید ہارتہ پتہ دات۔ نروان بکندے حیالے بلے من لہزہ خیالاں جتا کت نہ
کناں۔

راستی ء من خیالان ء نہ مناں۔ ترا مثال دیاں۔ اے یکدارے ء سر امر دے۔
آئی ء جھیں زند دریا ء کر ء گوست۔ آ دریا ء ہریک توار ء مزاج ء سر پد بیت۔ دریا آئی
ء خدا ہست ء نیست انت، آ ایوک ء دریا ء بابت ء زانت، آ نہ زانت کہ مرگ۔ جمر۔
یک کسانیں کرے (Worm) ہم مردم ء علم ء زانت، پجارینت کنت۔ بلے آ جنگل ء
ٹت۔ ابید چہ استاد ء کتابان، دریا ء بابت ء ہرچی زانت پرچا کہ آئی دریا وتی ہرچی
زانت۔ گووند ء درائینت ”ہما چیز تو ایشانی نام ء گرے اے حقیقت دارنت۔ ایشانی باطن،
است انت ظاہر ء اگس انت اے تو گٹھے سنگ ء درچک دراہ واقعی انچو وجود دارنت۔

سید ہارتہ ء درائینت! من اے حمر ء پرواہ نہ داراں۔ اگہ اے چیز انت گڑا
ماہم چیزیں۔ مے فطرت انچش ہم ہست انت۔ بلے من اگہ وتی لیکہ ء بکشاں گڑا دنیا ء
تہا مزنیں چیز مہر انت۔ بلائیں زانتکار دنیا ء چارنت ایشی ء بارو ء گپ جھت ء ایشی ء پہ
بدکار انت۔ بلے من ہے سر پد باں کہ مستریں چیز مہروانی انت بد برگ ء نفرت نہ انت۔
باید انت ماہرچی ء پہ مہر ء دوستی ء پجاریں۔

”من ایشی ء زاناں“ گووند گشت ”بلے دنیا ء را بدھ ء
مایا (Matter) گشتگ۔ پیشکا آ ہمدردی، صبر، تحمل ء دل ء پراہی ء پنجاں دنت۔ دنیا ء مہر
ء سکیں نہ دنت۔ من زاناں“ گووند سید ہارتہ درائینت۔

ماد ء ردوراں ء لہزانی وتی دیم ء داریں۔ معناہاں بے خیال بییں۔ من ہے
سر پد باں کہ مہر ء بابت ء ہرچی کہ من گشتگ آ بدھ ء خیالاں درانت۔ آمہر ء دور بوت
نہ کنت پرچا کہ آئی ء وتی زند پہ مہلوک ء مہران گوازیٹگ، منی نزیک ء آئی ء کار ء کرد

”نا“ زالبول ہوسنا کیس چم آئی ء دیم اتنت، آئی ء کمو کے آئی ء کبانی سراچکے
گپت ء پہ نامرادی راہے گپت ء گاروت۔“

بیگاہ ء ساری آشہر ء سر بوتگ ات۔ آدل ء سک وش بوت کہ مزین مدتے ء
پد، آدوارگ جنگل ء زند ء در آتک ء شہر ء مردمانی تہا ء زندگوارینت کنت..... شہر ء ڈن
ء آئی ء زالبول ء مردینانی یک قافلہ دیست، ایشانی میانجی ء یک تحت نمونگے، کہ ایشی
ء سربندوک ات، لہتیں مردمان ء کوپگان ات کہ ایشی ء تہا آوانی بانک نندوک ات۔
سد ہارتہ اوشتات۔ دیم ء یک بانغے ات آئی اے ٹولی ء مردم ء ہا میانجی ء مہلوک ء
کوپگ ء تحت ندارگ کت۔ تحت ء سرا یک گرانمل، گراناز ء مہگونگے نندوک ات آئی ء
لٹ چوانجیر ء دانگ ء سہر ء گردن آسکی، کبلیں بروان ء دیم چوماہ ء روژنات، آئی ء
دست، براہ دار ء سہر ء بزین چوڑیگاں زبیدار کنگ اتنت۔

سد ہارتہ ء آئی ء شررگی ء گنوک کت، ہے تحت (پاکی) ء پہ ادب سرے جہل
کت، وہدے سرے چست کت پدا آئی ء چم ہا مہتاب ء کپت انت ء آئی ء دم
مکرنڈے اوشتات ء در آتک۔ گواڑگ ء پلانی بیچ بوہگ ء وڑے۔

پہ دمانے ء آزیبائیں کاڑے بچکندے جت ء گوں وتی لشکر ء باغ ء عشت۔

سد ہارتہ ء دل ء نل کت کہ آہم ہمیشانی ہواری ء باغ ء برود بلے وہدے
آئی ء خیال کت کہ بانگ ء غلام ء میہانی دل ء پہ آئی شک ات ء سک پہ ناوشی چارگ
ء اتنت آئی ء خیال کت کہ یک سادہو، جوگی یے، اے حالت ء باگ ء روگ براہ نہ
دنت، پدا آئی ء کندگے جت۔ آئی ء باغ ء ڈن ء چہ یک مردے ء بخت گپت کہ اے
زال کئے انت گڑا مالوموت کہ اے شہر ء مالداریں زال کلا انت۔ اے باگ ء وہبند
انت ء شہر ء ٹوہیں ماڑی یے ہستے، آشہر ء تہہ ء توکاں گشت ء ایشی ء ہر کند ء

پہنات ندرگ گت، چدا آئی ء بازار ء گوں یک ججائے ء ڈیک وارت کہ زوت آئی ء
 دل کشیں قہقہانی اشکنگ ء آئی ء سنگت جوڑ بوت ء پدا آئی ء وتی ریش ء مود جوڑ
 کنائنت انت ء کور ء شت جان ششت۔ دیگر ء وہداں یکنندے پدا آئی کملاء باگ
 ء دپ ء آئی ء ودار گت، وہدے کملا گوں وتی نوکر ء چاکران گوشت گڑا آئی ء پہ
 مہروانی پہ آئی سر جہل گت ء یک نوکرے ء رایک کرکت ء گشت کہ وتی بانک ء بکش
 کہ یک برہمن زادگے گوں آئی ء ء گند ء نندے لوئیت۔ پدا نوکر آتک ء آئی ء را حال
 ءے دات کہ بی بی ء ترا لوٹگ۔ وہدے آباگ ء تہا پترت ء دیت کہ کملا کاپرے ء
 چیر ء تحت ء سرانیم دراز انت آئی ء گشت تو ہما مردم ءے کہ زی منی جہل بوتے ء وش
 حت کرتے، بلے ”زی تو ریش ء بار اتے ء حاک ء مشگ اتے“، ”ہو! راست گشتے، تو
 برہمن ء بیچ سد ہارتہ دیتگ آئی ء وتی لوگ، مات ء پت ء ہندیل کنگ ات۔ سے
 سال جنگلاں ویل بوتگ، آئی ء کدی ہم یک جنین یے ء وتی سرے جہل نہ کنگ بلے
 تو اولی زال ءے کہ شہر ء آہگ ء جنگل ء زند ء یل دیگ ء پدتی گندگ گوں سد ہارتہ ء
 دل ء ہلاں جہہ جنگ ء آئی ء سرتی جہل انت۔ کملاء بچکندے جت ”ہو! بزاں تو ہے
 حال ء دیگا آتگئے۔“

”ہو! من تئی منت دار باں اگاں تو گوں من مہربکن ء منا وتی مرید بکن۔“
 ”گوں من ء اولی رند انت کہ چوش بوتگ کہ جنگل ء جوگی یے آتگ ء گشتی
 کہ منا وتی مرید بکن، منی کرے ڈولدار ورنا کائنت کہ آوانی تہا برہمن زادگ ہم ہست
 انت بلے کدی ہم جنگل ء پکیر نیاتگ انت۔ ہما کہ آتگ انت آوانی جیب چہ نوٹاں پر
 انت آوانی بدن ء بوش انت ء ڈولدار انت..... تئی وڑیں پکیر ء درویش..... من نہ
 دیتگ.....“

سید ہارتہ ۽ پتہ دات! ”تئی راست انت۔ منی اُچ تو ہیل کنگ ۽ اُول۔ بچار
 من ریش کوٹ کتگاں سر ۽ مُود برور، تیل جتنگ رتگ انت..... اگہ چیزے پشت
 کپتگ گڑا شریں گد..... پوشاک، یوٹ ۽ سرزر ۽ مال..... اے پختیں بلائیں چیز نہ انت
 چہ ایشان گران تر چیز سید ہارتہ ۽ دستا آؤرتگ انت اے ہم زوت رسنت“ من ۽ ایوک ۽
 تئی مہر ۽ نزکی پکار انت تو پرچا اے چیزان مشکل حیاں کئے۔ من ہرچی کت
 کنان..... من ہمیشکا شمار قبول نیاں کہ منی ہچ نوک ۽ کوش نوک نہ انت۔

کلاء ۽ کنڈات ”ہو! تنگتئی تئی ہچ شر نہ انت من ہے چیزاں لوٹاں..... زرز ۽ مال
 ۽ شریں پوشاک..... سرپد بوتے جنگل ۽ ساد ہوا۔

”من سرپد بوتگوں“ من تئی نازکیں لبانی ہرگپ ۽ سرپد ہاں..... بلے پرے
 حبر ۽ دل وارگ مبو۔ من ۽ وتی مہرانی گرانیں قیمت بدے ۽ مہر ۽ شیدائیں پکیر ۽
 یکرندے وتی انجیر ۽ وڑیں سہریں رکانی تام گرگ ۽ بل..... پدا بچار پہ تو چے چے نہ
 کنت۔“

”ہو! چہ من ۽ اے ڈولیس درویش ۽ ترسیت کہ آچہ تو لگانی ڈیہہ ۽ آتنگ ۽
 نزانت کہ زالبول چے یے؟“
 ”چوش مکش..... کم طاقت نہ انت۔ گوں تو زورا کی کرت کنت۔ ترانقص دات
 کنت۔“

”من ۽ ہچی نہ ترسیت..... ہر کس بہ بی..... اگہ من وتی چیزے دیگ مہ لوٹاں
 گڑا کے ۽ طاقت نہ انت کہ آچہ من گپت بکت۔ کلاء ۽ سہریں رکانی شیر کنیں تام چہ آئی
 ۽ واہگ مہ بیت کسے ۽ دل ۽ سارت نہ کنت۔“

سید ہارتہ تو انگت ۽ شاگردیے، اے حبر ۽ شری ۽ وتی چادر ۽ ڈک ۽ بند۔

مہر پہ پنڈگ بیت پہ ٹیکی بیت۔ میگ ء بازاراں بہا بیت بلے دُزگ نہ بیت۔ تو ردے۔
 منا اپوز انت کہ تئی وڑیں ورنایے ردیں گپ جنت، سد ہارتہ ء وت ء را کے جہل کت ء
 گوں چکندے ء دڑا نیت۔ ”ہو! کلا ارمان وصد ارمان..... تئی راست انت بلے تئی
 لنگانی شہد سلامت بانت۔ سد ہارتہ و اتر کیت تو بس ودار بکن سد ہارتہ اے دراہیں چیزاں
 شوہاز کت کہ تئی لوٹ انت ء پدا تئی اوشتیت۔ بلے روگ ء ساری تئی صلاح یے درکار
 انت؟“

”چے سوچ لوٹے“ کلاء دڑا نیت۔

”تو زز ء مال پوشاک ء گپ جت گڑا اے منا آج گجا دز کپنت؟“

”بڑ کیں ورننا! اے جُست ء ہر کس کت بلے من ترا چے سوچ بدیاں تو ہما کار ء

بکن کہ تو ہیل کنگ۔ بڑگی..... پنڈگ، دگہ چے، جنگل ء پکیر دگہ چے ہنر زانت

کت؟“

”ہمیش؟“.....

”ہو! دگہ چے؟“

منی حیاں ء من و تارا گوٹنگ داشت کناں۔

”دگہ؟“

”دگہ من ء و شیں شعر کیت انت، پچار من ترا شعرے بنداں اگہ تو من ء وتی

لنگانی بو سگے بدے.....“

”چاراں..... تو باریں بکش وتی شعر ء.....“

”گڑا گوشدار“

باغ ء سر بوت جہلیں کلا در ء دپ ء جنگل درویش ودار یگ ات۔

گلاب ۽ پل ۽ دیدار ہو،
 فقیر ۽ دل گل ۽ بُرت۔
 سر ۽ سودا بوت سالانی۔
 کملا ۽ پچکندے جت۔

درویش سد ہارتہ ۽ خیال گت دیوتاہانی بلاہان زورگ ۽ پہ کملا ۽ مردم قربان بہ

بیت۔

کملا ۽ وش ۽ چاپ جت ۽ گشت:

تئی شیر سکت وش ات ۽ منائی چلگ ۽ اعتراض نیست۔

پداسد ہارتہ دیما کیز ات آئی چمانی زر ۽ روژناگ کنان ۽ وتی لٹے آئی ۽
 شہدین لٹانی سرا ایر کرت ۽ آئی ۽ جان ۽ ارواح جہہ سرا ات۔ گوں اے شیر کنیس لٹانی
 تام ۽ ورگ ۽ آداس گراں تہ دیراں ہر رندا دگہ تام مزگے ات۔

اے دمان ۽ آیک زہگے ۽ دیما ات کہ دنیا ۽ چئی ۽ نابلد ات کہ دنیا چیکہ مزن

انت۔

”تئی شیر وش ات اگہ منی کر ۽ بازیں زر بو تین گڑا پہ تو ندر کتنگ ات بلے

پخش نہ انت تو لوٹے کملا ۽ ہمراہ بہ بے گڑاز ۽ مال بیار بازیں زر۔

”کملا تئی لٹ سکت شیر کن انت“ سد ہارتہ ۽ گشت۔

”ہو! منی ہر چئی شر انت من ۽ شریں چیز بازا انت زر ۽ سہر ہم ہست

بلے تو ایوک ۽ وتارا گڑنگ داشت کئے دگے چئی۔“

”من ۽ بازیں صفت ۽ طریزیات انت۔ من ۽ منتر کاہنت من و ہد ۽ زاناں

بلے من نون ایشان نہ دانان۔“

”بلے..... شرانت تو بکش تو وانگ نبشتہ زانے؟“

”ہو! اے و ہر کس زانت؟“

”اے بازشریں گے..... منی جبد ء وانگ نیت نابزانتاں اگہ تو وانندہ ہے ءے
گڑا اے سک شرانت۔ ہے دمان ء یک نوکرے تہا پترات ء پدا کملا ء چیزے کشت
ئے کہ لہتیں مہمان پیدا ک انت۔ گڑا کملا آئی ء را سر پد کنان ء کشت کہ تو مروچی برو
باندا بیا، پدا آئی ء نوکر ء سوج ء سرکت کہ اے ورناء سفیدین چادرے بدئے ء چہ باگ
ء در آ ہگ ء رھد ربری بکن۔“

وہدے آچہ باگ ء در آ تک ء شہر ء سر بوت۔ آئی ء یک مہمان خانہ بیے ء
مردمانی مچوکائی دیت گڑا دست ءے نال کت ء پنڈگ ء لکت۔ ہدا آئی ء رائے تینی
نانے شھار دات۔ آئی ء حیا لکت کہ چہ مرچی ء پدا پنڈگ نہ لوئی..... نون آدروشی
زند ء یل کت۔ اے حیا لکنان ء آئی ء برنجی نان کچکے ء چگل دات ء وتارا گوئنگ
داشت۔ آئی ء دل ء فہر ء واہگانی زر چول جنگ ء ات، ادء زندگی ارزان انت، ہچی
گرانی نہ انت ہرچی رست کت، بلے پکیر ء زندگران انت۔ ہچی دست نیت، ہے
بوسگ کہ کملا ء دات چینکس وش ء ارزان ات۔ انون منا ایوک ء شریں لباس ء لہتیں زر
پکار انت۔ اے ہم دز کپنت۔ اے چیزانی درگیجگ مردم ء واب ء آرام گار نہ کت۔ آئی
ء بخت ء پرس کنان، کملا ء شہر ء مکان ڈس درگیجک ء ہمودا سر بوت۔ آئی ء گندگ ء کملا
ء دزائینت:

”تئی کار بوت تو بزاں کہ مروچی شہر ء مزنیں سیٹھ کام سوامی منی کر ء پیدا ک
انت۔ تو اگہ بخت ء بازیگر بوتے گڑا تراوتی کر ء نوکر کت گڑا تئی عیش بیت زر ء زر چچ
ء چچ۔ بلے ترا وتارا کے ہر یار پیشدارگی انت۔ من تئی بارو ء آئی ء را پی کام دانگ

آپیداک انت بلے تو آئی ۽ دتارا جہل مہ دار کہ تراوتی نوکر سر پد بہ بیت، بلکنہ ہنچش کہ
 توچہ آئی کتر نئے۔ تو آئی ۽ کد ۽ مردے نئے۔ آکار و بار ۽ چپار ۽ تراوتی برور خیال
 بکنت۔ اگہ تو آئی ۽ نوکر ۽ وڑ ۽ وتی کد پیش کت گڑامن اچ تووش نہ باں..... تنی مستریں
 کار ہمیش انت کہ آئی ۽ دل ۽ گبر ”آتنی سر ۽ پیسھ کنت“۔ سد ہارتہ ۽ آئی ۽ منت گپت ۽
 وہدے کلا سہی بوت کہ آروچ ۽ شپ ۽ یگ انت کہ گون ۽ لاپ انت گڑا آئی ۽ حاترا
 نیوگ ۽ وردنی چیزے لونائینت ۽ آئی ۽ مہمان داری یے پیلوکت۔

روگ ۽ پیر آئی دزائینت ”توبکش تراجادو کیت۔ زوت پہ زوت تئی کار چہ
 غیب ۽ شریو ہان انت“۔

سد ہارتہ ۽ جواب دات ”من ۽ جی جادو نیت، بلے من تراکشگ کہ من پگر
 ودار ۽ گون ۽ قابو کنگ زانان“ بلے تو گئے اے جی نہ انت۔ من گشان ایشان باز
 فادگ ہست ۽ جنگل ۽ درویش ہمیشان وتی ہنر ۽ طاقت زانت۔

پیری منی چچ ۽ رنگ اتنت۔ بلے زی من کلا ۽ رکان ۽ چک اتوں باندا پپار ۽
 واجہ باں۔ پدازر ۽ مال منی کر ۽ کوت بیت۔

”شر شر..... بلے اگہ من تئی کمک مہ کتیں تو چچہ نبوتگ اتے؟“

”او..... مہرنگین کلا۔ من تئی اولی دیدار ۽ زانت کہ منی کار بنت“۔

”بلے اگہ من مہ لوٹیں گڑا؟ کلا بحت گپت“۔

”بلے تو انچولوت پچار من ترا مثالے دیاں وہدے تو آپ ۽ تہا بنگے دور
 دئے۔ آپ جہل انت بلے بنگ جہل کپان پہ وت راہے درگیجیت ہے ڈول ۽
 سد ہارتہ ہم ہے وڑ ۽ روان انت۔ گوں من انچو بیت کہ من وہدے یک مقصدے وتی
 داراں گڑامن ۽ چچ کنگی نہ بیت من ایوک ۽ ارادہ کناں۔ ودار کناں۔ پگر کناں ۽ گون

۽ لاپ ننداں۔ پدا منی کار ہما سنگ ۽ وڑ ۽ تچک ۽ بنت..... من پہ ہے مقصد ۽ وتی جند ۽
بندی کناں ۽ ہما چیز من ۽ ریت۔ ہے چیز انت کہ من چہ جنگل ۽ پکیراں در برتگ بلے
مہلوک ایشی ۽ را جادو ۽ نام دنت ۽ بھوت و جنانی حاکی کشیت ہر مردم جادو گت کنت۔
آوتی منزل ۽ سربوت کنت بلے شرط ہمیش انت کہ ودار بزانت۔ پگر بہ کنت۔“
کملاء آئی ۽ حبراں پہ حُب گوش داشت ۽ درآینت۔

ہو! اے حبر راست انت سنگت۔ سید ہارتہ تی جلوہ ۽ چارگ دلان ۽ چکیت
پمیشکا کاڑانی دل ترا لوئیت..... تو مزن..... سکت مزن ۽.....
سید ہارتہ ۽ آئی ۽ را بوسگے گیت ۽ گشت۔ ”ہو منی..... راہدر برتووش ۽ شات بو
منی چارگ ترا دوست بہ بنت ۽ منی بخت ۽ وش ۽ حد ابنتی جند بہات.....

مہلوک ءِ ہوار

سد ہارتہ کام سوامی باپاری ءِ گندگ ءِ آئی ءِ ٹوہین ماڑی ءِ سر بوت۔ آئی ءِ
نوکراں آوش کرت ءِ عالی چیر گیتلگیں راہاں گوازینان ءِ جتاکیں کوئی یے ءِ برت کہ ہمودا
آئی ءِ رانا دینگ بوت۔ کام سوامی ءِ مودا سپت اتنت بلے آوش تب ءِ شریں مردے ات
آئی ءِ چمانی ترپگ ءِ لٹفانی ہوس پد رات۔ وہدے آدیم پہ دیم بوتنت گڑا یکے دومی ءِ
دست ءِ دروہ بوہگا پد۔ باپاری ءِ پرست:

”تو برہمن زاد گے ءِ..... نوکری ءِ چے کنئے؟“

سد ہارتہ ءِ پتہ دات ”چوش نہ انت ولجہ۔“

من نیزگارے نیاں کہ نوکری بکناں..... من وتی زند ءِ بہرے گوں پکیراں

گوازینگ۔

گوں پکیراں؟

”ہو؟ گڑا تو چتور گھسے ضرورت ء حاجت مند نے، پکیر ہر وہد ء دست شہارنت“
”تو بکندے ہے گھسے کہ منی کر ء جی نیست..... تنی حبر راست انت بلے اے
دراہ من وتی جند ء واہگ ء رد ء گنگ..... من ء حاجت نیست“۔

”بلے..... تنی کر ء ہج نیست گڑا تو چون وتی زند ء گوازینت کنے؟
”اے بابت ء من کدی ہم فکر نہ گنگ سے سال من ابید چہ چیزاں گوازینگ ء
من کدی پخشیں پُرت نہ جنگ۔

”تو دگہ مردم ء آوانی چیزانی چمدارے؟“

”راست گشت..... گڑا باپاری ہم دگر ء چیزانی سر ء ازنگ انت“

”شر بلے..... پیاری کس ء مفت ء نہ لوٹی“۔

”ہمیشی من ترا کشگ لوئاں کہ ہر مردم یکے دومی ء واز مندگ انت۔ سپاہی وتی

طاقت ء بہا کنت، پیاری مال ء استاد علم ء دہکان برنج ء..... مید ماہیگ ء.....“

”بلے تو چے دات کنے، تنی کر ء چے ہست؟“

”باز من پگر، ودار ء گزنگ بوہگ دات کناں“۔

”ہمینچو؟“

”ہو!“

”گڑا چے فابده“ مثال ء حبر ء تو گھسے کہ گزنگ بوہگ تنی گزوں ء دگر ء چے

رہیت؟“ واجہ ایشی ء فاندگ باز انت۔ اگہ سید ہارتہ گزنگ ء ہیلدار مہ بوتیں گڑا مروچی

وتی گزوں ء دست ء انچو بیدار بوت کہ جاگہے ء مزدوری کارے پٹ ات۔ بلے بچار

من ء گزوں بیوارگت نہ کنت۔ ہمیشکا اے فاندگ انت۔

”تنی راست انت.....“

پدا آپادا آ تک ء لہتیں کا گد آئی ء ایرے کت کہ ایشان بوان ء بکش ہے
 أنت۔ سد ہارتہ ء ونت ء دانت کہ اے حساب ء کتاب ء "کھاتہ" أنت۔ آد شربوت ء
 پدا یک کا گد ء قلمے دات ءے کہ چیزے نبشتہ بکن۔ گڑا سد ہارتہ ء نبشتہ کت "نبشتہ
 شرانت، پگر شرتر، ہڑ یاری شریں چیزے، بلے گپ ء تران ایشان شرتر انت....."

"تئی نبشتہ سک شرانت" تو مروچی ہمدابہ جل، کہ گوں تو دگہ مالمہاں گپ ء
 تران کنگی انت۔ سد ہارتہ ء آئی ء منت گپت ء مہمانی قبول کت، آئی ء مہمانداری
 جوانی کنگ یوت۔ آئی ء حاترانان ء ورگ آرگ یوت، پہکیں پچ پوشاک ء کوش
 آرگ بوت بلے سد ہارتہ روچے ء تہارندے نان وارت، آئی ء گوشت ء شراب ء دست
 پر نہ کت۔ کام سوامی آئی ء راوتی کاروبار ء بابت ء سرپدی دات پداوتی دکان ء گودام
 پیشداشت أنت۔ سد ہارتہ بازیں چیزاں سرپد بوت آئی ء کم گپ جت ء باز گوش
 داشت۔ آئی ء را کلاء ء ہے گپ ء پنت یات آحتت کہ وت ء را جہل مجن ء کتر پیش
 مدار ہمیشہ کا آئی ء وتارا سیٹھ ء بروبر ء داشت ء وتی عزت ء شرپداری برجا داشت ء اے
 ڈول ء آئی ء عزت برجات۔ کام سوامی پہ وتی بیوپار ء دل سد کہ ء جان سد کہ ات بلے
 سد ہارتہ ء ایشی ء را ایوک ء لیب ء گوازی ء وڑ ء حیاں کت۔ اے کار آئی ء دل ء تب ء
 نہ ات۔

لہتیں روچ ء پدا کام سوامی ء کاروبار ء کمکار بوہان بوت ء اے نیام ء آچہ کلا
 ء مہر ء بے حیاں نہ کت ء آئی ء دیوان ء پہ آئی ء گراں بہائیں ٹیکی ء سوغات بُرت۔ ء
 آئی ء مجلس ء بازیں گپ ء حبر ہیل کت۔ کلاء آئی ء راپنت دات کہ لذت ء حاترا دنیا
 ء دزگرگ الھی انت۔ بزاں ہرناز ء ادا، ہر کجام اشارہ، بدن ء حس کنگ ء وتی وتی تام ء
 لذتے۔ گوں اے راز ء زانگ ء مردم ء وشی ء لذت رسیت۔ دومہر کنوک یکے دومی ء ہوار

بنت گڑا کیے دومی ء ستالھی انت، وہدے تو کیے ء دزگیر کئے گڑاوتا ہم دست ء بدئے۔
 تاکہ بے کسی ء نیستی ء مارگ پشت ملکیت، اے ہم شر نہ انت کہ دل ء گتے ہیئت یا دومی
 مردم ہے خیال بکنت کہ بدتمیزی ء سبکی یے بوتگ۔ چہ کلاء مہروانیں ہمراہی ء آئی ء زند
 ء تہا نوکیں سوغاتے آتگ ات۔ آدوست سرگنوک مہر ء بندیک ء مان اڑتگ
 انت۔ کلاء آئی ء زند ء معنا ء ہستی ات ء کام سوامی باپاری ہجی نہ ات۔ کام سوامی ء
 حاسیں کاگد ء کزاج ء کارسد ہارتہ ء ذمہ ء دانت ء ٹوہیں ماملہبانی سراگوں آئی ء سلاہ ء
 سوج گپت..... آسرپد بوت کہ سد ہارتہ برنج، پڑم ء جہازانی بابت ء ہجی نزانت
 بلے..... آئی ء دل تاہیر انت آگوں در آمدیں مردماں گپ ء تران ء آوان ء وتی نیمگا
 چلگ ء آرگ زانت۔ یک رندے کام سوامی ء گوں وتی سنگت ء گپ جت کہ ”اے مرد
 نہ باپاری یے نینکہ جوڑ بوت کنت بلے یک چیزے ء سک بلد انت کہ سوب مندی ایشی
 ء بخت ء انت بکندے ایشی ء تہا جادو ء دگہ پکیری علم ء زانتے ہست آکارو بار ء بلد نہ
 انت بلے نہ ٹرسیت ء نقص ء تاوان نزانت چے بلا ہے؟“ آسگت ء کام سوامی سوج
 دات کہ: ”تو کارو بار ء تہا ایشی ء بہرے بدئے تاکہ نقص ء فائدگ ء بچاریت ء پپار ء
 حُب ء واہگ ودی گت بکنت۔“ بلے کام سوامی ء اے وزیں شریداری ء ہم آئی ء سراج
 اثر نہ گت۔ چونہا آئی ء راگوں بیوپار ء دوستی نیست ات۔ یک رندے پہ آئی ء راغلہ ء
 بیوپار ء یک دُوریں میٹگے ء روگی ات بلے وہدے آ اود ء سربوت گڑا دگہ سودگرے ء
 سودا کرتگ ات ء شنگ ات بلے سد ہارتہ ہامیتگ ء بازیں روچان مفت ء حدانشت زر
 ء وہد زوال کت وہدے واتری ء کام سوامی آئی ء راہرست گڑا آئی ء پتہ دات کہ من ء
 ہج مہ گش تی چہ پپار ء گیش منا فائدگ بوتگ۔ اے میتگ ء بازیں مردمانی سنگتی گوں
 من بوتگ۔ منی دل وش بوت کہ مردمان من ء وہد داتگ، من ء گردیتگ ء وتی ہند ء

دنگ پیش داشنگ ء زہگاں گوں من مہروانی گوازی سنگ۔ کس ء منا کاروباری یے
 نزانگ۔ منی و ہد پہ وشئ شو سنگ کام سوامی زہر ء پڑات ء گشت ءے ”تو پہ پیار
 شنگے، یا پہ سئیل ء سواد“۔

سید ہارتہ ء کندات ”ہو! من پہ سئیل ء سوادشتاں۔ من مہلوک ء مہر ء دوستی
 دیست گوں نوکیں مردماں واقف بو تاں تئی وڑ ء نا کہ کاروبار نہ بیت، ترا پہ چچک ء گنوک
 کپت۔ من ء مردمانی توک ء دوست بیت۔ شتا چہ مہلوک ء تچ ات۔ مردمانی تو کا بے
 آوانی غم ء وشئ ء ہجہ کارے۔ آوان ء مراد ء بے مرادی کند ءے۔ آوانی عزت ء
 مہمانداری ء بچار۔ ہرچی پیار نہ انت بلے پدا ہم اگہ ترا منی گپ نہ وش بنت، گڑا تو
 گشت کنے۔ سید ہارتہ تو برو پر گئے، مرچی ء چہ پدنوں منی ء تئی ہمراہ داری نہ بیت من
 وتی کشک ء گراں روان ”اگہ تا شرین ہمراہ ء وڑ ء ہو“۔

کام سوامی ء سید ہارتہ ء راہے شگان جنگ ء جہد کت کہ آپہ آئی دگہ زحے
 جنگ ء بدل ء تاوان ء نقص پہ نقص دیان انت۔ بلے سید ہارتہ ء ہم آئی ء را یک ء نیک
 ء پتہ دات کہ آوتی جند ء بہر ء نان ء ورگ ء انت بلے کام سوامی وتی کاروبار ء نقص ء
 نپ ء بارو ء شپ ء روج بے واب ات۔ آئی ء دل ء قرار شنگ ات و ہدے پیار ء
 مالے گار بوتیں، نقصان بوتیں یا دام دار یے ء دام پہ و ہد ء موہ دست مہ کپتیت گڑا آئی ء
 آرام حرام ات۔ بلے سید ہارتہ ء آئی ء رادگی دیان کت کہ مورک ء جینگ، ہوم گرگ ء
 زہر گرگ ء ہج نہ بیت۔ یک رندے کام سوامی آئی ء را گشت کہ تو کاروبار ء رہند چہ من
 ہیل سنگ انت، گڑا ایشی ء پتہ دیان ء آئی ء گشت کہ اے حبر ء من ء مہ گش چہ تو
 ایوک ء من ہے سر پد بوتیاں کہ بیاج (سود) ء سرازر ء فاندگ چینکس بنت ء ماہیگانی
 ٹوکری ء نہاد چینکہ بیت۔ تو من ء پگر ء سر پدی نہ دانگ۔ اے حبر درو گے نہ ات کہ آئی

۽ دل پيار ۽ هڊوناڪ نه اٿي ايوڪا ڪملا ۽ طلب ۽ پيلو ڪنگ ۽ اے راه ۽ گچين ڪنگ
 اٿ۔ آچھ وٽي جنڊ ۽ ذاتي گزراں گيش تڙ آرگ ۽ ات بلے آئي ۽ مھر ۽ محبت گول لس
 مھلوڪ ۽ است ات آئي ۽ را مردمانی گپ، گول آواني هواری، آھانی ڈکھ درد ۽
 مھراھداری ۽ چھ آھان نوکيس ميل تب ۽ حھر ھيل ڪنگ، اے آئي ۽ حيال ۽ بجز ھاں ايرننگ
 اٿ۔ بکنڊ ۽ گول مھلوڪ ۽ هوري ۽ مارشت آئي ۽ تهاہست ات بلے ۽ ڪھ یک
 وھڊے آئي ۽ زند درويشي بوتگ۔ آئي ۽ ديست ڪھ مردم ۽ حيوان ۽ تها فرق نيست آئي ۽
 مارت ڪھ مردم وٽي زند ۽ ڪسانين وڃياني دزگرگ، پھ زڙ ۽ مال ۽ ختم ڪشت۔ مردم کي
 دومي ۽ تاوان دينت، ڏاھ ۽ گوکار ڪشت، مرد ۽ جنگ ڪشت ڪھ درويش اے ڏوڏليس زند ۽
 سراکھڪا جھت ۽ ڪندنت۔ مردم آئي ۽ ڪش ۽ آتڪنت آگول هرکس مھردان ۽ مھردات۔
 پنڊوڪان ۽ پنڊگ دات ۽ ٺوھن پياريان ۽ شريس عزت ۽ شرپ دات ۽۔ هر مردم ۽
 وھڊے دات امير ۽ درتھ چچ ۽ فرق ۽ پيرک نيست اٿ۔ آئي ۽ ھنرگار ۽ حجام ۽ یک چم ۽
 چارت۔ اگھ ڪام سوامي پھ ناراضگي ڪارے آتک گڙا آئي ۽ حھر ھم پھ تھمبل ۽
 گوشداشت۔ دومي مردمانی گتے گوش داشت، برے برے مردم آئي ۽ ڪڙ ۽ پھ سلاھ گرگ،
 لھتھن پھنگي ٺوري ۽ لھتھن پھ مھردی گرگ ۽ آتڪنت۔ آبرے برے ھے مردمانی دستا پھ
 زانت وٽارا تاوان بارکت۔ مھردی ۽ آئي ۽ در خالی نه اٿ ۽ سوغات ۽ ٺيڪي
 آں پڙڪرت مردمان ۽ دات۔ آمردمانی لڳي ھنران ۽ شرزانت ۽ گول ايٿاں وٽي حيال ۽
 پگھ ۽ پوراھينت۔ ھماوڙ ۽ ڪھ یک وھڊے آخڏا ۽ برھا ۽ حلالاں گار بوتکت۔ برے برے
 آئي ۽ زرد ۽ یک اجبين توارے آتک ڪھ آچھ ڪنگ ۽ انت ۽ پرچا اے ڏوڏل ڪنگ ۽
 انت۔ اے توار پوراھي ساپ نه ات۔ پھيشڪا آئي زانت ڪھ آھرچي ڪنگ ۽ انت دراه
 دروگ انت آچھ راستي ۽ دور انت ۽ ايوک ۽ گوازي ڪنان انت۔ بکنڊ ۽ آوش ات ۽

اے مزگی کارانت۔ بلے آ اصلیں زندے ویشیانی گرگ ء زبہر ء نامراد ات۔ آ ایوک ء وتی
 چپ ء چاگرد ء مردمان ء رودیان ات۔ انچو کہ گوازی ء وہداں گوازیگر گوں بال ء لیب
 کنت۔ چہ مردماں چہ ایوک ء دل وشی کنگ ء ات۔ آئی ء دل دگہ جاہے ء ات، آئی چہ
 اصلیں مردے ء زبہر یک ظاہری دروشے پیشدارگ ء ات۔ آئی فطرت اے پیم نہ ات
 کہ آ کنگ ء ات۔ آئی ء اصلیں ذات گارات، برے برے دل ء گشت کہ آ امروز ء
 ہے لیب ء دل ء جہلانگی ء ہوار بہ بیت ء ایوک ء تماشاہ بہ چاریت۔ آ یکوئی کملا ء کر ء
 شت چہ آئی بازیں علم ء زانت در برت کہ آئی ء تھا کام شاستر ء دگہ علم ات۔ کملا ء آپہ
 شری ء سر پد بوت انچو آ گووند نرائنگ ات۔ یک رندے آئی ء گوں کملا ء گشت کہ
 ”من ء تو یکے آں“۔ ہما جاہ ء کہ من بوت کناں ہمودا تو بوت کئے۔ باز کم مردم ء تب ء
 میل پش یک بنت کہ منی ء تئی تھا است انت۔

”ہر کس شیواری نہ زانت“ کملا گشت:

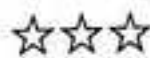
”نا..... من اے وڑ نہ گشاں، کام سوامی ء بچار سک شیوار انت چالا کے“ بلے

آئی ء دل ء تھا ایمنی نیست۔ کملا: باز مردم یک سستگین تاکے ء وڑ ء انت کہ گوات
 آوان ء چست کنت، دور دنت ء بال دنت بلے لہتیں مردم استالانی وڑ ء انت کہ وتی راہ
 ء تچکی ء رونت گوات ء طوفان آوانی راہ ء بدل کرت نہ کشت۔ آہان ء وتی راہ گون
 انت وتی راہر بر انت۔ من گوں بازیں مردماں نیاد کنگ کہ وتا سر پد ء زانت کار گشت۔
 آوانی تھا ایوک ء یک مردے من متاں کہ آ گوتم بدھ ات۔ ہر روج ہزاراں ورنا آئی ء
 درگاہ ء انت آئی ء سوج ء رہدر بری ء سبق زورنت۔ اے دراہ سستگین تاک انت کہ
 آوانی تھا وتی ہیچ ہمیں دانش ء سکت نیست۔ کملا ء درائینت ”تو پدا آئی ء یات کئے،
 بزاں ترا دوارگ درویشی خیال آیان انت۔“

سید ہارتہ بے تواریت - آپدا دوستی ء گوازیان دگوش بوتنت - اے آدگہ چہل
 شہر ء گوازیانی کیے ات کہ کملا آئی ء راسوج دیان ات، اے گوازیانی نیاجی ء آ کیے دوئی
 ء سرولینڈ بوتنت - آسک طاقت دار ء ترندآت - اے ڈول ء اے لئیب ء تہا کیے چہل ء
 کیے برز بوت - پدا و ہدے آ چہل کپت گڑا برے وش بوت ء آخر آئی ء بغل ء کپت -

اچ تو شرتریں مہر کنوک من دگہ ندرتگ - تو طاقت ء پُرے، تنی بدن چرپ
 انت، زوت رازی بے - نون من سر پدا آں کہ تو منی دراہیں مہر ء گوازی دربرتگ انت -
 روچے نہ روچے تنی چکے منی بدن ء تحم کپیت، بے تو انگت پکیرے ء وڑے ء - تو بکند
 ء گوں من ہم ہا مہر ء نہ کفئے گوں کس ء نہ کفئے راست انت نا؟
 ”بکند ء“

سید ہارتہ ء پہ دمبرگی گشت من تنی وڑے تو ہم کس ء مہر نہ کفئے - تو ایشی ء
 گوازی ء وڑے چارے، گپ ایش کہ مئے گونگین مردم مہر گت نہ کفنت ایدگہ مردم مہر
 گت کفنت کہ اے پہ آہاں یک رازے -

دنیا

سید ہارتہؑ دنیاؑ رپک زرتنت، بلے دنیاؑ رنگاں ہوار نہ بوتگ ات۔ آئی ء
واہگ ء تماہ درویشی زند ء تہا مرت ء زندگ بوتنت، آئی دولت مہر ء زورا کی ء تام چٹنگ
ات بلے تہا آئی یک پکیرے ات۔ کملا زانت کہ آاے دنیاؑ مردم نہ انت۔ سال ٹوست
انت۔ زرانی انبارت۔ کوشی نڈو ماڑی ء واجہ بوت باگانی مالک، نوکر ء چاکرانی بازی،
درستان ابیدہم آئی ء یک ء تہا نین ہمراہ غم شریک کملا ات۔ آئی ء جوگی ء زند، گووند ء
ہمراہداری گوتم ء دیوان، دراہ یکپارگی کونین زماگی گپ بوتنت۔ بلے انگت ء آئی زرد ء
تہا بازیں حمرہست ء موجود اتنت۔ ہما پنت کہ آئی ء چہ وتی پت، گووند، مُرشد ء پیر برہمن

استاد دگہ عالم غ زانت کاراں ہیل کنگ اتنت۔ چہ آہاں بے خیال نہ ات۔ بزاں زندہ
 رانیام تکی پیسے غ شوازینگ، فکر کنگ عبادت غ ذات غ چیر اندریں زانت، اے انجییں
 چیز اتنت کہ آئی غ تہا تیکت غ پشت کچنگ اتنت۔ آئی غ زندہ تہا فرق غ تپاوت، فکر
 عبادت غ خیال دراہ چوش حاک غ رزان اڈکنوکیں (کہہار) غ گرد چروکیں غ..... وڑ غ
 یک برے تیز بلے آخر غ آہستہ آہستہ تران اتنت۔ دنیا غ براہ سید ہارتہ غ بدن غ تہا داخل
 بوتگ ات غ آئی غ جند گران غ بے طاقت جوڑ بوتگ ات۔ پڑ مردگ ات۔ آئی غ تہہ غ
 ارواح و اب ات بلے آئی غ ڈنی دنیا غ مارگ غ علم گیشتر آگاہ ات غ آوتی نزیک غ غور غ
 بیہال نہ ات۔ سید ہارتہ غ زانت کہ پپار غ سودا چون کشت وتی زورا کی چون پیشدارگ
 بیت۔ نوکر چون دستا زیر کنگ بنت، وش پوشا کی چون انت، وشین ورگ بوغیلا چے
 انت۔ مرغ غ ماہیک غ وشیں تام چون انت۔ آئی غ زانت کہ گوں زالبولاں چے پیم وش
 گرگ بیت۔ ناچ غ صحبت جی انت۔ جو غ شطرنج غ لیب چون بیت۔ وشیں نپاد غ و اب
 جی انت۔ بلے آئی غ دل غ ضد غ کینگ نہ شت کہ جنگل غ پکیر غ دل غ پیم غ کہ شہر غ مردم غ
 دوست نہ داریت۔ اگہ برے کام سوامی غ نہ پگر غ سواسے بوتگ گڑا آدائم غ اے مرد غ
 مسکرائی کنگ۔ بلے رند ترا آئی غ دو میگان غ چہ وت غ کتر لیگ ہلاس بوت وتی گیشیں
 دولت غ پچی غ سید ہارتہ غ لس مردماں زندہ شوازینگ غ وڑ غ ڈول ہیل کنت آئی غ وتی مزن
 رندی کتر بوت۔ آئی غ وتارا مردمانی وڑ غ ٹہینگ غ آوانی راہ غ راہبندانی سراروگ غ باز جہد
 گت بلے ہما ڈول غ کہ مردماں گوں وت مہر گت وتی زہگ دوست داشت انت، اے ڈول
 سید ہارتہ غ دستانہ بوت، آئی غ را برے برے اے نہ وش بوتنت، اے ڈول شپانی وشیں
 ساعتاں دیر غ آگاہی غ پد آسہب غ تاں دیر غ بوپ غ سراو اب ات۔ پدا کام سوامی آئی غ
 راوتی بے سوبی غ تاوان غ قصہاں گوں سک دلریش کنگ ات۔ اگہ جو غ سوب غے نہ

کتنگ ات گڑاپہ زور ۽ کنہت۔ آئی ۽ دیم ۽ شینگ ۽ انچش گمان بوت کہ آسک سیر ۽
 ہرگارین مردے۔ آئی ۽ وتا ہے ڈول ۽ پیش داشت۔ شاہوکاری ۽ گروناکیں چہرہ شین آئی
 ۽ تہاودی بوہان اتنت۔ بے تاہیری، جان بڈی، نادراہی، ایوکی ۽ بدمزگی۔ آئی ۽ بدن ۽ تہا
 دولت ۽ گیش ۽ سبب ۽ روٹگ جنان بوت۔ آ بے زار بے تاہیرنا آسودگیں مردے ۽ وڑ ۽
 روج پہ روج نوکیں چہرگے جنگ ۽ ات۔ آئی ۽ ارواح ۽ راہتہاں پوٹے ۽ کپتگ
 ات۔ روج ۽ ماہ گوزان بوتنت بلے سد ہارتہ ۽ دیم ۽ ہے اجین رنگ گیشتر بد صورتی ۽ گپت،
 انچش کہ نوکیں گد گوں وہد ۽ گوزگ ۽ کوہن بوہان، رنگ ۽ روگ ۽ جاہے جاہے تار ۽ بند
 یکانی در آہگ ۽ بدنما بیت ہے وڑ ۽ گووند ۽ جتائی ۽ پد سد ہارتہ ۽ زند انچش کوہن ۽ بے براہ
 ات۔ سد ہارتہ کہنیں پچے ۽ دیم جوڑ بوتگ ات آئی ۽ ارواح ۽ تہہ ۽ ہرچی مروک ات۔ دنیا
 ۽ آئی ۽ راگنڈ کنگ ات۔ آمال ۽ زڑ ۽ غلام جوڑ بوت۔ لذت ۽ رند گیری لالچ ۽ جان بڈی
 آئی ۽ سنگت اتنت۔ زڑ ۽ بازی ۽ دنیا ۽ حُب ۽ چہ آئی ۽ دل ۽ شتریں عادت ۽ راہ ۽ راہند چچ
 کپتگ اتنت، آئی ۽ ارواح ۽ ہا شتریں صفت ۽ سیکنیں لوٹ ۽ تہا ہاں مرگ ۽ وڑ ۽ بال کنگ
 ات نوں زڑ ۽ ہوس ۽ آجوا ۽ رندا کپتگ ات ۽ وتی مال ۽ ببا دیان ات۔ ہند ات ۽ آئی ۽ آجوا
 پہ شوٹے ۽ کچ ۽ لیب گت ۽ ایشی ۽ را انچاہیں مردمانی گوازی یے زانت۔ بلے نوں آ بلاہیں
 جوار یے ات۔ آئی ۽ را انچین نشہ یے سراثنگ ات کہ وتی دولت ۽ یک یک پیسہ ۽ ہمیشی
 ۽ سراجنگ ۽ ات۔ جوا یک نادراہی یے ۽ وڑ ۽ آئی ۽ بدن ۽ پترنگ ات۔ آئی ۽ مزہیں
 زڑ مال سہت ۽ زیور بان ۽ بنگلہ ہمیشی ۽ سرا ببا داتنت برے کٹ ات ۽ برے تاوان
 وارت۔

جوا ۽ عادت ۽ انچش آئی ۽ بیکار کرتنگ ات کہ اگہ مال ہلاس بوت آئی ۽ وتی
 وام داراں گٹ گٹ زڑ آورت ۽ وتی اے عادت پیلوگت ہما ڈول ۽ ہیل روت عادت

نہ روت۔ اے عادت ء روگ ء نام نہ زانت آئی حُب چہ کار و بار ء شنگ ات۔ نوں آئی
 ء را پنڈ و کانی سر رحم نہ شت۔ مہمان ء سکتان ء سوغات ء میکی یے نہ دات، آپہ زر ء
 گنوک ات، شپ روج و اب گبندان ات، ہزارانی ہزار بجو ء سرابندوک ات۔ اے لعنت
 چہ آئی ء نہ شت، برے برے آدینک ء دیما اوشتات ء و تا چارات۔ برے برے
 شرمندگ بوت ء دل ء ایشی ء رایل کنگ ء تو جیل سازگ ء لگت۔ بلے آئی ء ہج
 تاہیر نیاہت ء تچان ء پدا ہمیشی ء رندا شت ء اے بے مقصدیں عادت ء آراوتی ہرجان
 جنگ ات، آہیار ء پیر بوت، یک روچے آگون کلا ء باگ ء شنگ ء گپ ء تران ء
 ات۔ کلا پہ دلی ارمان گشان انت، آئی ء گپانی تہا بڑن ات۔ آگو تم بدھ ء بارو ء جت
 کنان ات کہ چو شیں قد ء مردے ات۔ چم ءے چون اتنت۔ دیسے چون ات، لنت
 ءے چون اتنت، آئی ء نککند چون ات۔ سد ہارتہ ء تاں دیر ء آئی ء راگو تم بدھ ء
 کد و نکشہ بیان کت ء دات۔ گڑا گڈ سرا کلا سارتیں دے کشان ء گشت کہ ”یک
 روپے کیت آوتی اے دراہیں دنیا ء مل کنت ء ہے پیر ء مرید جوڑ بیت۔“

پدا آسد ہارتہ ء امبازاں زرت، مہر ء محبت ء گوازی ء آئی ء اولی رند ء سد ہارتہ ء
 بدن گوں وت چک ات ء سک نزیک آورت۔ کہ آئی ء ماریت کہ زند ء تہا جذبگانی ورنائی
 چے انت ء اے مردم ء سرجمی ء مرگ ء کندگ ء برنت۔ چد ء ساری آئی ء زانگ ات کہ
 شدت جذبات گوں مرگ ء چش نزیک انت۔ زند ء اولی رند ء آئی ء کلا ء کر چک، ارمانیں
 چم چش نزیک ء دیست انت۔ پدا پیری ء مارشت ء ٹرس، وت سد ہارتہ ہم چل سال ء
 نزیک ء ات آئی ء مودانی تہا ماش و کنگ پیری ء نیمگا روگ ء گمان ات۔ ”کلا ء ماہیں یک
 دمبرنگیں زالے ء شینگ بوت کہ آئی ء منزل گارات۔ یک ٹرسے، چیر ء اندریں ٹرس کہ
 آ پیری ء سفر ء پدا مرگ ء ٹرس۔ زند ء ہلاسی ء ٹرس۔ آئی ء گینسارتے کشان ء آرا الوداع

مکت ء چہ ہمو دار ہادگ بوت، آئی ء دل پریشان ات ء ٹر سے چیرا تے۔ پدا و ہدے آشپہ
 وتی لوگ ء و اتر بوت گڑا آئی ء بازیں شراب وارت۔ آئی ء آرام نیست ات، بستر ء سرام
 آئی ناہیر نیا تک۔ آ بے تاہیر ات۔ دل ءے گریوگ لوٹت۔ بے واب ات۔ آئی ء مارت
 کہ آئی ء بدیں شراب وارتگ، یا انچیں نہ وٹیں سازے لکٹگ، یا کہ آئی ء کہہگیں ماسیانی
 کندگ انت..... یا آوانی مود ء گورانی تیزیں یو..... بلے کیشتر آئی ء دل چہ وتی جند ء بدات
 وتی دپ ء شراب ء وتی ذات ء وڑ ء پیمان..... آہا مردم ء پیم ء ات کہ بازیں ورگ ء چہ
 گران گران ء لاپ ءے تر لگی ات ء لوٹت کہ بہ شانیت ء وت ء راسبک بکت۔ ہے
 ڈول ء آچہ اے بے وڑیں زند ء وتی بار دور کنگ ء واہکد ارات۔ اے لذت ء عاداتاں یل
 کنگ لوٹت۔ آتزان ء وتی کس ء ڈن دیم شکون بوت بلے آئی ء وٹیں وابے دیست کہ
 کملا ء کز ء پنجرے ء تہا مرگے است کہ ہر و ہد ء گوں وٹیں توارے ء چلی چلی ءے کت
 ۔ سد ہارتہ گندیت کہ جنگل پنجرہ ء تہا مرگ۔ آئی ء مرنگیں جنگل کش ات ء دور چگل
 دات، ہمیشی ء ہوار آجہہ سرات انچو گمان بوت کہ آئی ء ایشی ء ہمراہی ء وتی زند ء دراہیں
 گران کدریں چیز چگل دانت۔

و ہدے آچہ واب ء پاد آتک گڑا سک بے واک ء بے تہمبل ات۔ آئی ء
 مارت کہ زند پہ بے مقصد گوست۔ آئی ء کز ء پہ وتی آوکیں روچان ہچی شریں نیست۔
 آایوک ء اوشتوک ات انچش کہ مردے تیاب ء دپ ء لانچ ء یل کنگ۔

آسک بے تاہیر۔ غماں بارات۔ آوتی امبانی باگ ء تہا ٹت۔
 باگ ء دپ ءے بست۔ وتی حیالان مرگ ء ساہ کندنیں ساعت ء مارگ ء لکت۔
 انچش کہ آساہ کندن انت سکرات ء روان انت۔ پدا آئی ء وتی حیال یک شل ء یک ید
 کنت۔ آئی ء وتی پدی زندیات کت۔ آئی ء حیال کت کہ وٹی کدی پہ آئی آتنگ؟

آکدی وش بوتگ؟ ہو! زندی وشی کسانى ء گوازی اتنت۔ گوں زانتکاراں بحث ء تران ء
 وهداں ہم آئی ء شاکامی دیتگ ات۔ اے یات کنان ء آئی ء را یک چیزے توار کنان
 ات۔ پہ تو یک را ہے است۔ تچکیں را ہے ہمیشی ء بگر ء برو، مرو چکیں توار ہا توار ء پیا
 ات کہ وهدے آئی ء وتی پت ء لوگ مل گت ء دومی وار ہا وهدے وهدے آئی ء درویشانی
 ہمراہی مل گت۔ دگہ رندے ہے توار ء آرا چہ گوتم ء کر ء پادگت اے توار ء دیر
 انت کہ آج آئی ء بدن ء دور شگ ات۔ آرا نوکیں منزل دزنہ کپت آئی ء راہ گارات۔
 بازیں مدتے ء پد آئی ء منزل ء پٹ ء لوٹ بے حیاں گتگ ات۔ آئی ء بازیں بے
 دروریں ساعت کسانیں وشیانی حاترا زیان بوتنت۔ پدا ہم اصلیں وشی نہ رست تمننا پہلہ
 نہ بوتنت آئی واہگ ات کہ گوں لس مردماں ہوار بوت بکنت۔ بلے آنہ بوت ء زند گہتری
 ء بدل ء گند تر بوت۔ آئی وتی دل ء ہج بوہگ ء نہ ات ء نیکہ آئی ء غم وشی پہ جند ء
 اتنت۔ کام سوامی وڑیں مردمانی اے دنیا پہ آئی تما شاء دروگے ات۔ آرا ایوک ء کملا
 دوست بوت۔ گران بہا ہیں کملا بلے نوں آہم آڈول نہ ات۔ نوں انچو مالوم بوت کہ آئی
 ء مول ء مراد بے منزل انت ء پہ اے لیب ء زندگی الم نہ انت۔ اے دنیا انت، چکانی
 گوازی یے، اے پہ یک ء دورند ء وش انت بلے پہ دائم ء بے تام انت۔ پدا سد ہارتہ
 سر پد بوت کہ نوں اے لیب ء آخر انت ء آئی ء بدن ء لرزگے چیر بوت ء آئی ء
 مارات کہ چیزے مُرت ء شت۔

آبتوگیں روچ ء امب ء درچک ء چیر ء دپت، آرا وتی پت، گووند ء گوتم گیر
 آتکنت۔ باریں اے دراہیں مردم آئی ء اے حاترا یل دانت کہ آ کام سوامی وڑیں
 مردے جوڑ بہ بیت۔ پدا شپ ء دو پاس شوست گڑا آئی ء حیاں گت کہ اد ء نندگ ء
 اے باگ ء ولجہ بوہگ لئی انت۔ آپاد آتک آئی ء دل سیرات، آئی ء اے باگ ء اے

شہر ۽ زند ۽ رائل کنگ ۽ پسله کنگ ات۔ مرو چیکین روج ۽ آئی ۽ بیچ نہ وارت ۽ اے
 دراہیں مال ۽ دولت ۽ سرگوست۔ ہے شپ ۽ سید ہارتہ درپکت۔ کام سوامی آئی بخت ۽
 پول کت آرا ہے ٹرس ات کہ بکند ۽ دز ۽ ڈنگاں برتگ۔ بلے نہ رست۔ کلا و ہدے
 سرپد بوت کہ سید ہارتہ گار انت گرا آپہ ایمنی نشت۔ آئی پٹ ۽ لوٹ نہ کت۔ آئی
 زاتنگ ات کہ آپدا وتی پیسریگیں زند ۽ تھا و اترا بوتگ۔ آئی گڈی گندوک ۽ ہے مارگ
 بوت کہ سید ہارتہ بدل انت آئی زانت کہ آئی ۽ نہ جاہ ۽ نہ ہنکلیں، آدرویشے..... ہمیشکا
 گوں آئی شری ۽ گوزامباز بوتگ ات ۽ وتارا آئی ۽ حوالہ داتنگ ات ۽۔

وہدیکہ آئی ۽ سید ہارتہ ۽ ناگتیں گاری ۽ حال گپت گرا آہا تاک ۽ دپ ۽ پنجرہ
 ۽ کر ۽ آتک کہ آئی ۽ تھا ڈولداریں جنگلے بندات۔ آئی پنجرہ ۽ کبل بیچ کت ۽ جنگل ۽
 را آرات کت۔ تاں دیر ۽ آئی ۽ بالیں جنگل چارات تنا و ہدے چمان اندیم بوت۔ پدا
 کلا چہ مہلوک ۽ گند ۽ نند ۽ وتارا ڈور داشت۔ ۽ ایوکی ۽ لوگ ۽ نشت۔
 لہتیں و ہد ۽ پدا آسہی ۽ سرپد بوت کہ سید ہارتہ ۽ گڈی ۽ پت ۽ داب ۽ آئی ۽
 لاپ پڑ بوتگ.....

دریا ۽ لمب

سید ٻارته ڇه شهر ۽ درآ تک، کوچگان و نیل ات۔ آیک ہبرے زانت کہ آواتر نہ
روت۔ زندیک زہریں گچلے ات آ کہ واپ ۽ تہا مرتگیں جنگل دیستگ ات۔ اے آئی ۽
وتی زرد ۽ جنگل ات۔ اے وہدی آوتی جند ۽ شزار ات، سرسر جنان ۽ بے تاہیری ۽
رہادگ ات آئی ۽ دل پرشتگ ات ۽ مرگ ۽ ابیددگہ چچی آئی علاج نہ ات، آمرگ لونگ
۽ ات۔ نیستی ۽ وازمندگ ات۔ ہست بوہگ ۽ نہ لوٹت۔ یا بھنگانی ملار ۽ بے سدھ ۽
بے گمان بوہگ..... تاں کہ آمزانت کہ چے بوت ۽ نہ بوت۔ یا انچش کہ گردے آئی ۽
راوتی بہر بکت یا جنگلی حونوارین ساہدارے پیت ۽ آئی ۽ بوارت ۽ بکشیت۔ آئی ۽ زند ۽
کجام ردین کار ۽ وتا ز بہر کتگ، ہرچہ حرابی ۽ بن بوتگ ۽ سل کار یانی سبب ۽ نون آئی ۽

زندگ بوہگ پکار نہ انت۔ نوں آئی ء دم ء روگ ء نہ روگ بلا ہیں کارے نہ انت۔ نوں
 نان ورگ، گون، واب، زالانی وپت ء واب، آئی ء بخت نہ انت، ء آلاق نہ انت کہ پدا
 ہے راہ ء بروت۔

سد ہارتہ جنان ء پروشان تجوکیں آپ ء دریا ء لمب ء سر بوت اے ہما دریا
 ات کہ یک رندے ایشی ء لمب ء آئی ء گوں یک مپدے ء دوچار وارنگ ات۔ کہ آئی ء
 راوتی یکدار ء سوار گت ء چہ دریا ء گوازینت ء۔ آ دریا ء لمب ء اوشتات۔ بے توار
 ات۔ آئی ء منزل نیست ات، کجا بروت ء کئی کر ء بروت، آ بے منزلیں مسافر یے ات،
 پد ء دیم ء چہی نہ ات اے زند بے مانا ء بے وڑ۔ آئی دیت دریا ء لمب ء ناریل ء
 در چکے، آروان ء ہے در چک ء بن ء نشت آئی ء وتی دست ہے در چک ء گرد ء پیڑات
 انت۔ آسک پریشان ات آنزانت کہ وتی اے پریشانی وارمان ء چتور ہلاس بکنت،
 آ اے پگر ء ات کہ اے جاور ء علاج ہمیش انت کہ وتا ہلاس بکنت، آئی چم دریا ء
 تہہ ء نچ بستکین آپ ء سک بوتنت۔ آ خیال گت کہ وتارا دریا ء لُنج ء دور بدنت ء وتی
 بدین بدن ء ہلاس بکنت تاں کہ ماہیگ ء دریا ء ساہدارانی لاپ جوڑ بہ بیت۔ آپہ دریا ء
 دور کنگ ء جہل بوت وتی دیم ء عکس ء دیت کہ آپ ء سراپد روت۔ آ تلکے جت،
 چہ وتی دیم ء نفرت ء بوت، نوں آ وتارا دریا ء دور دیگ ء خیال، پہ مرگ ء دیمپان ء
 بوہگ چمان ء بند گت۔ انا گت ء چہ آئی ء تہا یک توارے بتک آ جہہ برات۔ گوسکیں
 زند ء یک توارے۔ یک گار ء بے خیال کتگیں لہزے یک زماگی لہزے آئی دماگ ء
 ریشگانی تہا آئی ء راکن کنگ ء ات، یک زمانگے آ چہ ہے لہز ء ہیلدار ات۔ آئی ء دل
 ء جہلگے ء ”اوم“ ء لہز چت بوت۔ ہما لہز کہ آئی ء مانا، ”ذاتِ کامل“ یا ”سرجم“ ات۔
 گوں اے توار ء آہگ ء سد ہارتہ ء تہہ ء ارواہ تازگ ء سمارگ بوت ء یک رندے پدا

آئی ء تہا زندگی بوہگ ء ارمان ء جہہ جنت۔

سید ہارتہ ء وتی پریشانی، خرس، بیم ء دلپروشی ء مرگ ء راگورا مہا زکنگ ء واہگ
کنگ ات۔ اے واہگ ء سک رُوم رُنگ ات کہ آوتارا ہلاس بکنت ء دائم ء چہ اے
جنجال ء بہ رنگیت۔ اے درد، نزوری، پرورش ء عقل ء نیستی ء آپروشنگ ء چکل داتگ ات
بلے اناگت ء لہز "اوم" ء آئی ء زرد ء راچنڈینت ء وتی جرم ء گیشی ء سرپدکت۔ چہ اے
لہز ء آئی ء راہرچی گیر آتک۔ اے لہز ء آئی ء را با زین چیزانی مارگ دات ء آوتارا جاہ
آرگ ء لکت۔ آسک دم بُرنگ ات۔ آئی را گرانیں وابے ء گپت ء تنا و ہدے واب
کپت، و ہدے پاد آتک سرجمیں دہ سال ء واب ء گڑات..... آگوں پاد آہگ ء سبک
بوت۔ سرجمیں گرانیں بارے چہ آئی ء سرا دُور کننگ بوہگ۔ آئی ء دریا ء آپ ء وش
وشیں سچک ء توار اشکت ء پدا آئی ء وتی کز ء درچک چارات انت ء آ زمان دیست۔
نوں آئی ء را گیر آیان بوت کہ آکدی اد ء آتنگ۔ آئی ء دل سبک بوہگ ات ء کُشگ
ء کو نہیں حمر چہ آئی ء یاداشت ء در آتنگ اتنت ء آئی ء نوکیں زندے رستگ ات۔ آئی
ء را پدا "اوم" ء نام توارکت ء ہے مارشت آئی ء دل ء چرت، بوت کہ آئی ء سرجمی ء
شریں پنت ء سوج دست کچنگ ات ء آئی ء سر دلپروشی ء چہ زند ء بیزاری ء بدیں واہگ
یک وارے کل اتنت ء آ پدا نوکیں زندے ء واہند بوت ء اے نام آئی ء زند ء چینگ ء
یات ء آتنگ۔

اے واب پہ آئی ء زند ء سوغاتے بوت انچو کہ مرگ ء پدیکے زندگ بہ بیت۔
اے واب ء سید ہارتہ ء تہہ ء انفرادیت ء آئی ء تب ء جتائیں فکر ء پلگارگ ء مدت دات
ء آئی ء را نوکیں زند ء حاتر ایک را ہے سوج دات، نوں آئی ء فکر ہلاس، آئی ء جند پہک،
دکم ء آسودگ ات، آئی ء سر ء بار دُور آتنگ ات۔ سید ہارتہ ء چم سچ کت ء چپ ء

چاگرداء چمٹھا تک دات انت ء پدا آئی ء دیست کہ آئی ء پیرے نندوک انت آئی ء سرء
 مودساگ انت۔ پکیرانی پوشاک ء، آئی ء فٹنگ ء وتی عبادت ء دزگٹ انت۔ آرا
 کمیں شری چارات گڑا آزوت وتی کسانى ء سنگت گووند ء ہجراگ ء ہج رونه یوت۔
 اے ٹوہیں سادہو آئی ء سنگت ات۔ گووند پیری ء سمراس سر بوہان ات گووند ء آرا ہج
 نیا آرت، بلے آئی ء چہ واپ ء پادا آگ ء گووند ء سک وشی یوت۔ انچش گمان ات کہ
 آرا دیر انت کہ چہ واپ ء پادا آگ ء ودار یگ ات۔

سد ہارتہ ء گشت ”من واپ کپنگوں تو کدی آتک ءے“؟

”ہو! تو سک واپ اتے، من گوں وتی ہمرایاں چہ ادء گوستاں۔ من دیست کہ
 واپ ءے، بلے ہنچیں جاہے کہ ادء سک ہتر انت جنگل ء خونواریں جناور ء مار ء زوم
 کاہنت گڑا من ہے شر تر زانت کہ تنی حیاں داری لوٹیت۔ ہمیشکا توتاں کہ واپ اتے
 من ہشتاں بلے نوں کہ تو پادا آتگ ءے من رواں۔ منی جند گوتم بدھ ء مرید انت۔“

”باز منت ولبہ، تو پتمن ونا جنجال گت“

”شریں۔ من ہشتاں“

”وش انت گووند“ سد ہارتہ گشت۔

”گووند۔ پکیر اوشتات اجکو یوت“

”تو منی نام ء چون زانے؟“ گووند بخت گت۔

سد ہارتہ کند گے جت۔

گووند..... ترا من وتی پت ء لوگ ء میگ ء۔ جو گیانی جنگل ء بگرتاں، گوتم

بدھ ء ہند ء دراہیں زند ء چپ ء چوٹیں راہاں زانیں.....

”بلے تو سد ہارتہ ءے..... اڑے، نوں من ترا زانت۔ باز وش بوتتاں کہ گوں

تو ڈیک وارت۔

”ہو! تھی گندگ ء دل ء گھر کے جت۔ تو واپ ء منی گنہبانی گت باز منت
..... تو باریں کجا گمرے حالاں بدے۔“

”ما پکیریں مرد میں شپ، جاہ ء روج جا ہے ء، خاصیں ہند نیست..... برے
جا ہے رواں مہلوک ء راہد ربری ء کناں۔ پنڈ ء مورے کناں۔ تو باریں کجا دیم داگ ء
روگ ء؟“

سد ہارتہ ء پتہ دات ”من ہم انچوتی وڑا گردان پکیری کناں۔“
گو وند گشت ”تو چش پکیر ء وڑ ء نئے تھی پوشاک ء کوش نہ گشت تو پنڈو کے
ے“ راست گشے..... سد ہارتہ ء درائنت ”تھی چم تیز انت..... من نہ گشاں تھی وڑ ء
درویشے ء آں۔ ایو کا تر ء تاب ء آں۔“

”تو گشے یہ تر ء تاب ء مردم ء پوشاک اے پیم نہ بنت؟“

”تو پوشاک ء موداں مہ چار۔ ایشاں وت وفا نیست۔ اے رونت گار بنت۔“

منی پوشاک ء مود دنیا ء مردمانی وڑ ء انت کہ من ہم چہ ہمیشاں آں۔“

گو وند جت گت ”بلے سد ہارتہ بکش نوں تو چے کنگاے؟“

”نہ زاناں..... من کئے آں چے کنگا ہاں۔ انچوزاناں کہ منی کر ء ء باز دولت ء

مال است ات بلے انون ہج نیست۔“

”تو دولت ء ل گت یاد دولت ء ترا؟“

”زاناں..... دنیا ء جنجال ء حساب چہ منی زانت ء ڈن انت۔ زاناں

آسید ہارتہ کجا گار بوت کہ پکیرے ات۔ سادگیں زند ء چہ دنیا ء دور ات۔ آبدل بوت۔

گو وند تو پت زائے۔ آسید ہارتہ گار انت۔“

باز دیر؎ گووند؎ وتی کسانى؎ سنگت؎ چار ات؎ پدا آئی؎ پادانى جہل بوت؎
 سرگپت؎ سد ہارتہ؎ بچکندے جت؎ آرا وتی کسانى؎ سنگت سک دوست ات؎ پدا
 اے ساعت؎ کہ یک وٹن؎ آسودگیں وابے؎ پدا آئی؎ انجین مردے دیت کہ پہ دل مہر
 ؎ گت؎ دوست ؎ داشت..... آئی؎ دل چہ مہر؎ سر سچ بوتگ ات؎ آرا سامت
 کہ آئی؎ نادراہی؎ بن بے مہری؎ انت پرچا کہ آگوں کس؎ مہر؎ محبت نہ کنت؎ واب؎
 آرا پدا مردے جوڑ کنگ ات؎ آچہ در پہ درى؎ خاکسرى؎ رکھت اگہ نا اے ودہی آئی
 ؎ ارواہ بال کنگ ات؎ گووند؎ روگ؎ پدا آئی مارت کہ نون گوٹنگ بوہان انت؎ دور وچ
 ؎ آئی؎ ہیچ نہ وارنگ ات؎ آرا ساری؎ زما نگ گیر آتک کہ بازىں روج؎ گون وٹن؎
 پرواہ ؎ نہ داشتگ؎ آئی؎ گیر آتک کہ کلاء؎ آئی؎ ؎ چیزانى بلاہیں بناک جنگ ات؎
 کہ آگون داشت کنت؎ ودار کنت کنت؎ فکر کنت کنت؎ بلے مروچی آتاک بوت؎
 ؎ شت انت؎ آئی؎ ؎ کر ؎ انون ہی نیست ات؎ دنیا؎ ہوس؎ آئی؎ اصلى طاقت؎ ہیچ
 گپت انت؎ آئی؎ انچائیں مردے ات؎ نہ گون دارگ؎ ؎ توان؎ نیکہ آئی؎ تہا شریں
 فکر؎ زانگ ہست ات؎ آئی؎ ؎ حیال گت کہ آرا چونیں شریں علم؎ عملے زانگ؎ ہیل
 دار ات بلے مروچی آہا جاگہ؎ اوشتانگ کہ بازىں سال پیسرتی کسانى؎ ؎ عمر؎ بوتگ
 ودہیکہ مروچی آپیری؎ ؎ میگا روگا انت؎ اے دراہیں خواری حاک بوت؎ ؎ شت انت؎
 آئی؎ ؎ ورنائی شت؎ آرا وتی سرا کنگ آتک؎ بخت؎ پدا آئی؎ دست ہو رک کنگ
 انتت؎ آئی؎ نزاہکارىں زہے؎ وڑ؎ ہشکلیں دست؎ اوشتانگ؎ آئی؎ ؎ وتی جاوہر؎
 سراہنگ ذات؎ آئی؎ ؎ یات گت کہ زندگی؎ راہ؎ رسم اجب انت؎ آئی؎ کسانى گون
 دیوتاہانى عبادت؎ ورنائی جوگی بوہک؎ بدھ؎ مریدی؎ نہ مانگ؎ پدا کلاء؎ مہر؎ پدا کام
 سوامی؎ باپار؎ ہیل کنگ؎ اے دراہ و ہدے پکرات کہ مروچی آچہ یک سر پدیں مردم؎

چلے جوڑ بوت۔ آئی ء دریا ء نیمگا چم سک دانت۔ دریا ہم چپی چچک ء ات، آئی کندگ
 گیش بوت سرجمی ء آہے دریا ء وڑ ء چپی بوتگ۔ آئی ء فکر ء خیال چپی بوتنت، اے
 دراہیں ردیں کار ء کرداں پدا من ء زہگے جوڑ گت۔ بلکیں اے دراہیں و ہد ء چکرات کہ
 آرا برے یک گنڈے ء چگل دیان ات۔ تاں کہ چہ آ زمان ء بہ کیت ء دو ارگ وتی قد
 ء ہجہ بیاریت تاں کہ ”اوم“ آئی ء واہیں دل ء آگاہ بکنت۔ آمروچی مکرندے پداوشی ء
 واپ گنگ ات۔ آئی ء پدا وتی ہھیں ارواہ ء ہجار بوتگ ات، آپدا زند ء نوکیں دروشم ء
 گنگ ء ات۔ اے دنیا ء راہاں آئی ء راپچ دیاں ء پدا وتی ہجار ء سمراں سرگت۔
 آئی ء دل ء تہاوشی ء اپارے چست بوت۔

آئی ء خیال گت کہ زانگ نہ بیت وشی چے یے؟ چہ کجا کیت۔ بلکہ اے گرانیں
 واپ ء آورت یا ”اوم“ لہز ء یات دارگ ء۔ آپدا آجو انت چہ ہما زند ء کہ آئی ء تہا حرص
 ء تمہات۔ زز ء مال ء دروگیس وشی اتنت۔ ہما زند کہ آئی منی ورنائی برت۔ ہما زند کہ آئی
 ء چاگرد ء آرام ایمنی ء آسودگی نامیں چیز نیست ات۔ بلے شتر انت کہ آئی ء جان پٹ
 ات ء آجو بوت چہ آدرنجیں زند ء، آزر ء کچلین وشیان۔ بلے سدا ہارتہ ء مکرندے پدا
 وتارا چت ء یکجاہ گت۔ وتی پر شگیں زند ء چند چت انگٹ انت۔ وتارا پدا تر آورت۔
 آئی ء لاپ ء چہ گون ء گر گے جت۔ بلے آئی ء وتی دل داشت۔ آئی ء خیال گت کہ
 کام سوامی ء پیار ء کہ آئی بلوٹیں مزین زز ء مالے مچ ء کت۔ بلے آ اے ساعت
 دیت نہ گت کہ آدریا ء لمب ء جہل بوتگ کہ وتی زند ء ہلاس بکنت۔ بلے نون آگوں
 نوکیں جزے ء پدا زندگ انت۔ اے شتر انت کہ مردم چہ وتی چند ء تجربت ء چیزاں
 بزانت۔ کسانى ء من ء خبر انت ہا زیں مال ء زز شتر نہ انت۔ بلے انوں وتی ذہن ء تا۔
 بلکہ وتی چند ء تجربت ء مالوم بوت۔

آتاں دریا ء دریا ء لمب ء وتی فکر ء بوجیگ ء تاچینان بوت۔ درچک ء سر
 جنگل ء تواریگوشداراں بوت ء ہے خیال ء کپت کہ آئی ء تہہ ء یک چیزے کہ پہ آئی
 سک حراب ء نہ گیگ ات شرانت کہ مروچی مُرت ء مُشت۔ اے ہما چیزات کہ آئی ء تہہ
 ء تنگی ہلاس کنگ ات۔ آدیرانت کہ گوں وتی ذات ء زوراکی ء جنگ ء ات۔ آئی ء
 مدام ایشی ء راجہل ء جنگ ات بلے پداچست بوہان بوت۔ بلے مروچی ہما چیز دریا ء
 لمب ء و ت مُشت ء گاروت۔ مروچی آئی ء دل ء وشی یے چاپ جت۔ سد ہارتہ سرپد
 بوت کہ اے دراہ آئی ء ذات ء تہہ ء جنگ ات کہ تا مروچی آاے حال ء سر بوتگ ات
 آئی ء ذات سک گروناک، بے پرواہ، زانت کار عالم ء فاضل ء، و تا کسی ء بروبری ء
 لیگ ء ساڑی نہ ات۔ ذات ء آرا پرے حال ء سرگت کہ آرز ء زال ء رند ء کپت۔
 اے دنیا ء رپکان ء زرت۔ پیاری بُواری شرابی ء بدست جوڑ بوت، تکبر ء بے رعیمائی ء
 نیرگاشت کسی ء پرواہ ء باور ء نہ گت ہمیشا آئی ء جندگار بوت، آئی ء عبادت، پرہیز
 گاری و درویشیانہ زند ء کنگین دراہیں نیکی حاک ء پُر بوتنت، بلے اے و ہد ء پسلا ات کہ
 سد ہارتہ دنیائی و حقیان پلیت، و تی پروش ء بہ منیت ء مروچی دگہ نوک دروشم، کسان ذات
 ء ورناہیں سد ہارتہ یے ودی بہ بیت۔

آوش ات۔ دریا ء پہ حُب چاران ات۔ آئی ء گوں ء پرواہ نہ کت ء تچوکیں
 آپ چارت، آپ آئی ء نوکیں رازے سوج دیان ات۔ انجین گتے کہ کدی آنانگ۔
 پیرگیں سد ہارتہ اے دریا ء بُرتگ ات ء انوں نوکیں سد ہارتہ ء دل ء راسوگہ کنگ
 ات کہ پہ مدتے ہے دریا ء لمب ء جاہ کت ء نندیت.....

تواریخ آپ ۽ تواریخ دوہیں اہلک انت۔ آپا آتک ۽ دریا ۽ ہمالکب ۽ عمر بوت کہ اود ۽
یکداری دارگ ۽ چاہ ات۔ آئی ۽ یکداری ۽ سرا یک پیر مردے دیست ۽ دمان ۽ پتہ
آورت کہ اے مرد ۽ آئی ۽ راپت سال پیر چہ دریا ۽ گوازینگ ات ۽ اے سرا
آورت ات۔ آراخت ۽ کت۔ ولج من ۽ گوازیئے؟

یکمے پیریں مید ۽ آراگون حیرانی چاریت ۽ آئی ۽ دشمن پوشاک ۽ چم
۽ سکت بوتنت۔ پدا آئی ۽ راسوار ۽ کت رہادگ بوت۔ اے پیم ۽ سید ہارتہ ۽ راہ
۽ گشت۔ توپہ وتا شریں کارے گچین کنگ؟ چون وش انت کہ دریا ۽ لمب ۽ مند ۽
یکدار بہ بر ۽ بیار.....

”ہو!“ مید ۽ پچکندے جت۔ ہر کار شرت انت بلے منی دل ۽ تنی کار ۽ زندگی وش
ترانت۔ ”نا۔ تنی دل انت پوشاکاں مچار؟“

سید ہارتہ کندیت ”اے پچاں مچار۔ ایشان بزور۔ چوناہی ۽ من ۽ پتہ تو زگون
نیست۔ اے پچ منی سرا بار انت۔
”تو مسکرائی کئے؟“ مید ۽ درائنت۔

”نا۔ دوست! تو یکندے پیرا بے زر ۽ منا گوازینگ۔ مرچی پدا
زر نیست۔ پچاں بزور۔
”گرا تو چہ پد کئے؟“

من ۽ چہ وتی گداں جوڑ ہے بدئے ۽ ہمد ابدار وتی شاگرد جوڑ بکن۔
”پرچا؟“ مید ۽ درائنت۔

”پرچا کہ من ۽ دیماروگ ۽ واہگ نیست“

مید ۽ تال دیر ۽ مردک چاریت آپے پاور ات۔ پدا گشت ۽ ”ہو! یات

آئیک من ترا چہ آورت بیت سال ساری من ترا دریا ء گوازینت۔ گشگ ء
آوہدی تو چو جوگی ء اتے۔“

”ہو! منی نام سد ہارتہ انت تو وہدے منادیت من جوگی یے اتوں۔“

”گزاراست! من ء وشی بیت کہ تو منی کر ء بے۔ وتی حالاں بدے۔ تاں کہ

من بزاناں ترا پر چا اے وشیں پوشاکاں بدکیت“ گوشدار منی نام واس دیو انت۔

دریا ء گوازیگ ء پد واس دیو آرتا وتی کسانیں لوگ ء برت کہ آواں ہمودا

آپ ء تام وارت۔ آئی امب وارت ء پدا یک شل ء سد ہارتہ ء وتی کتہ آورتنت ء

واس دیوگوں بے تواری ء گوشداشت۔ آئی ء گپ ء تھاچ بخت نہ گت ء پہ بے تواری

گوشداشت سد ہارتہ آئی ء اے ڈولیں آرام ء سرا گوشدارگ ء ادے اودے بخت ء پرس ء

نام نہ بری سک دوست بوت۔

وہدے سد ہارتہ ء کتہ ہلاس گت واس دیوگشت، ”منی دل ء دریا ء تئی

گوشداشگ، گوں تو گپ جنگ۔ سک شرانت تو منی کر ء نیت کئے، من ایوکاں،

ماراوش بیت۔“ ادے جاگہہ است۔ ورگ ء وردن ء کمی نہ انت۔ ”مت ء مہربانی، اے

واس دیو! تئی گپ گوشدارگ ء وڑے پیم من ء سک دوست بوت تئی ڈولیں مردم کم انت

کہ پہ تہمبل مردم ء گپ ء گوشداریت۔ من ہم اچ تو اے ہیل گت کہ دومی ء گپ ء

چون مردم گوشداریت۔“

”تو ڈوت ہیل کئے۔ من تراچ گشت نہ کناں من ء تعلیم یے نیست من ہرچی

چہ ہے دریا ء ہیل کنگ۔ بے دریاوت سوج دنت کہ اے نجل انت ء ایٹی ء جہلی پنگ

لوہیت۔ ہے چیز ء بچار کہ اے دریا ء کمال انت کہ برہمن، زرور سد ہارتہ یک روپے

مپد ء ناخدا ء وڑے زمد گوازینت۔ توچہ دریا ء باز سر پد بوہان ہے۔

سید ہارتہ ء بے تواری پد بخت کت ء دگہ چے گپ باریں مردم چہ دریا ء ہیل
گت کت۔ ”من دگہ چ زاناں من ء زانتے نیست۔ منی کار مردمانی غوازیگ انت۔
لہتیں پہ باپار لہتیں پہ سور ء سانگ رونت۔ دریا پر ایشان گٹ انت منی کار ایشان ء آدم
ء سرنگ۔ بے بل اے گپاں بیا کہ وپان۔ سید ہارتہ مید ء کر ء کار ء لکت۔“

یکدار ء حیاں داری، ہلاہنگ آئی ہیل گت۔ پدا جنگل ء ڈگاری کار، دان
کشگ ء در چکانی مچ کنگ، ٹوکری ء اسباب جوڑ کنگ۔ آئی ء کار واس دیو ء دوست
بوت، آئی ء دریا ء توارانی گوشدارگ ء ایشانی مانا ء مکسد ہیل کتت..... برے برے
آواں گپ ء تران، بحث ء احوال گت۔ سید ہارتہ یک روچے بخت گت۔“ اے حبر ء تو
چہ دریا ء سر پد بوتگئے کہ وہد چ نہ انت؟

واس دیو ء چکلندت، ہو!

”بزاں ایشی ء متلب لہنت کہ دریا ہر جاہ انت یکتیں وہد ء ہزہ ء ء زر ء ہوار
انت۔ ہے دمان ء یکجاہ انت ء ایشی ء سرامو ست ء آہنگ ء اثر نیست۔
ہو! انچش انت واس دیو ء درائینت۔“

آئی ء وتی زند ء باروا حیاں گت کہ آئی ء زند ہم کسانی، ورنائی ء پیری ء گوں
ہے وہد ء ساہگ ء بندوک انت۔ وہد یک شل ء برج انت آئی ء ودی بوہگ، زند ء مرگ
یکیں وڑ ء بندوک انت، نہ سہنگ انت، ہرچی ء ہستی ء وجود ہست انت، سید ہارتہ
وشحال تر ات، وہدے وہدے بارو ء آئی ء زانت شر تر ء فکر چک بوت۔ آرا انوں سما بوت
کہ ہرچی غم ء ماندو وہدے سبب نہ اتنت ء دراہیں مشکل ء جنجال ہما وہدے کتنت وہدیکہ مردم
وتارا وہدے چنگل ء دریکنت۔ سید ہارتہ ء گپانی سرا واس دیو ء چ نہ گشت ایو کا
چکلند اتے۔ ہو ر ء موبہم آرتک دریا ء آپ گیش بوت ء دریا گوں مستیں تواران روان

ات گڑا سد ہارتہ ۽ خیال گت ۽ گشت: ”اے گپ راستے بیت کہ دریا ۽ وتی تو ارانت اے
 ہر ڈولیس تو ارکنت۔ ایشی ۽ تہامزن کسان، انسان حیوان۔ گریوگ ۽ وشی ۽ تو ارانت۔
 اے دراہیں تو ار یکجا بنت ۽ پدا و ہدے یک تو ارے جوڑ بیت گڑا اے ہما تو ار انت کہ آئی
 ۽ ”اوم“ گشت، و ہد گوازان ات۔ سد ہارتہ ۽ تہامپد ۽ دراہیں ہیل ۽ عادت آتکت، آئی
 ۽ دل ۽ غم پر نیست ات دائمی بچکندے تالان ات۔ و ہدے مسافراں آوان ۽ یکجا ہی ۽
 دیت گڑا ہر دوک دو برات ۽ پیم ۽ اتنت۔ آوانی زند ۽ مستریں ہمراہ ہے دریا ات،
 و ہدے آایوکانشت گڑا پہ بے تواری دریا ۽ لمب ۽ نشت ۽ ایشی ۽ تو ارے گو شداشت۔
 اے و ہداں آوان ۽ زند ۽ وڑ وڑیں و ہد ۽ نوبت گیر آتکت وشی، غم، مرگ، کسانی، ورنائی
 ۽ خیال مردمانی خیال، اگہ آوان ۽ یکیں و ہد ۽ یک بیہمیں خیالے بیاتکلیں گڑا سک بازوش
 بوتنت۔

ہے وڑ ۽ مسافراں ہم آوان ۽ برے جادو گر ۽ برے یک نامے تو ار گت ۽
 بازیاناں وتی دل ۽ حال ۽ کتہ آوانی آورتنت، آوان دو پیریں یکدار ۽ ناخدا سک
 دوست بوتنت۔

سال گوزان بوتنت یک روچے آتک کہ دریا ۽ لمب ۽ مہلوک ۽ چوکائی گیش
 بوت۔ مردم رُمب رُمب ۽ پیدا ک اتنت پرچا کہ حالے شنگ بوتگ ات کہ گوتم بدھ نادراہ
 انت ۽ زند ۽ گڈی روچان گوازیگا انت ۽ مردم لوشت کہ آئی ۽ گڈی دیدار ۽ گیشان چہ
 گیش سر بہ بنت، مردمانی چوکائی روگ ۽ دریا ۽ آکش سرکنگ ۽ حُب انچش و داتگ ات
 کہ ہر کس چہ دومی ۽ پیسر روگ ۽ اشتاپ ات، انچش کہ بادشاہے ۽ درگاہ ۽ روگ ۽
 انت۔ یا مقناطیسے آوان ۽ کشان انت۔

سد ہارتہ ۽ مردمانی گندگ ۽ وتی دوڑ ۽ زمانگ ۽ یات گت کہ یک و ہدے آہم

پہ گوتم ۽ دیدار ۽ ہوناک ات۔ آراوتی صبر گیر آتکنت کہ آئی ۽ دیم پہ دیچی گوں آئی
 سوال ۽ جواب گت۔ مروچی آئی ۽ مارت کہ اے دراہ بے فاندگ انت آئی ۽ گنوی ۽
 وہدات۔ مروچی ہم آئی ۽ دل ۽ اے نیکیں مرد ۽ قدر ۽ عزتے ہست ات۔ بلے راستی ۽
 بدل ۽ وتی تجربت ۽ کارمرزکت پدا یک روچے کلا ہم گوں وتی چک ۽ ہے زیارتی
 مردمانی، رمب ۽ رچ ۽ گندگ بوت۔ ہا کلا کہ سک ڈولدارات آئی ۽ وتی زند ۽ رنگ
 ۽ دروشم بدل کنگ اتنت آہم بدھ ۽ پیروکارے جوڑ بوتگ ات ۽ آ مروچی سرکپنگ ات
 وتی پیرو دیدار ۽۔ آئی وتی باغ ۽ دولت دراہ ہے راہ ۽ خرچ کنگ اتنت۔ آئی ۽ ڈوین
 گد ۽ پچ گور ۽ کنگ ات۔ بلے کلا ۽ چک ضدی ات۔ آپ اے سفر ۽ روگ ۽ راضی نہ
 ات آزان ۽ کڑان روان ات، چک ۽ راہر پیم ۽ تسلا دیگ ۽ ابید ہم آئی ۽ نہ وش کاری
 ہلاں بوتنت۔ بچک ۽ ہم اے سفر ۽ دم برتگ ات اے گونڈو ۽ چے زانت کہ گوتم کئے
 انت ۽ پہ آئی ۽ اینکاسین پندے پرچا بخت۔ پدا آدریا ۽ لمب ۽ آرام ۽ حاتراجل
 اتنت۔ ہدا کے دم ۽ ساسارگ ۽ نشت انت کہ کلا واپ کپت ۽ ہے واپ ۽ سیاہ مارے
 ۽ آدج ات۔ آئی ۽ پریات ۽، چک گڑات تچان تچان؟ مہلوک ۽ توار ۽ لکت۔ آچہ
 یکدار ۽ دورنہ ات۔ واس دیوتچان ۽ آتک۔ آئی کلا بڈھ گت ۽ وتی لوگ ۽ برت۔
 بچک ۽ گندگ ۽ سد ہارتہ ۽ شبین ۽ جت بلے کلا وہدے آئی دیست گڑادمان ۽ پچہ ۽
 آدرت، وتی چک ۽ گندگ ۽ آئی ۽ دل ۽ دریگ گیش بوہان بوتنت۔

کلا ۽ سدھ ۽ سمانیست ات۔ سیاہ مار ۽ ٹرنڈیں زہر ۽ آرا بے وار کنگ ات ۽
 پدا وہدیکہ آئی ۽ رادرمانے وارینگ بوت گڑا آئی ۽ چم پچ کنت آئی ۽ سد ہارتہ پریشان
 نندوک ات ۽ چہ زہر ۽ اثر ۽ کلا ۽ دپ ۽ گپ شری ۽ نہ گیشٹ انت، بلے آئی ۽ وتی
 چک توار گت۔ سد ہارتہ گشت، ”فکر مکن، آ سلامت انت۔“

”تو پیر بوتے۔ بے نون پدامن ترا ہا وڑء گندیس و ہدیکہ اولی رندء تو منی
باگ ء آئکے۔ درویش ء دروشم، بے کام سوامی ء و ہدء تی دراہیں رنگ بدل بوتگ
ات۔“

کلاء ء وتی گپ بر جاداشت ”ارمان کہ ما پیر بوتیس تو منا ہجہ آ ورت کہ نا؟“
”ہو! من ترا ہجہ آ ورت۔“

”اے زہگ ء؟ زانے؟ تنی چکت انت“
کلاء درائنت،

پدا آئی ء چم بند بوہان بوتنت تاں کہ بے ہوش بوت۔

چہ کلاء ء مرگ ء چکت ء پریاتے جت بے سد ہارتہ ء آرا بگل ء گت ء
گوں یک نازینکے ء آراسہد اینت، انا گت ء آرا وتی کسانئ ء نازینک گیر آتک کہ آئی
ء پت ء مات ء پہ آئی جنگ ات، گوں بچکت ء واب کپگ ء..... واس ویو برنج جوڑ کنگ ء
لگت۔ یکرندے پدا کلاء چم بچ کتنت۔ آیکوئی سد ہارتہ ء چم سک داتگ ء چارگ ء
ات۔ آدوارگ گپ ء لگت۔“

سد ہارتہ تو بدل بوتگئے۔ تنی چم ء تنی جند۔ من ہے گنداں ترا ہا وشی دست
کپنگ کہ تو آئی ء حاترا سرگردان بوتگ ء تنی گندگ ء من ء ہم وشی ء منزل دست
کپنگ۔

کلاء ء مہروانیں چارگ ء پدا و ہدیکہ کلا چہ وتی لوگ ء پہ گوتم ء گندوک ء
در کپنگ ات۔ انچو زانگ بوت کہ سد ہارتہ ء گندگ ء آئی ء مراد پیلو بوت۔ پدا آئی
ہجانی سیاہی یے ء مانشات تاں کہ آئی ء ارواح بال کنت۔ آئی ء کلاء چم سک داتنت۔
آئی ء ہالٹ مروچی ہشک اتنت کہ یک و ہدے آئی ء شینکلین انجیر ء نام بستگ اتنت

آئی ء ماہکانیں دیم زرد ترانگ ات۔ پدا آئی ء راوتی ء کملاء ء جوانی ء وہد ء ساعت گیر
 آتکنت۔ ہے دمان ء آئی ء رازند ء ابدمانی ء دائم برجا مانگ ء مارشت بوت۔ وہد ء
 راستی پہ آئی پد روت۔ سد ہارتہ پاد آتک، آئی ء برنج دست نہ جت انت۔ چہ لوگ ء
 درآتک ء دریاء لمب ء نشت۔ آئی ء وتی نموستکین دوریات کت، بلے آچہ وتی چکت ء
 بیہال نہ ات۔ دم پہ ساعت آتک ء چارات ءے کہ چک واب انت کہ نا..... آئی ء
 شپ پہ آگائی روج کت۔ پدا واس دیو ء آئی ء پہ تسلا گشت۔

سد ہارتہ تی زند ہشکمین غمے بوتگ ”بلے انگت ء تو ایشان نہ مارے؟“

ہو! برات۔ من گیشیں غم وتی سرا جا گہہ نہ دیاں۔ من یک وہدے وش بوتگاں،

نوں پداوشان۔ پرچا کہ منامنی چکت رستگ۔

واس دیو ء درائینت ”من ء تی چکت سر ء چمان۔“

کملاء ہما تحت ء سراساہ دات کہ ہمودا منی لوگ بانک ء دم شتگ ات ء بیا

ماراوتی کارکنگی انت ء ما کملاء لاش ء ہما جا گہہ ء سوچیں کہ منی ذال سوچک بوتگ۔

اولاد

کملاء مرگ ء آئی ء چکت ء راہم سک ملور ء اپتک کنگ ات۔ آ مات ء جنازہ
ء ہوار بوت ء سوچک ء جاہ (شمشان) ء آتک۔ آئی ء دست مات ء بدن ء سرا ایر
انت۔ تناو ہدے کہ آ سوچک بوت۔ بچکت کہ آئی ء امر یا زودہ سال ات آہما کوہ ء بچپ
ء سرانشت کہ ہمودا آئی ء مات ء گڈی رسم پیلو کنگ بوت۔ آ بے تاہیرات۔ سید ہارتہ ہم
آئی ء راگیشیں حبر نہ گشت پرچا کہ مات ء جتائی گران ات۔ آئی ء رودینگ کملاء چوش
امیر ء ہزگارانی چکان کنگ ات۔ آئی ء واب جاہ بوپانی سر ء وراک بادشاہ تہی انت،
آشہر ء زند ء رتسکین پنگ ات ء اے نوکیں ناگتین زند آئی گران ات ء اے پت کہ آئی
کدی ہم ندرتگ۔ اے دراہ چیز در آمد ء آئی ء دماغ ء دور انت۔ سید ہارتہ ہر ڈو لیس

ہیل ء حجت گت کہ چکت آئی ء تب ء سرا بروت، بلے ہج - چکت شیمان تر، نافرمان، سرکش ء ڈڑے جوڑ بوت، آواس دیو ء کارانی حراب کنگ بندات گت آئی ء در چکان ء نقص ء تاوان دیگ بندات گت، سد ہارتہ ء ہرچی برداشت گت کہ بکندے شربیت انوں نوک انت۔ آئی ء آہگ ء پد واس دیو ء کار بہر ء بانگ کنتت تاں کہ سد ہارتہ پہ وتی چک ء وہد کش ات بکنت ء آئی ء حیال ء بداریت تاں کہ اے نوکیں جاہ ء چک بہ سہڑیت ء قبول بکنت۔

لہتیں ماہ ہے وڑ ء شوست، سد ہارتہ ء دل ء راتلی دات کہ آئی ء بیچ گوں آئی ء مہر ء بدل بیت آئی ء کار ء محنت ء سر پد بیت۔ واس دیو ہرچی دیست بلے ہج ءے نہ گشت۔ یک روپے بچکت ء وتی نافرمانی ء ضد ء سبب ء پیالہ پروشت انت ء پت ء لیٹینگ ء جنگ ء لکت گڑاواس دیو ء آئی ء را پہ براتی پنت دات، ”بچار تو منی برات ءے بلے تی چکت ء را اد ء وش نہ بیت ایٹی ء شہر ء آپ وارنگ۔ اے جنگل ء نشت نہ کنت ہمیشا ترا پریشان کنگ ء انت ء منی چیزاں خراب کنان انت۔ اے تی ڈولا ء نہ انت ترا شہر ء وٹی ء دولت ء بد آتلگ ء اد ء آتلگ ءے، اے پہ زور آرگ بوتگ، اے شہر ء ابید نہ سہڑیت۔ تو بچار دریا چے کشیت۔ دریا ہم تی نادانی ء سرا کندیت کہ اے اد ء چکت نہ انت، اے آرام ء آسودگیں زند لوٹیت۔“

سد ہارتہ ء پہ ارمان وتی پیرین سنگت ء چارات ء گشت۔ ”بلے منی چکت انت من چہ ایٹی ء جتا بوت نہ کناں؟“

”منی سنگت من وتی مہر ء او پار ء ایٹی ء دل ء گران“

واس دیو بچکند ات ء گشت ”چوش نہ انت تی مہر ایٹی ء بدل نہ کنت۔ ایٹی ہم دریا زانت۔ تو ہرچی بکن اے بدل نہ بیت بلکہ گندہ تر روی کنت ء وتا ء ترا گیشتر

جنجالاں دور دنت۔ تو بچارتی سبق ایسی ء کار نہ دینت۔ تو ایسی ء سراترندی نہ کئے، مہربان ہے، بلے انگت ء اے بدل نہ بیت۔ من زاناں کہ مہر چہ ترندی ء زور آور انت۔

آپ چہ یک دار ء تیار تر انت، مہر چہ مہر ء کیشتر طاقت ورا انت۔ بلے تو شر نہ کئے پرچا تو ایسی ء سراترندی نہ کئے۔ تو ترندی نہ کئے۔ اے گیش مست ء گروناک بیت۔ تئی صبر ء او پار ء پرواہ ء نہ کنت۔ اے بچکت کہ شہر ء زند ء گوں وتی ہم گنگل ء دوستان لیب ء سیر نہ بوتگ مروچی دو پیرین مرد ء یک کہنیں جگی ء دریا ء لمب ء چتور سہڑیت۔ اے وت پہ آئی ء یک جیل خانہ ء کتر نہ انت تو ایسی ء رابندی کنگ دو پیرین مردمانی تب ء سرا اے چک دارگ نہ بیت۔

”گرا من چون بکناں“ سد ہارتہ ء پہ لا چاری گشت

”ایسی ء بہ برہما جاہ ء کہ بوتگ۔ وتی مات ء لوگ وتی دوست سنگت نو کر ء چا کران گندات اکس انگہ نہ سہڑات گرا ایسی ء یک پنڈت ء ملا ہے ء کر ء داخل بکن تاں کہ آ چیزے در برت بکنت ء گوں وتی امر ء زہگاں تو ہو ر ء تور بہ بیت ء وتی جند ء دنیا ء وٹس بہ بیت“۔

سد ہارتہ ء پتہ دات ”تو منی تہہ ء غماں نزانے۔ من نہ لوٹاں کہ منی چک دنیا ء لذتان وتی اصلیں زند ء مقصداں بیہال بکنت۔ وتی پت ء راہ ء مہ روت ہمار دیں کار کہ من کنگ انت چہ ایسی ء دستامہ بنت“۔

واس دیو ء کند گے جت ء گشت ”اے بابت ء دریا ء بخت کن، تو اے گپ ء بیہال مہوتی دستاچ نہ انت۔ تو نہ آئی ء چہ دنیا ء رکیت کئے نا کہ دگہ چیزے ء۔ چون؟ نہ تئی پنت ء نصیحت کار کنت نیکہ دُعا ء خیر۔ منی سنگت تو وتی زند ء ردی کنگ، ہمیشکا کہ

تئی اولاد مہ کنت۔ اے وژ نہ انت۔ تووتی زندء بچار۔ یک برہمن ء پنگ کجا کجانہ
 روت ء چے چے نہ کنت، کس آئی ء را بدل گت نہ کنت۔ آوتی دل ء میل ء کنت۔
 اے منی دوستین سنگت! ”تو کسے ء تقدیر ء بدلینت نہ کنتے۔ تئی ہر کار بے مانا بیت“۔

واس دیو ء مروچی باز گپ جت، اے دراہیں گپ سد ہارتہ ء وت زانگ ء
 مارا تگ اتنت بلے پدا ہم آ آ تک پڑشگیں لوگ ء وپت۔ آئی ء را چہ وتی بچ ء جتائی ء غم
 ات۔ آئی ء بچ ء مہر چومکیں دیوال ء دیم ء ات۔ انچو درد ء پدا آئی ء را اے وشی دست
 کچنگ ات بلے.....

سد ہارتہ ء وتی دوست ء گپان ء نہ زرت۔ آوتی چک ء ہر وڑیں آزاتی داتگ
 ات کہ آئی بخت، بد تمیزی بہ کنت۔ بے تواری برداشت کنان ات ء اے پیم ء بچ ء
 سرکشی کم نہ بوت۔ آئی مہر بانین دوست بے تواری ء اے ندرگاں چاران ات۔ یک
 برے آئی ء وتی چکت ء تہا کملا ء چہر ء شبن دیت آئی ء را کملا ء گتے گیر آتک کہ یک
 رندے آکشیگ ات کہ ”تو مہر گت نہ کنتے“؟

سد ہارتہ ء اے گپ باور بوت۔ آکمیں شرمندگ بوتگ ات پرچا کہ آئی ء وتارا
 گوں استالاں ہمکو پگ گشیگ ات ء دگہ مردم سستگین زردیں تاک۔ اے راستے ات
 کہ آدگرانی مہراں چوش گنوک نہ بوتگ۔ کہ وتی جند ء شمشکار بہ بیت بلے ہما انت کہ
 چک آئی ء کر ء آتگ آئی ء پیسریگیں وژ ء راہند بدلاں بوت ء ایندگہ مردمانی وژ ء
 آہم عشق ء گنوکانی وژ ء بوتگ ات۔ اولاد ء عشق سک بے تاہیر ات۔ بکندے زند ء اولی
 رند ء اے طاقتوریں جذبہ ء نزور بوتگ ات بلے پدا ہم آئی ء وتارا کتر ء جہل حیاں نہ
 گت۔

آزانگ ات کہ بچ ء مہر انسان ء جذبہ انت۔ دنیا ء بہر انت اے بیکار نہ

انت اے الٹی انت۔ اے جذبہ قدرتی انت اے دنیا و طلب انت اے ڈکھ درد و
 تجربت ہم دست گرگی انت۔ آتی چکت اے راہر ڈوڈلیس لاڑکی، بدتمیزی بے شرمی و موہ
 دانگ ات، بلے چکت اے دل چش تلاء و ڈڈات آرا پیریں پت اے مہروانی، صبر، ہنج پیادیمیا
 نیانکت۔ آاے حبر اے بیزاری ات کہ آئی اے پت زالمے کہ آرا اے جگی اے تہا آورنگ اے
 قیدے کنگ۔ ہمیشکا ہر ڈوڈلیس شیعانی بے عزتی آئی اے دستا بوت آئی اے گت۔

پدا یک روچے آئی اے ہنج اے وتی دل اے زہر شانت انت دپ ہنج کش ات پت
 ہر اے تر گت، یک انچکیں گتے اے سرا کہ پت اے گشتگ ات کہ اے یوچان اے ڈن اے
 دور بدئے۔ آئی اے پت زہر در شانت گشت کہ ”من تئی کارانی گلام نہ اوں، تووت بکن منا
 وتی نوکر جوڑ کنگ۔ اے کچنگیں کر گین اے تہا، من اے ننگی نہ انت تراہمت نیست اے غیرت
 نیست گوں من جنگ گت نہ کئے۔ من تئی وڑ اے پکیرے بوت نہ کناں ایشی اے بدل اے
 دزے باتاں شر تر انت۔ تو منی پت نئے، یلن اے تو منی مات اے کر اے وپنگ اے“
 اے مپاں ہچکت گج اے کپ بوت، دستان اے مشتے گت پورا ہی آئی اے ٹوس پہ ٹوس کنگ اے
 اوشتات۔

زہر اے تہا آئی اے وتی پت اے راہر اے بدیں زاہ اے بدات اے بیگاہ اے در آتک گار
 بوت تاں کہ شپ اے وہدے آتک۔

دومی روچ اے آجست۔ آئی اے جگی اے تہا دوہیں پیر مردانی زرائی گلک کہ خاک اے
 کسانین در پے ات کہ دوپچان وتی محنت اے زرائں ہمیشی اے تہا ایر کتکت ات دز ات اے
 شت۔ آہاں چار ات تہ یکزار ہم گار انت۔ پدا یکدار دومی دست اے لنگرات اے ہچکت اے وتی
 راہ کپنگ ات اے گار بوتگ ات۔

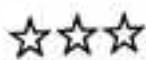
”مارا ایشی اے رندا کپگ لوٹیت“ سد ہارتہ اے گوں واس دیو اے درائینت، ”ہو! بلے

ایو کا ماوڑے کناں وتی یکدار ء کاراں بچکت ء دل ء بشودئے ہر وژ کنت وتارا شہر ء
سر کنت۔ نوں چہ آئی کیم بو:“

بلے پدا ہم سید ہارتہ ء تاہیر نیا تک۔ آئی ء دراجیں دار بُرات ء یکجاہ کنت
تاں کہ دریاء دومی لمب ء سربہ بیت۔ واس دیو آنداشت ء اے ڈؤل دوہیں چہ دریاء
نوسنت ء پدا وہدیکہ انگہ سید ہارتہ ء ضد کت کہ آ جنگل ء بچکت ء پد ء رندا گپت ء روت
گزا واس دیو ء آ راجازت دات۔ آ جنگل ء تہا سر جنان ء پاد جنان روان بوت بلے بیج
ء غواہ نیست تاں کہ آئی ء سر ہا شہر ء کپت کہ یک رندے آ ہمو دا کلاء دیستگ ات۔ آ ہا
باگ ء ڈک ء اوشتوک ات۔ آئی ء اے سفر ء تکلیف پہ ہے حاترا کشنگ ات کہ آ
لویت کہ یک رندے چکت ء دیست بکنت۔ آ باگ ء کت ء تاں دیر ء اوشتات ء غوستگیں
عہد ء ترانگان کپت۔ وتی کہنیں عکس، کلاء ء دروشم آئی ء پد ر بوتنت بلے مروچی دگہ
رنگے ات باگ ء تہا پکیر وجوگی گردگ ء اتنت۔

یک رندے پدا آ وتی ورنائی ء کلاء ء شتر رنگی یات کت ہما بوسگ ء وپت واپ
گیر آ ورتنت۔ آ وتی دنیا کی زند ء آ دیک چار ات آئی ء کام سوامی آ تک۔ پپار، نوکر
چاکر، بوا، ورگ ء چرگ، ساز ء زمیل ہرچی اے ساعت ء آئی ء ہرچی دیست۔
پدا آئی ء دل چل ہے دنیا ء پد بوت ء آچہ اے دنیا ء در کپت ء زند ء دلپروش موت ء
”اوم“ ء لہر ء پدا آئی زند ء جتے ذات۔ تاں دیر ء سید ہارتہ باگ ء ڈک ء اوشتات پدا
آئی ء راگمان بوت کہ او ء آ ہگ بے سوب انت، اے نادنی انت۔ آ وتی بیج ء زند ء
بابت ء ہرچی کہ فکر مند انت ایسی ء فاندگ نیست آئی ء راگروناکیں زہگ ء مہر ء
ترندیں زہیراں زرت بلے آئی ء وتی چند ء راتسلا دات کہ اے ٹپ ہم درمان بیت۔
بلے اے دمان ء ٹپ درد کنت۔ آچک ء پٹ ء پول ء واہگ ء پیلونہ بوہگا دلپروشی ء

کنڈے ء نشت۔ آدلپروش بوتنگ ات۔ آئی ء دل ء آئی ء تہا چیزے مُرنگ آچہ دریا ء
 ہے سبق زائنگ ات کہ صبر، ودار ء گوشدارگ۔ آئی ء را وتی پر شکمین دل ء توار پہکا
 آتکت۔ آتاں دیر ء حاک ء دزانی تہا نندوک ات۔ آئی ء وتی پگر ء مہری تاجینت۔
 آئی ء ہج دیست نہ کت، آئی ء دل ء لکتیں ٹپ حون ریحان ات۔ بیج ء جتائی ء مہر ء آئی
 ء راے حال ء رسینگ ات۔ بلے آئی ء دل ء تہا ”اوم“ ء لہز توار کنت..... اناگت ء
 آئی ء کوپگاں یکے ء دست ایر بوتنت۔ آئی وہدے چک جت ء چارات گڑا واس دیو
 مہربان ء گوں وش کندیس اوشتوک ات۔ پدا آئی ء دیست کہ آئی ء کشت ء دو دانگ
 موز ایرانت کہ کتے ء پہ پنڈک ایر کنگ اتنت۔ دوینناں موز وارنتنت۔ پدا و اتر بوتنت تاں
 کہ وتی کرگینیں لوگ ء سر بوتنت چہ ایشی ء پدا آہاں کدی ہم آبچکت ء نام نہ گپت۔

اوم

سد ہارتہ ء ٹپ کد اتنت و ہدیکہ مہلوک گوں وتی چکان دریا ء گوزگ ء آ تک ء
آئی ء یکدار ء سوار بوتنت، آئی ء پہ ارمان اے مردماں ء چارات کہ آوتی چکانی و خیان
دلجم اتنت۔ آہرچ وڑین مردم، بلے اولاد ء وشی ء زبر نہ اتنت۔ آئی ء گوں ہر مردم ء
یک نزیکی یے بوتگ ات۔ اولاد ء غم آئی ء دل ء تنیگہ پیر نہ بوتگ۔ آئی ء کز ء ہر
ڈولیس مسافر پاری، سپائی زہگ ء زالبول پہ دریا ء گوزگ ء آ تک۔ سد ہارتہ ء تہا مزین
بدلی ہمیش ات کہ آ دراہین مردمان ء عزت ء مہر ء قابل سر پد بوت۔ آنوں زند ء دود ء
رمان بلد بوتگ ات۔ آ زانت کہ مات ء جم پہ وتی بیج ء مہر ء کور انت۔ پت وتی یکیں
بیج ء سرا کور و کائی پہر بندیت۔ ورنہاں جنک ء لوٹ سہت ء زیور انت ء وتی شہلاں پہ مہر
ء طلبگاران گیشتر کنت۔ آئی زانت کہ اے دراہ زند ء توان داریں جذبگ انت، اے
ڈالچار کنگ نہ بنت۔ آئی زانت کہ اے جذبگانی حاترا مردم زند ء شپ جاہ ء روچ جاہ

انت۔ جنگ ءِ صلوات انت، گوں تکلیف ءِ جنجالان دُ چاری انت۔ اے دراہیں مہر ءِ
 جذبگ ستا کرزنت بلے ایشی ءِ ابیدگہ جذبگے یا حیا لے کہ دانشور ءِ زانتکارانی تہا بیت
 آایش انت کہ عمریک ءِ یکتا انت بلے کدی آئی ءِ حیا لکت کہ اے چشین فکرے نہ ات
 کہ زانتکارے بیان کفت ءِ برے برے زانتکارہم طفلی گپ کفت۔ اے وڑا بچار۔ ئے
 گڑا جناورہم کدی کدی چہ مردم ءِ شرتریں کار کفت۔

سید ہارتہ ءِ باطن ءِ زانت ءِ سنج جاگہہ کنان بوت۔ آسر پدات کہ فکر ءِ حیا ل ءِ
 وتی وڑ ءِ پیسے۔ ارواح ءِ وتی جہانے، ہر کس یکتا ءِ جتا انت۔ اے حیا ل آئی ءِ سدک ءِ بہر
 جوڑ بوتنت ءِ ہے وڑیں حیا ل کہ زند ءِ راہ ءِ رہند، یکتائی ءِ علم واس دیو ءِ زانت ءِ کاملی ءِ
 سر بوتگ اتنت۔ انگت ءِ چک ءِ مہر، آئی ءِ دل ءِ چو ورنناہیں درد ءِ جہہ جنوک ات۔ راستے
 کہ مہر ءِ آج کدی ہم نہ مریت۔ یک روچے پدا آپہ وتی چک ءِ درگیجگ ءِ کمر بست ءِ
 دریا ءِ لمب ءِ سر بوت کہ آدست ءِ روت اناگت ءِ آئی ءِ ماریات کہ دریا آئی ءِ سر بر ءِ
 کہہکا جنگ ءِ انت آجہل بوت کہ شری ءِ گوشبداریت چے توارے۔ گوں آئی ءِ جہل
 بوہگ ءِ آئی عکس ءِ دروشم دریا ءِ سر بر ءِ پد ر بوت، پدا آئی ءِ وتی برہمن پت ءِ چہرگ
 دیت کہ یک زمانگے آہانی میانچی ءِ ریدگیس مہرے ات چک ءِ پت ءِ مہر۔ بلے آئی وتی
 پت ءِ ہم لاچار گت ءِ یلہ دات ءِ شت۔ بزاں آہم پتے ات آئی ءِ راہم وتی چک
 دوست ات۔ آئی ءِ وتی بچ پہ روگ ءِ ویل کنگ ءِ دوست نہ بوت، آنہ لوٹیت کہ بمریت
 ءِ وتی بچ ءِ مہ گندیت۔ چہ ہدا آئی ءِ سما بوت کہ اے بچ ءِ مہر آئی ءِ گنوکی ءِ اتمتی یے؟ بے
 مانا ءِ دروگے۔ دریا ءِ کندگ ءِ آواتر بوت۔ تو وہدے یک مردے ءِ تکلیف دیے گڑا ایشی
 ءِ بدل ءِ ساڑی بہ بے کہ پہ تو ہم شری نہ بیت۔ سید ہارتہ واتر وتی گڑک ءِ آتک۔
 حیا ل لگت وتی پت ءِ یاتان کپت۔ وتی چک ءِ حیا ل ءِ لکت۔ دریا ءِ کندگ ءِ ٹوکے گیر

آنکنت۔ ہمیشہ انت تقدیر۔ کس چہ ایشی ء جتا بوت نہ کنت بلے اولاد ء درد بے حال نہ بنت آغماں بارات ء لوٹت کہ واس دیو ء یک یک حالاں بدنت ہما گپ کہ آئی ء کدی ہم نہ جنگ انت نون چیر دیگ نہ بنت پرچا کہ اے مردک گوشدارگ ء زبر انت۔ نون آسک پیرات دریا ء بوجی ء کار ء نزور ء ناتوان ات ایوک ء ٹوکری جوڑے ء کنت۔ آئی ء وتی دل ء راز واس دیو ء دیما ریحان کنت کہ آپرچا شہر ء روگ لوٹیت، پرچا کہ آوہدے مردمان گندیت ء ہما پت کہ وتی چکانی وشیان گندگ ء انت آئی ء جذبگ ٹرند بنت ء آئی ء برداشت ء سادس دیت ء وتی سرا داشت نہ کنت۔ واس دیو ء دجی ء صبر ء تہمیل بے مت ات، دراہیں زنگ ء گلگاں پہ اوپار گوشدارگ ء ات۔ آئی ء بے توری ء گوشدارگ ء سد ہارتہ ء دل ء جذبگ سارت کنت پرچا کہ زانگ پنچش بوت کہ آمردم ء سپاں پنچش اشکنت کہ درچک آپ وارت۔ سد ہارتہ وہدے وتی درد ء پریشانی گپان ء آئی ء جت پورا آئی ء غم ہے مرد ء دل ء جاگہہ کنان انت ء آئی ء کوپگ سبک تر بوہان انت۔ اے ڈؤل ء اے مردوت یک دریا یے ات چہ یک دیوتایے ء کتر نہ انت۔ پیشکا آئی ء گپ ء تران ء وہداں سد ہارتہ ء وتی غم بے خیال کنت۔ آئی ء دل سدک ات کہ واس دیو آئی ء دل ء تہا پترنگ ء اے مرد سرجمیں دیوتایے ء دروشم ات ء پدا اے ڈؤل میں مردم دل ء تہا جاگہہ کنت۔

وہدیکہ آئی ء زاری زارہ ہلاں بوتنت واسدیو ہج نہ گشت آئی ء دیم دلجمیں مارگے دیان ات آئی ء سد ہارتہ ء دست گپت ء دریا ء لمب ء برت۔ پدا کنڈات ء گشت ء: ”تو ایشی ء تو اے نہ زانے بیا گوشداریں باریں چے تران کنت۔“

دریا ء تو اروش ء پُر جوش ات وہدے آئی ء دریا ء تہا سُرک دات ء چارات گڑا بازیں مردم آئی ء ترانگ ء آنکنت آئی ء پیریں پت کہ یہ وتی چک ء جتائی ء گریوگ ء

ات پدا آئی ء جند ء گڈ سراً آئی ء چک کہ پہ ایوکی تچان ات۔ ہر یکے وتی منزل ء
ہمگا تچان ات۔ ہر یکے بڑگی ات۔ دریا ء توار ہم ناگ ء ات۔ پہ درد ء ڈکھ زر ء نیمگا
روان ات۔

”گوشدار؟ واس دیوگشت“

”دگہ گوشدار؟“

سد ہارتہ ء سر سرینت ء گیشتر نزیک بوت۔ آئی ء پت ء اکس، جند ء اکس ء بچ
ء اکس سہیں یکے دومی ء ہوار بوتنت۔ کملا زاہر بوت ء شت۔ گووند زاہر بوت۔ دراہیں
اکس بک ات ء گار بوتنت۔ اے درائینی قسمت گار بوہگ ء ات۔ دریا ء توار ء تہا درد ء
ارمان ات۔ بے وہد ء نہ تو امیں واہگانی توار۔ دریا پہ ہار روان ات۔ وتی نہ گلوکیں
منزل ء ہمگا، اے ہار ء تہا آئی جند ء دراہیں سیاد ء رشتہ دار ہوار انت۔ ہر منزل ء دگہ
منزلے کیت۔ آپ لہز کنت ء حمر جوڑ بیت، حمر ہو رگوارنت، پدا زمین ء کنت چپانی
آپ تچیت ء دریا جوڑ بیت۔ پدا دگہ رنگ ء دگہ دروشے ء آپ تچیت۔ دریا ء توار برے
پہ وش برے پہ غم ات۔ اے گوں وہد ء وتا بدل کنت۔ سد ہارتہ گوشداراں بوت
نوں آسر پدات کہ آ گوشدارگ زانت۔ آ دنیا ء توار گوشدارشگ ات بلے مروچی توار بدل
ات۔ اے توارانی تہا زہگانی چہمال، وشی ء شہک، غم ء پریات ء ہروڑیں موتک ء نازینک
مان ات۔ گوں ہزاریں رنگاں ہوار اتنت دراہیں توار نیکی ء بدی وشی ء غم دراہ وہدے یکجاہ
بنت۔ اے دنیا ء رنگ ء کارنت ہمیش انت دنیا۔ اے دنیا ء وشیں توار ء روانی انت۔
آئی ء وہدے دریا ء دراہیں تواران ء یکے کنگ ء گوشدارگ ء جہد کت گڑا آ توار یک
سازے جوڑ بوت ء آ ساز ء گشت ”اوم“ ”اھکن گائے“؟ واس دیو ء چمان چست کنان ء
بخت کت۔

داسد یو ۽ کنگ پُر بہار، آئی چمانی رُوژنائی ۽ ترپگ لاجواب اُت۔ انچش کہ
 اوم دریا ۽ سرائر پل انت وہدے آئی ۽ وتی مہروانیں چم پہ سِد ہارتہ ۽ شانک دات۔ گُرا
 آئی لِنفانی سِراہم بچکندے تالان بُوَت۔ نوں آئی ۽ دل ۽ ٹپ دراہ بوٹگ اتنت، نوں آئی
 ۽ وتی اندوہ بیہال کنان کتنت۔

اے ساعت ۽ پد سِد ہارتہ ۽ قسمت ۽ بارو ۽ ردریں حیاں یل دات۔ آئی ۽ دل
 پہ زانگ ۽ نیمگا دلگوش بوت۔ آد لجم ات ۽ وتی واہگانی باہوٹ نبوت۔ آئی ۽ تہہ ۽
 مہروانیں انسان آگاہ بوت۔ آئی ۽ وتارا کی ۽ منگ ۽ ما زمان کُت۔
 وہدیکہ واس دیو چہ دریا ۽ لمب ۽ پاد آتک آئی ۽ سِد ہارتہ ۽ دیم ۽ دلجمی ۽
 گمانی سیاہیں چادر دُوری ۽ دیست گُرا آدل ۽ بازوش بوت۔

آئی ۽ گوں مہر ۽ دوستی آئی ۽ کوپگ ۽ دست ایر کُت ۽ کُشت، ”منانوں مؤکل
 بدے کہ منی کار سرجم بوٹگ۔ من ۽ ہے دمان ۽ ودار ات کہ من ترا انچش دلجم ۽
 تاہیر بکنداں۔ چہ منی نیمگا سِد ہارتہ، دریا ۽ کڈک درستان ۽ الوداع نوں من ۽ روگا بل
 ات، دیمتر اے یکدار ۽ مید واس دیو دم برنگ ۽ چہ ہمدابس انت۔“
 سِد ہارتہ ۽ آئی ۽ پہ مہر اجازت کُت ۽ آئی پاداں جہل بوت۔
 تو باریں جنگل ۽ روئے؟

”ہو! من ہے جنگل ۽ رواں، من یک ۽ یکتائی ۽ نیمگا رواں۔“ آئی ۽ دیم ۽ نور
 پد رات۔ آراہگ بوت۔ آئی ۽ چاران بوت تاں کہ گار بوت۔ آسرجمی ۽ ایمنی ۽ مہر
 وانی ۽ چمک اُت۔

گووند

گووند ۽ زند پڻ درويشي گوزان ات۔ آيڪ رندے لبتيس پکيرانى همراہى ۽ کلا
۽ باگ ۽ وڊ گوزاڻنگ ات۔ کہ چہ اڊ ۽ ڏور درياءِ لمب ۽ يک ناخدا يے ۽ لوگ انت کہ
آ مردماں درياءِ گوزاڻنت۔ مردماں ايشي ۽ سک تويسپ گت کہ باز جوانيس مہروانيس
مردے، گووند ۽ دل ۽ واڳے ۽ جہہ جت کہ اے مرد ۽ بکنديت۔ آوتى عمر ۽ ٺولى ۽
درويشانى تہا پير ۽ بزرگ تر ات۔ بلے انگت ۽ پٽ ۽ لوٺ ۽ جُست وپرس ۽ شوقين
ات۔ آ درياءِ لمب ۽ آتک ۽ گون ناخدا ۽ گشت ۽ کہ منا گوزاڻين وڊيکھ آدوى لمب
۽ سر پوتنت گزا آگشت کہ بکش باريں تو ہم نیک راہى ۽ شوہاز ۽، تو سکيس مہروانيس
مردے ۽۔

پیرین مرد ۽ لفظانی سراجپکنڊ ۽ ۽ لئيب گُت ۽ گُشت ۽ ”ولجہ تو ہم انکڻه شوہاز ۽ لوڻ ۽ گردن ۽ تئي عمر گُشيت کہ پيراں سري ۽ گوتم ۽ مُريداني وڙ ۽ نئي؟

”ہو! من پيراں بلے شوہاز يل نہ داگ من انگت ۽ شوہاز ۽ سرگرداں آن۔ اے مني بحت انت۔ منا انچوگمان بيت تو ہم چيزے شوہاز کنگائے۔“ بکُش دوست.....

سڊ ہارتہ ۽ پتہ دات: من ترا چي گُشت نہ کنناں بلے البتہ اے گپ ۽ گُشت کنناں کہ تو شوہاز باز کئے بلے تئي دست ۽ ہچ نيت۔

”چتور؟“ گووند جُست گُت۔

”وہدے مردے چيزے ۽ شوہاز ۽ گرديت آيوک ۽ ہما چيزہ ۽ ديست کنت دگہ جي نہ گنديت پميشکا ايوک ۽ يک چيزے لوئيت۔ شوہاز ۽ مانا، يک مقصدے۔ آئي ۽ لونگ، وهديکہ آدست کپيت گڙا آئي ۽ مانا، آزاتي بزاں ترا وهدے چيز دست ۽ کپيت گڙا تو آئي ۽ پابند نہ بے۔ پميشا مني ولجہ! تئي شوہاز ہلاس نہ انت پر چا کہ تو وتي ديم ۽ چيزاں ہچہ نيارے۔

”من سر پد نبوتاں۔ تئي اشارہ جي انت؟“

”بچار تو لہتہیں سال ساري ہے دريا ۽ لمب ۽ مردے ديست واپ ات۔ تو آئي ۽ پانگ بوتے۔ بلے آمرد پاڊا آتک تو انگہ ہچہ نيارت۔“ اڙے گووند..... نيا پيرا گراف چئي؟ تو سڊ ہارتہ ۽؟

من پد اتئي ہچہ آرگ ۽ رد وارت۔ بازوش بوتوں سڊ ہارتہ ترا وهديکہ ديست۔ باز ديريہ پد..... تو بدل بوتئے۔ تو ناخذاء ۽ کارگچين کنگ۔

سڊ ہارتہ ۽ کندگے جت: ہو! من مپدے، ناخذاء يے جوڙ بوتگوں۔ تو زانئي زند مردم ۽ يک حال ۽ نيلمت۔ مردم دتارا بدلينگ لوئيت۔ بلے مني سنگت ترا دعوت انت کہ

مروچی منی کڈک ء شپ ء روج بکن - گووند رز ابوت، آواس دیو ء نپاد ء سراو پت۔ آچہ
 وتی دیریگیں دوست ء بخت ء پرس ء لگت ات۔ سد ہارتہ ء آئی ء بازیں حال دات
 انت۔ سہب ء روگا پیسر گووند..... چہ آئی بخت گت۔ اگہ تو دل ء نیارے منی یک
 بختے..... تنی سدک نظریہ یا۔ علم یے ہست کہ تو آئی ء پدگیری ء کنگائے۔ سد ہارتہ ء پتہ
 دات۔ تو زانے کہ چہ کسانی ء من ء استاد ء نظریہ ء سرا پیسہ نہ بوتگ۔ منی خیال انگت ء
 ہا انت تاں مروچی ء من بازیں استاد دیستگاں بے کسی ء ہم منی دل گت نہ کنگ۔
 پچار۔ یکبرے یک دلبریں کاڑے۔ یک باپاری..... یک جواری یے منی استاد بوتگ
 ات۔ بلے منی مسترین استاد اے دریا ء اد ء وتی کماش واس دیو ء سر پد ہاں۔ آچک ء
 سادگیں مردے ات۔ بازیں چرتے نہ جت بلے زند ء ہر راز ء سر پد ات۔ ہما ڈول ء
 نیک ء صاف ات، انچش کہ گوتم بدھ۔

گووند گشت ”سد ہارتہ تو انگت ء مسکرائی کئے..... تو وتی ہما علم ء بابت ء بکش
 کہ آئی ء بنیات ء تو دوارہ زندگی ء راہ گچین گرت۔ تنی ہم خیال ء لیکہ ہست انت.....
 سد ہارتہ ء پتو دات ہو! منا ہم کدی علم ء خیال آتنگ انت۔ یوت کت یک
 ساعت ء یک روچے ء تہا دست کچنگ انت ہما ڈول کہ مردم وتی دل ء تہا زندیے ء
 مارگ ء بزانت۔ اے بازانت بلے یکے من ترا گشاں کہ دانائی دگہ مردے ء راہیل
 دیگ نہ بیت۔

”تو توازہ کئے؟“ گووند گشت۔

”ہو! من ایسی ء بارو ء سک باز پت ء پول کنگ علم دومی مردم ء رسینگ ء
 دیگ بیت بلے عقل کدی ناں۔ تو دگریے ء داناکت نہ کئے۔ اے من ہما زمانگ ء
 زانگ۔ پمیشکا چہ استادان جتکوں۔ منی خیال ء ہر راستیں حبر ء تہا دگہ راستی یے ہست۔

ہر گپ کہ خیال کنگ و گوں لہزاں بیان بوت کنت، یک نیمگی بیت۔ نیم راستے۔ اے
 سرجم و یکتا نہ انت۔ دنیا و ہرچی مئے چپ و چا گردیا تھا و در و بیت۔ آہم یک نیمگی نہ
 انت، ہج کار سرجم نہ انت و ہج مردم و تا کامل کشت نہ کنت۔ گندگ و انچش کیت کہ
 و ہد حقیقت و اصلی چیزے۔ بلے چوش نہ انت گو و ند۔ اگاں و ہد حقیقت بہو تمیں گزا دنیا
 ابد و آباد، درد و وشی، شر و بد ایشان و جتائے کنت۔ اے ہم زد و ریگا انت۔

”چون؟“ گو و ند حیران ات۔

”پچار سنگت۔ مادرستاں گناہ کنگ۔ بلے روچے نہ روچے گناہ پہل بنت۔
 بکندے بدھ و وڑ و جوڑ بوتان۔ اے یک مثال یے۔ یک گناہ گاریے ہم بدھ
 جوڑ بوہگا نہ انت۔ گناہ گار و تھا بدھ ہست انت بلے آئی و آہنگ ہے ڈول انت۔
 آئی و جبین و بدھ پچارگ لوٹی۔ گو و ند اے دنیا سرجم نہ انت۔ ہر گناہ و حاترا بکشش
 است۔ دراہیں چک پیر بنت شیر چوک ہم روچے مرنت دراہیں مردگ ابدی زند و واہند
 انت یک مردے و ت زانت نہ کنت کہ آچے حد و سر بوتگ۔ ڈڑ و جواری ہم جبین و
 بدھا ہست انت۔ بکندے برہمن و دل و ڈڑے و جاگہ کنگ۔ اے بوت کنت کہ
 عبادت و ہد و بداریت۔ و یکیں و ہد و پشت و دیم و انوگیں ساعت ہمگر نچ بہ بیت۔ منی
 دل و ہرچی شر انت زند و مرگ۔ ردی و شری، دانائی نادانی۔ ہرچی الھی انت ہرچی پہ
 شریں مقصدے و بہ بیت۔ اے و ہدی من ہے سر پد بوتگون کہ منی حاترا شر و گندگ و
 پرک نیست، مال کنگ و بباد دیگ یکے۔ بلے نیکیں کار ہم الھی انت۔ دراہ شراتت اے
 منی ذات و تجربت انت پرچا کہ من ہے دنیا و مردے آں۔ منا ہد انتدگی ات و گوں
 دگہ خیالی دنیا و مقابلہ و مہر بکناں۔ زمین و بچاں۔ گزا گو و ند ہمیش انت منی خیال و لیکہ۔
 پداسد ہارتہ جہل بوت زمین و سگے چت و کشت وے:

اے سنگے، وہدے ۽ پدحاک بی۔ حاک ۽ درچکے بہ بیت۔ بکندے ساہدار ۽
مردے جوڑ بہ بیت۔ بلے اکہ من حیاں پیشی بہوتیناں گڑا، من گشت سنگ سنگے، اے
چون مردم ۽ ساہدارے جوڑ بوت کنت۔

بلے انوں من گشاں سنگ، سنگ ہم ہستیں۔ مردے، دیوتایے ۽ بدھ ہم جوڑ
بوت کنت۔ من ہے گشان کہ اے دائم ۽ ہمیش انت ۽ دیمتر چیزے جوڑ بیت۔ ہمیشک
من الیشی ۽ ارزشت ۽ زاناں کہ اے یک چیزے ۽ دگہ چیزے جوڑ بیت۔ من ۽ الیشی ۽
سربر ۽ کندو لکیر، الیشی ۽ سُرگیں رنگ الیشی ۽ سکنی ۽ الیشی ۽ ڈک ورگ ۽ توار دراپنانی
ارزشت است۔ باز سنگ ۽ بچار صابون ۽ باز درچکی تاک ۽ وڑ ۽ انت۔ ہمیشا اے رنگ
۽ دروشم ۽ الیشی ۽ عبادت بیت۔ من دگہ ہج گشت نہ کناں۔ لہر مردم ۽ پگر ۽ زاہرکت نہ
کنت۔ وہدے تو چیزے ۽ بارو ۽ گپ کئے گڑا ایشانی اصلیں رنگ ۽ راہند بدل بیت۔
بلے اکہ مردم ۽ چیزے دوست بیت شرانت۔ گڑا آئی ۽ راسرپدی مان ۽ دومی بکندے
آہتی ۽ نابزانتی ہے۔

گووند گوں بے تواری گوشداران ات۔ پدا آئی ۽ گشت۔ تو مناسدگانی بارو ۽

پرچا گشت؟

اے چہ منی دپ ۽ بے حیاں ۽ درکپتہ۔ مناسنگ ۽ آدراہیں چیز کہ چہ آوان مارا

سبق رسیت مہرانت۔

گووند من ۽ سنگ، درچک ۽ کچل ۽ درچک ۽ بند دوست انت بلے منالہر

دوست نہ بیت۔ اے دراہ چیز انت مردم گوں چیزاں مہر کنت۔ ہمیشا بازیں گپ ۽ واز

پنن بے کار انت۔ ”ہرکار ۽ لہر است۔ تو بچار۔ نروان (عبادت) ۽ چیزے نہ انت

ایوک ۽ لہرے“ گووند درائینت ”نروان (عبادت) لہرے نہ انت بلکہ حیاے؟“

سید ہارتہ پتہ دات۔ نروان بکنڈے حیالے بلے من لہزہ خیالاں جتا کت نہ
کناں۔

راستی ء من خیالان ء نہ مناں۔ ترا مثال دیاں۔ اے یکدارے ء سر امر دے۔
آئی ء جھیں زند دریا ء کز ء گو ست۔ آ دریا ء ہریک توار ء مزاج ء سر پد بیت۔ دریا آئی
ء خدا ہست ء نیست انت، آ ایوک ء دریا ء بابت ء زانت، آ نہ زانت کہ مرگ۔ جمر۔
یک کسانیں کرے (Worm) ہم مردم ء علم ء زانت، پجارینت کنت۔ بلے آ جنگل ء
ٹت۔ ابید چہ استاد ء کتابان، دریا ء بابت ء ہرچی زانت پرچا کہ آئی دریا وتی ہرچی
زانت۔ گووند ء درائینت ”ہما چیز تو ایشانی نام ء گرے اے حقیقت دارنت۔ ایشانی باطن،
است انت ظاہر ء اگس انت اے تو گٹھے سنگ ء درچک دراہ واقعی انچو وجود دارنت۔

سید ہارتہ ء درائینت! من اے حمر ء پرواہ نہ داراں۔ اگہ اے چیز انت گڑا
ماہم چیزیں۔ مے فطرت انچش ہم ہست انت۔ بلے من اگہ وتی لیکہ ء بکشاں گڑا دنیا ء
تہا مزنیں چیز مہر انت۔ بلائیں زانتکار دنیا ء چارنت ایشی ء بارو ء گپ جھت ء ایشی ء پہ
بدکار انت۔ بلے من ہے سر پد باں کہ مستریں چیز مہروانی انت بد برگ ء نفرت نہ انت۔
باید انت ماہرچی ء پہ مہر ء دوستی ء پجاریں۔

”من ایشی ء زاناں“ گووند گشت ”بلے دنیا ء را بدھ ء
مایا (Matter) گشتگ۔ پیشکا آ ہمدردی، صبر، تحمل ء دل ء پراہی ء پنجاں دنت۔ دنیا ء مہر
ء سکیں نہ دنت۔ من زاناں“ گووند سید ہارتہ درائینت۔

ماد ء ردوراں ء لہزانی وتی دیم ء داریں۔ معناہاں بے خیال بییں۔ من ہے
سر پد باں کہ مہر ء بابت ء ہرچی کہ من گشتگ آ بدھ ء خیالاں درانت۔ آمہر ء دور بوت
نہ کنت پرچا کہ آئی ء وتی زند پہ مہلوک ء مہران گوازیٹگ، منی نزیک ء آئی ء کار ء کرد

کہ مردے ۽ پد رانت چہ لہزغ ۽ بیان ۽ کیشتر ارزش دارنت۔ آئی ۽ دست ۽ چست کنگ
چہ دل ۽ ارادہاں کیشتر انت۔ آئی ۽ خیال ۽ گپاں گیش آئی ۽ کاراں من مستر زاناں۔

پدا دوہیں پیر مرداں چہ یکے دومی ۽ رخصت بوہگ ۽ اردہ گت، گووند ۽ آئی ۽
منت گت۔ آئی ۽ بازیں گپ پہ آئی نوک ۽ اجب اتنت۔ آوتی دل ۽ تہا سد ہارتہ ۽
بابت ۽ ہے خیال جنان ات۔ اے نوکیں فکر ۽ پلسہ بیان کنت چہ بدھ ۽ فکر ۽ نظر ۽ چٹ
جتا مردم ۽ فہم کار نہ کنت۔ آئی ۽ ہر گپ تچک انت ۽ مردم ۽ جگ ۽ زوت نندیت۔

بلے سد ہارتہ ۽ ہرچی اجب انت آئی ۽ گپ ۽ تران ننگ ۽ پاد آہگ وش
آحت ۽ رخصت کنگ ۽ وڑ ۽ راہند دراہ جتا انت۔ ہما وہد ۽ کہ بدھا چلگ ۽ شنگ۔ دگہ
چشیں استادے نہ دیتگ کہ دل ۽ وشیں گپے بخت۔ ایوک ۽ سد ہارتہ ۽ گنداں کہ منی
دل ۽ سُرینت، آئی ۽ خیال ۽ لیکہ وتی جاہ ۽ بلے آئی ۽ بدن، آئی ۽ دست، صاف دلی
، نرم دلی، ایمنی، دلجی ہرچی پہک ۽ بے رعیا انت کہ گرو ۽ پد ہروڑیں شریں کار ۽ کرد ۽
واہند گنگ بیت۔

پدا مز میں فکرے ۽ پدا آسد ہارتہ ۽ جہل بوت گشت ۽ ”بچار من ۽ تو دوہیں
پیر بوتاں باریں او مروفا کنت کہ نا۔ مے دیگی گندوک کجا بیت بلے مروچی من چہ تو منت
۽ دستبندی کنیں کہ منا انچیں زانتے بدے کہ آئی ۽ سراعلم کنگ ۽ منی رُوح ۽ گرانی سبک
تر بہ بیت۔ انچین چیزے بدے کہ منی راہشونی ۽ بکنت۔ پرچا کہ اے راہ تہار انت۔

سد ہارتہ بے تواری ۽ گوشدار گات آئی ۽ گووند ۽ دیم ۽ بے مرادی ۽ شوہازگ ۽
بے سوبی ۽ اکس ۽ بچہ آورت۔

سد ہارتہ ۽ چکندے جت ۽ گشت۔

گووند کے جہل بو۔ نزدیک ۽ بیامنی پیشانی ۽ بوچک.....

آکیرے ابکہ بوت بلے سد ہارتہ ۽ بازیں مہروانی ۽ وتی شوہازگ ۽ ناسرجمی ۽
حیالاں آجہل بوت ۽ آئی ۽ پیشانی ۽ چلگ ۽ لگت ات۔

آئی ۽ دیم ۽ چک گرگ ۽ ہواری ۽ آئی ۽ چمان اجب ۽ نوکین سیل ۽ ندارگ
زاہر بوتنت ہر چہرگ زاہر بوہان بوت۔

ہزاراں لکھان دیم زاہر ۽ گار بوہان بوتنت۔

اے دراہ دمان ۽ ساعت بدل بوہان اتنت کہ اے سد ہارتہ ۽ دروشم اتنت۔
آئی ۽ ماہیک دیست کہ مرگ ۽ وہد ۽ دپ ۽ چچ جت۔ آئی ۽ نوک ودی بوتگس زہگ ۽
دیم دیست۔ آئی ۽ حونی ۽ قاتل ۽ دیم دیست۔ آئی ۽ نر ۽ مادگ دیست انت۔ آئی ۽
جانوریں بدن عشق ۽ مہر ۽ دیست۔ آئی ۽ مجرم دیست کہ دست ۽ پادے ۽ بتگ انت،
جلاد آئی ۽ سراسنگ ۽ انت۔ آئی ۽ دیست بے جان ۽ سارتمین جون انت۔ آئی ۽ جنگل،
پیل، گانڈو ۽ ہوک دیست۔ آئی ۽ اے دراہیں چیزان ۽ دیست۔ انچو زانگ بوت کہ
یکے دومی ۽ مددگار انت۔ یکے دومی ۽ برے مہر کنت ۽ برے جان ۽ ڈرٹمن انت۔ برے
ودی بنت، برے گار بنت لہتمس فتابنت، اے دراہیں چیزانی ڈولداری ۽ جلوہ ناکی بلے
دراہ عارضی انت۔ دائی نہ انت۔ بلے نہ اے سرجمی ۽ گار بوتنت، بلکنہ نوک ودی بوہان ۽
گار بوہان اتنت۔ اے نوکس دروشم یک ۽ دومی ۽ بندوک اتنت۔ برے برے سبت
۽ دورکت انت بلے پدا یکجا جوڑ بوتنت۔ اے دراہیں چیزان ۽ یک ساپ ۽ تنگتہیں
پوشے ۽ مانپوشگ ات ۽ اے پردہ سد ہارتہ ۽ بچکند وکیں دیم ات کہ آئی ۽ پیشانی ۽
گووند ۽ لٹ ایر اتنت۔ گووند ۽ پردہ ۽ پشت ۽ بچکند دیست۔ اے دراہیں تچوکیں دیم
دیست انت ایشانی بچکندگ دیست انت۔ ودی بوہگ ۽ فنا بووکیں چیزانی بچکندگ،
سد ہارتہ ۽ بچکندگ کہ آئی ۽ تہا کیوئی، مہروانی، دلچی، مسکرائ ۽ ہزاردگہ رنگ مان ات۔ انچو

زانگ بوت کہ گوتم بدھ ء بچکنڈ انت۔ گووند زانت کہ گوتم بدھ ء بچکنڈگ ء ہے طرز
 انت۔ انوں ایشی ہم زانگ ء نہ ات، اے چیز یک دمانے ء حاترا بوت یا سدسال ء
 حاترا۔ اے سد ہارتہ ات یا گوتم بدھ۔ بلے یک انچیں ذاتے ات کہ آئی ء بازیں مپ
 وارنگ ات ء تکلفی کشنگ ات۔

گووند وتی جوش ء مستی ء تھا اوشتاگ ات ء سد ہارتہ ء ایمنین دیم ء
 سراچم ء سک داتگ تنت، کہ دمانے ء ساری آء دنیا ء دراہیں چیزانی ندرگ ہداچم
 ء وت دیتگ ات۔ ہما آدینک ء تھا کہ دراہیں مشکل ء ندرگ زاہر بوتگ اتنت۔ نوں
 سد ہارتہ ء دیم ات بلے ایشی دپ ء دیم بدل بوتگ ات۔

آئی ء زمین بچکنڈے جت پہ مہر پہ مسکرائی بدھ ء وڑء۔
 گووند جہل تر بوت۔ آئی ء چمانی ارس پٹان بوتنت۔ آئی ء دل ء گیر ء مہر
 یکپارگی ء سررچج بوتنت۔ آانگہ جہل بوت ء ہما مرد ء پادان کپت کہ بے تواری ء
 بھنگ ات، بلے آئی ء بچکنڈ ہر یک یک چیز ء یا تاں نوک ء تا جگ کنان ات کہ آئی
 ء راوتی زند ء سک دوست بوتگنت۔ ہر ہما چیز کہ آئی ء زند ء پہک پلگار ء گران
 قیمت بوتگ اتنت۔

.....☆.....☆.....☆.....

